

Võ Nghiêp Phương

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 1

Mở xác tay, Minh Nguyệt lấy món quà vừa mua ra ngắm nghía. Đẹp thật! Ông “pip” bằng ngà voi xinh xắn, chắc chắn ba sẽ rất thích và thưởng cho cô bằng nụ hôn âu yếm.

– Con gái của ba bao giờ cũng tuyệt vời.

Lấy chìa khóa nhà, Minh Nguyệt tra thật nhẹ vào ổ khóa, cô xoay vòng một cái, tiếng kêu thật khê của ổ khóa. Đẩy cửa Minh Nguyệt bước vào cô đi rón rén như con mèo. Căn phòng khách tối nhờ nhờ, Minh Nguyệt mò mẫm tìm công tắc đèn bật lên.

– Ba ...

Một cảnh tượng kinh khủng.

Minh Nguyệt hét lên thất thanh, mắt cô mở to. Trên sàn nhà phòng khách, ba cô nằm bất động. Minh Nguyệt lao lại, cô ôm choàng lấy ba:

– Ba ơi!

Cô rút tay nhanh lại bởi thân thể ba cô cứng đờ lạnh ngắt. Lật người ông lại, hai mắt ông mở to, nét mặt đau đớn cùng cực. Ba đã chết!

Bật dậy, Minh Nguyệt lao ra cửa chiếc ông “pip” rơi lăn lóc dưới sàn nhà.

Mặc! Cô cứ chạy, chạy cắm đầu ... Con mưa chọt đổ ập xuống ...

Mưa lớn quá! Nguyễn Quân cho xe chạy chậm lại, đường trơn trượt. Anh kéo hết cửa kính lên và ấn nút cho cái gạt nước trên khung cửa kính trước mặt hoạt động.

Chợt Quân kêu lên, chân anh đạp mạnh thắng xe. Anh nghe rõ cả tiếng rít của phanh thắng, ngực anh đập vào vô lăng xe đau điếng. Chiếc xe của anh dừng lại trong gang tấc, vừa đủ an toàn để không đụng vào hay hất tung kẻ đang đứng chắn trước đầu xe của anh. Hoàn hồn lại, Quân ngược nhìn lên, là một cô gái, quần áo tóc tai cô ta ướt nhẹp. Cô mở to mắt nhìn Quân, cái nhìn hoảng sợ trong gang tấc đối diện cái chết và sự sống. Thò đầu qua cửa kính, Quân tức mình quát tướng lên:

– Nè, cô điên rồi hả? Muốn đón xe mà đón kiểu đó hả?

Lập tức, cô chạy đến bên phải mở cửa và nhanh chân ngồi vào.

– Cho tôi đi với!

Quân nhìn cô ta, hình như cô ta đang khóc, vẻ mặt hoảng loạn, cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi ra. Quân dịu giọng:

– Có chuyện gì xảy ra cho cô vậy?

– Ba tôi chết rồi, kinh khủng quá!

– Rồi bây giờ cô đi đâu?

– Tôi muốn về Sài Gòn, gọi chú của tôi. Anh làm ơn lái xe nhanh giùm đi!

Quân cảnh giác lùi lại, bây giờ không thiếu gì những vụ cướp xe, tuy nhiên bây giờ là mười giờ sáng, nếu cô ta muốn giở trò cũng đừng hòng.

– Cô đóng chặt cửa xe lại đi!

Là Minh Nguyệt, cô làm theo lời Quân, rồi ngồi thu mình lại, không buồn lau nước mưa trên tóc trên mặt. Động lòng trắc ẩn, Quân đưa cho cô hộp khăn giấy, Minh Nguyệt lấy mấy cái.

– Cảm ơn.

– Cô muốn về đường nào?

– Đường Nguyễn Thái Bình gần ngã tư với Nguyễn Trọng Tuyển Phú Nhuận.

– À ...

Quân im lặng lái xe, xe bắt đầu vào thành phố. Con mưa mây tan nhanh, bầu trời vẫn còn xám xịt, con đường vẫn ướt nước.

Thu Hương nằm im, thật im lắng nghe tiếng động bên ngoài, xe chạy tạo thành âm thanh rền rền, vài tiếng còi xe vọng vào.

Quay nhẹ người, Thu Hương ngắm Sơn, anh đang nằm ngủ cạnh cô. Tiếng ngáy nhẹ, chứng tỏ anh ngủ thật say.

Bao giờ cũng vậy, sau những ngày xa nhau vì công việc, vì cuộc sống và gặp lại nhau, anh luôn cuồng nhiệt hết mình với cô, có lẽ vì vậy mà mười giờ sáng anh vẫn chưa dậy nổi. Không sao, hôm nay chủ nhật, cô và anh có một ngày để ngủ, một ngày bên nhau tuyệt vời tô điểm cho tình yêu của anh và cô. Anh đã mở cửa, cánh cửa tâm hồn cô cùng đi vào tận cùng của tuyệt đích tình yêu, để thấy hai người là một và không thể nào xa nhau.

Gương mặt Sơn trong giấc ngủ như một đứa trẻ thơ ngây vậy, đáng yêu làm sao. Thu Hương mỉm cười nhòm người để hôn vào môi người yêu. Cô làm cho anh thức, vòng tay anh ôm qua thân thể cô, một thân thể ấm nóng, không có gì ngăn cách, bầu ngực mềm mại của cô chạm vào ngực anh, cho anh cảm giác khát khao trở lại. Anh cúi hôn nhẹ lên ngực cô, những nụ hôn ẩm ướt bao giờ cũng đẩy Thu Hương vào rung động ngây ngất, không từ chối, để rồi cùng hòa quyện vào anh trong tận cùng của đắm say ...

Reng ... reng ...

Tiếng chuông cửa ngân vang và dài và đầy thúc giục.

Thu Hương cau mày:

– Ai vậy anh?

– Không biết, để anh xem ai!

Sơn trỗi dậy mặc quần áo vào. Anh không quên nheo mắt ngắm cô đang nguyên vẹn trước mắt anh. Cúi xuống hôn lên mắt cô, anh thì thầm:

– Anh vào ngay thôi!

Sơn khệnh khạng đi ra, một tay anh vuốt tóc cho dừng rồi và mở cửa.

Cánh cửa vừa kéo vào, một vòng tay ôm choàng qua người Sơn, và tiếng khóc thốn thức:

– Chú ơi! Ba của cháu, ba của cháu ... chết rồi.

Minh Nguyệt khóc lớn, chỉ có với Sơn, cô mới tuôn ra được cảm xúc đau khổ, khi người cha thân yêu duy nhất của cô không còn nữa.

Sơn cũng hoảng hốt, nhưng anh bình tĩnh ngay, đỡ Minh Nguyệt lại ghé ngồi:

Minh Nguyệt nói qua tiếng khóc.

– Sáng nay cháu về nhà, định tặng quà cho ba, ai ngờ ... ai ngờ vừa mở cửa, cháu gặp ba nằm trên nền gạch ... ba chết hình như lâu lắm rồi.

Sơn biết ông Tuấn bị chứng bệnh cao huyết áp, cho nên dù đi học ở thành phố, Minh Nguyệt bằng cách nào cũng phải về nhà thường xuyên. Anh lau nước mắt cho Minh Nguyệt:

– Đêm qua cháu không về nhà à?

– Dạ, cháu có nói là cháu đi dự sinh nhật bạn nên sáng chủ nhật mới về, ai ngờ ...

Minh Nguyệt lại khóc òa lên:

– Thấy ba như vậy, sợ quá cháu chạy luôn ra đường đón xe đi tìm chú.

Sơn kêu lên:

– Trời đất ơi! Cháu bỏ nhà mà đi như vậy?

– Dạ.

– Đứng dậy nhanh lên, theo chú trở lên Thủ Đức. À, đợi chú thay quần áo

đã!

Lúc này Sơn mới sực nhớ đến Thu Hương, cô đã mặc quần áo chỉnh tề và đứng nhìn họ. Anh đi lại bên cô:

– Xin lỗi em nghe Hương, anh phải đi rồi. Em ở lại đây ngủ đi.

Dĩ nhiên là Thu Hương không vui, không hài lòng, ngày chủ nhật lãng mạn của cô và anh đã bị cô cháu gái kẻ nghĩa phá tan rồi. Cô nhún vai quay vào phòng ngồi xuống giường.

Sơn mở tủ chọn đại một bộ quần áo mặc vào, anh hôn cô vội:

– Ngủ tiếp đi em! Chiều anh gọi điện thoại về.

– Tối nay anh có về không?

– Cũng không biết nữa! Minh Nguyệt cần có anh, dù sao ba nó cũng là anh kết nghĩa của anh mà.

Hôn cô một cái nữa, anh quay đi hấp tấp. Rồi Thu Hương nghe tiếng anh gọi cô đóng cửa lại, tiếng xe nổ máy. Cô giận dữ ném mạnh cái gối xuống đất. Anh có biết ngày mai cô phải đi công tác, cơ hội gần nhau hiếm hoi. Chính vì những lý do đó mà cô chưa muốn đám cưới với anh. Cô thích giây phút lãng mạn được sà vào vòng tay anh, anh ôm cô thật chặt, và trút lên mặt lên thân thể cô những nụ hôn nóng bỏng, như muốn đốt cháy thân thể cô.

Úp mặt xuống nệm, Thu Hương khép mắt lại, mùi hương của anh còn nồng nồng trên mắt, trên môi cô.

Vậy là xong! Mấy hôm ma chay chộn rộn, Minh Nguyệt không thấy sợ.

Nhưng khi đưa ba ra nghĩa trang và quay về căn nhà vắng lặng, còn vòng hoa và khói hương trên bàn thờ cha, Minh Nguyệt chịu không nổi.

Cô vừa sợ ba vừa thương ba. Ông không còn hiện hữu, không còn ôm cô vào lòng cho cô nũng nịu vùi vĩnh, hay cho cô tinh nghịch nhổ những sợi tóc bạc của ông. Căn nhà lạnh lẽo quá.

Buổi chiều xuống dần, buổi chiều đầu tiên trong căn nhà chỉ có Sơn và Minh

Nguyệt.

Anh ngồi đối diện với cô nơi căn phòng khách:

– Ngày mai chú phải làm việc cho nên chú phải về Sài Gòn, cháu cũng vậy chứ?

– Chú ơi! Cháu sợ lắm, cháu không dám ở nhà này một mình đâu.

Thật ra thì Sơn cũng biết, việc để Minh Nguyệt ở nhà một mình là việc không nên, anh trầm ngâm:

– Hay cháu về nhà chú ở, ban ngày đi học tối về nhà chú. Nhà này đóng cửa lại, thỉnh thoảng chủ nhật về đây thấp hương cho ba cháu.

– Dạ nhưng có bất tiện cho chú không?

– Cái gì mà bất tiện. Tuy chú không phải là chú ruột của cháu, nhưng chú hứa sẽ săn sóc cho cháu.

Minh Nguyệt khóc thút thít:

– Cháu nhớ ba quá, chú ơi.

– Chú biết.

Sơn cúi lòng, anh bước sang ôm đầu Minh Nguyệt vào ngực mình vỗ về.

– Chú cũng từng đau lòng khi mất ba mẹ như cháu bây giờ vậy.

Được Sơn chia sẻ, Minh Nguyệt vùi mặt vào ngực Sơn khóc nức nở:

– Nín đi cháu!

Đang vỗ về, Sơn chợt nhìn ra cửa, từ lúc nào Thu Hương đến, cô đứng nhìn anh.

– Thu Hương!

Anh buông Minh Nguyệt bước nhanh lại.

– Em tìm nhà có khó không, sao không điện thoại cho anh đi đón?

Thu Hương không vui vì cái cảnh ôm nhau thân mật kia. Có thể họ xem nhau như chú cháu, nhưng Sơn hơn Minh Nguyệt chừng chục tuổi chứ mấy.

Cô lạnh nhạt:

– Điện thoại có gọi được đâu mà gọi.

– Sao lại không được?

Thu Hương cười khẩy, cô chỉ vào cái điện thoại trên bàn đang bị gác lệch:

– Điện thoại như thế này làm sao em gọi cho anh được. Minh Nguyệt này! Có phải nửa giờ trước, chị gọi cho em, em bắt máy lên nghe tiếng chị xin gặp chú Sơn, em bảo lộn số rồi tắt máy. Chị gọi lần nữa, máy được nhắc lên, nhưng không nói chuyện được.

Minh Nguyệt khó chịu:

– Chị nói như vậy là có ý gì? Em có nghe chị gọi đâu mà nói lộn số. Còn gác lệch, lúc nãy Vũ Duy gọi cho em, em vô tình bỏ máy xuống giá lệch đi, chẳng lẽ không được?

Sơn vội chen vào giảng hòa:

– Chuyện không có gì, chắc là lúc nãy Minh Nguyệt không nhận ra em, rồi sau đó gác điện thoại lệch. Em đã đến rồi thì thôi, ở lại đây ngủ đi rồi sáng mai anh em cùng về Sài Gòn. Nào, đừng hờn nữa!

Sơn đi lại mở tủ lạnh, lấy lon nước ngọt bật nắp lên cho Thu Hương, nước mát làm cho cô tan cơn giận.

Minh Nguyệt đứng lên, cô đi về phòng mình đóng cửa lại. Sự có mặt của Thu Hương làm cô khó chịu. mấy ngày nay, chú Sơn luôn lo lắng cho cô, vậy mà Thu Hương vừa xuất hiện thì chú như quên hẳn cô vậy.

Bên ngoài, Thu Hương uống từng hớp nước ngọt, cô ngả lưng vào ghế:

– Xong hết rồi hả anh?

– Ừ, sáng mai về Sài Gòn, sắp tới Minh Nguyệt sẽ về ở với chúng ta.

Thu Hương cau mày:

– Còn nhà này?

– Đóng cửa! Chớ em nghĩ xem Minh Nguyệt ở nhà này sao tiện, hơn nữa cứ sợ ba của nó.

- Khi không anh nhận nhiệm vụ bảo dưỡng?
 - Em nói gì vậy? Minh Nguyệt không còn ai là người thân, anh không lo thì ai lo đây? Thông cảm cho anh nhé Thu Hương!
 - Dĩ nhiên là em thông cảm, nhưng hình như nó không thích em.
 - Minh Nguyệt là đứa con nít, em chấp nó làm gì?
 - Đã mười tám mười chín, học đại học mà anh bảo là con nít.
 - Đừng nhăn mặt! Khi nhăn mặt, em chẳng đẹp tí nào.
- Sơn hôn lên má Thu Hương, anh ôm cô vào lòng. Những giận hờn tan biến đi, cô phụng phịu cầu vào tay anh:
- Hồi sáng về nhà, biết từ hôm đó đến nay anh chưa về nhà, em giận ghê.
- Sơn bật cười:
- Anh bận túi bụi trên này. Em xem râu anh còn chưa cạo nữa.
- Anh tinh nghịch cọ cằm lún phún râu của mình lên bàn tay cô. Thu Hương cười nhăn mặt:
- Nhám quá!
 - Bắt đầu chê anh rồi phải không?
 - Ủ, em chê anh đó, vì cô cháu gái của ông anh kết nghĩa mà lè phè quên người yêu, quên cả mình.
- Sơn nháy mắt thật lẳng:
- Về Sài Gòn anh đền cho.
 - Không thêm!
- Buổi cơm tối đi qua, Sơn ngồi xem truyền hình ở phòng khách với Thu Hương. Minh Nguyệt đi đâu không biết, gần mười giờ Sơn mới sực tỉnh đi tìm.
- Minh Nguyệt ngồi ôm vai thu mình ở một góc, bên cạnh chậu nguyệt quế, đôi vai cô run run. Bất nhỡn, Sơn đi lại ngồi xuống bên cạnh.
- Cháu sao vậy Nguyệt?

– Cháu nhớ ba.

Cô ngã ngay vào lòng Sơn khóc òa lên, khóc không dứt, khóc như chưa bao giờ được khóc. Sơn lúng túng dỗ dành, và chừng như càng dỗ, Minh Nguyệt càng khóc dữ hơn.

Nửa giờ sau, cô mới chịu nguôi ngoai theo Sơn đi vào.

Đưa Minh Nguyệt vào phòng, bắt nằm xuống, Sơn nghiêm mặt:

– Bây giờ cháu ngủ đi. Cháu có khóc hoài, ba cũng không sống lại được, cháu lại bệnh hoạn. Ngủ cho khỏe để ngày mai còn đến trường!

Minh Nguyệt phụng phịu:

– Chú không được ra ngoài, cháu sợ ma lắm. Cháu không dám ngủ một mình đâu.

– Nếu là ma thì cũng là ba cháu thôi mà.

– Không! Cháu sợ ma lắm.

Minh Nguyệt nắm chặt tay Sơn, để bắt phải ngồi cạnh cô, Sơn đành ngồi lại.

Thật lâu, anh mới rụt tay lại để đi. Minh Nguyệt mờ mắt ra.

– Chú muốn bỏ cháu hay sao?

– Không! Chú định lấy tờ báo để xem ...

Gần mười hai giờ, Sơn mới mệt mỏi ra khỏi phòng Minh Nguyệt. Thu

Hương nằm trên chiếc ghế dài, cô ngồi dậy khi thấy Sơn:

– Anh có biết là em khó chịu lắm không? Minh Nguyệt đâu phải đứa trẻ lên ba.

– Suyt!

Sơn đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho Thu Hương đừng nói lớn, rồi anh nắm tay cô dắt vào trong.

– Em cũng ngủ đi, khuya rồi!

Nghĩ mình ganh tị với Minh Nguyệt kỳ quá, nhưng rõ ràng lòng Thu Hương không vui.

Sơn nằm xuống giường, chiếc giường của ông Tuấn, anh dang rộng tay đón người yêu:

– Nằm xuống đây với anh, anh cũng đang mệt nè.

– Em làm cho anh mệt hay sao?

– Ừ, thì tại anh.

Anh hôn lên mặt cô. Nằm trong vòng tay ấm áp chắc chắn của anh, Thu Hương nghe tan đi những giận hờn đồ kị.

Cô khép mắt lại, để lắng im hưởng những xúc cảm anh mang lại bằng nụ hôn, bằng những vuốt ve âu yếm. Căn phòng chìm trong bóng tối của ngọn đèn ngủ vàng nhạt ...

– Chú Sơn!

Tiếng Minh Nguyệt run rẩy vì sợ:

– Chú ơi! Ba về kêu con ...

Sơn mở đèn phòng lên. Một Minh Nguyệt hoảng loạn và nước mắt, anh lại phải dỗ dành.

Thu Hương bức bối ngồi dậy đi ra, cô cảm thấy mát mát và bị san sẻ. Anh không còn là của riêng cô nữa ...

Để valy quần áo xuống nền gạch, Sơn mở rộng cửa phòng:

– Cháu ở phòng này! Phòng này bỏ trống nên có bụi bặm, cháu chịu khó quét dọn Nguyệt nhé.

Minh Nguyệt nhìn khắp căn phòng, may là sáng nay Thu Hương đi sớm và không cùng theo về đây. Minh Nguyệt biết họ yêu nhau và thậm chí chung sống như vợ chồng với nhau. Cô không ghét chú Sơn, nhưng khinh bỉ Thu Hương, có loại đàn bà con gái nào dễ dãi yêu cuồng sống vội như thế. Cô ta biết uống rượu và hút thuốc, một loại “hư hỏng” không chấp nhận được, cần phải loại bỏ khỏi chú Sơn.

Nhìn quanh tìm chổi và khăn lau, Minh Nguyệt quét bụi. Xong, cô nhúng giẻ

lau cho sạch.

Công việc chiếm mất của cô một giờ đồng hồ. Khi Minh Nguyệt tắm rửa xong đi xuống nhà, Sơn cũng vừa đi chợ về.

Anh vui vẻ cầm con cá chép:

– Con cá này chiên một nửa dầm nước mắm, còn một nửa nấu canh chua nghe Nguyệt?

– Dạ, chú để Nguyệt làm cho.

Minh Nguyệt nấu nhanh, có Sơn phụ một bên. Ăn cơm xong, cô trở lên phòng mình sắp quần áo sách vở vào tủ, và xem lại bài để ngày mai đến trường.

Sơn cũng rút lui về căn phòng của anh. Có quá nhiều việc phải làm, khi anh bỏ ra cả tuần lễ dành cho cô cháu gái và ông anh kết nghĩa quá cố của mình. Hơn mười giờ đêm, đèn phòng Sơn còn sáng, Minh Nguyệt dừng lại, cô hé cửa nhìn vào. Sơn đang làm việc, tay anh thoăn thoắt trên bàn phím, anh làm việc say mê, không hay Minh Nguyệt đến từ sau lưng.

Cô đặt ly cà phê sữa nóng lên bàn:

– Chú uống đi, Nguyệt pha cho chú đó.

Sơn dừng tay mỉm cười:

– Cảm ơn nghe Nguyệt! Ngày mai chú phải giao phần biên tập phim này cho đài truyền hình rồi.

– Chú dịch phim cho đài truyền hình à?

– Ờ.

Sơn nhấp mấy ngụm cà phê, rồi lại chúi đầu vào công việc. Minh Nguyệt lui ra. Cô thích không gian yên tĩnh này, giống như nhà của cô. Bây giờ căn nhà đó lạnh lẽo rồi, ba đi mãi mãi không về.

Lên lầu đi ra balcon, Minh Nguyệt thờ ơ chống cằm nhìn con đường vắng, ngọn đèn cao áp trên cao, soi ánh sáng màu vàng. Chợt Minh Nguyệt cau

mày.

Một chiếc xe chạy vào và Thu Hương xuống xe, cô lấy chìa khóa trong xách mở cửa.

– Cô ta có chìa khóa nhà ... - Minh Nguyệt lẩm bẩm. Cô nghiêng tai lắng nghe.

Sơn ra đẩy xe vào, cô nghe tiếng chú Sơn và Thu Hương cười ...

Bỗng dưng Minh Nguyệt thấy buồn. Cô thấy mình cô đơn vô cùng.

Sau nụ hôn nồng cháy, Thu Hương nhẹ đẩy người yêu ra:

– Em đi tắm đã! Ngày mai có lẽ em theo ông đi Thái Lan một tuần lận đó.

Sơn nhăn mày:

– Em đi hoài! Đôi lúc anh muốn em thay đổi công việc, chúng mình sẽ sinh con.

– Anh yêu cuộc sống gia đình hồi nào vậy?

– Chiều nay, khi anh đi chợ mua về một con cá chẽm to. Minh Nguyệt nấu canh chua và chiên cá, anh ăn một bữa cơm nóng sốt. Cơm ở nhà hàng không sao có hương vị đó. Em chuyển công tác đi Hương.

– Đợi em đi Thái Lan về rồi tính, được không?

– Ừ. Đi tắm đi!

Thu Hương cài lại những chiếc cúc áo vừa bị Sơn tháo tung ra, anh luôn thích được vùi mặt lên ngực cô, thích hôn lên bầu ngực của cô. Còn cô, những nụ hôn ấy cô không bao giờ từ chối được khát khao cháy bỏng là hai người cùng tan trong nhau.

Thả người vào bồn tắm ấm áp, Thu Hương khoan khoái vốc nước lên tay, lên ngực lên cổ. Cô tắm thật lâu, trong lúc Sơn miệt mài bên máy vi tính.

Đã xong, anh vươn vai làm vài động tác thể dục.

– Thu Hương! Em tắm gì lâu thế?

– Em xong rồi.

Thu Hương bước ra khỏi bồn tắm, cô rút chiếc khăn lông lớn lau người rồi quần luôn vào mình mở cửa bước ra.

Anh đứng ngắm cô, nét tươi mát của cô và chiếc khăn quần hờ hững qua người làm cho cô trở nên quyến rũ. Anh ngây ngất dang rộng vòng tay đón cô.

Thu Hương lao vào giữa đôi vòng tay mở rộng, anh đặt cả hai tay qua hông cô, nhấc bổng cô lên. Cả hai hôn nhau, chiếc khăn rơi xuống chân, để cho cô trọn vẹn là của anh và để cho những đắm say ngây ngất bay bổng.

– Chờ đi với Minh Nguyệt ơi!

Vũ Duy gọi muốn hụt hơi. Anh đuổi theo Minh Nguyệt, trong lúc Minh Nguyệt vờ như không biết không hay cứ bước đi nhanh.

Đuổi kịp Minh Nguyệt, Duy nắm cánh tay cô lôi lại, và sau cùng anh bắt cô quay đối diện mình. Duy nói qua tiếng thở mệt:

– Em ác dữ vậy Nguyệt? Anh đuổi theo em mệt muốn chết luôn.

Minh Nguyệt thản nhiên:

– Khi không đuổi theo người ta chi vậy, rồi kêu mệt. Ai khiến?

– Không ai khiến, tại anh muốn đuổi theo em. Hôm qua anh lên nhà trên Thủ Đức, nhà đóng cửa.

– Em đâu có ở trên đó nữa mà lên tìm.

– Vậy chứ em ở đâu?

– Em ở nhà chú Sơn.

– Là ở đâu vậy?

– Không nói cho Duy biết!

– Em ác thật, lúc nào cũng xem anh như người ngoài.

– Thì Duy là người ngoài chứ sao trong nhà được.

– Em có biết là trái tim “dại khờ” của anh chỉ có một mình em?

Minh Nguyệt bùng miệng cười:

– Có thật không Duy? Để xem, hôm nay Sài Gòn mát chứ đâu có nóng, mà Duy bị lên dây cót thần kinh dữ vậy?

– Em cho là anh dối em, em không tin trái tim anh hoàn toàn thuộc về em, anh thề cho em coi!

Minh Nguyệt giễu cợt:

– Anh thề máy bay đựng mây, xe lửa cán đường rày phải không?

Vũ Duy nhăn nhó:

– Em kê anh hoài vậy? Rồi, anh sẽ chứng minh cho em thấy là anh yêu em vô cùng, dù cho sông cạn đá mòn, không bao giờ anh hết yêu em.

Minh Nguyệt nín cười. Hai tay cô bỗng chắp chới ra phía trước, hai chân như muốn sụm xuống muốn ngã. Vũ Duy hốt hoảng vội đưa tay đỡ qua người Minh Nguyệt:

– Nguyệt ơi! Em làm cái gì vậy?

– Anh mau kêu xe cấp cứu giùm em! Mau lên, em chết mất, em đau tim nè! Nhanh lên.

Vũ Duy quỳnh quáng ôm qua người Minh Nguyệt:

– Trời đất! Sao khi không kỳ vậy?

– Nguyệt ơi! Em xúc động vì anh quá yêu em phải không?

– Nhanh lên Duy!

– Ừ ... ừ ...

Vũ Duy còn lóng nhóng tìm xe thì ...

– Ách xì! Hức hức ... - Minh Nguyệt cười nghiêng ngả, cười quên thôi.

Vũ Duy ngơ ngác:

– Nguyệt ơi! Em cười cái gì vậy?

– Cười Duy đó.

Cô quệt mạnh tay lên gò má phúng phính của Vũ Duy, đồng thời xô Duy một cái chúi nhủi:

– Cười cái mặt mủ mít của Duy đó.

– Cười Duy?

– Ừ, Duy cãi lương. Duy cái mặt mủ mít. Nè, Duy đang học kinh tế chứ đâu phải học ngành ca cái lương mà ca muối muốn chết luôn.

Vũ Duy xụ mặt:

– Anh nói anh yêu em, vậy mà cười được.

Còn đang nhăn nhó, Duy bọ cắn một cái vào tay đau điếng, Minh Nguyệt phủi mạnh tay Duy:

– Thôi đi, lợi dụng ôm người ta hoài sao?

Vũ Duy buông tay ra, miệng xuýt xoa. Minh Nguyệt đay nghiến:

– Không trừng trị Duy, để Duy ôm người ta hoài hả?

– Thì người ta thương, người ta yêu mới ôm chứ bộ.

– Ai cần Duy thương?

– Duy cần.

– Xi!

Nếu như không có tiếng Sơn gọi, Minh Nguyệt còn đứng “trừng nhướng”.
với Vũ Duy nữa.

– Minh Nguyệt!

Nhìn thấy Sơn, Minh Nguyệt vui mừng:

– Chú Sơn!

Rồi cô xô mạnh Vũ Duy qua một bên:

– Về đây, không nói chuyện với Duy nữa!

Cô chạy ào đi, mặc cho Vũ Duy đang cố trụ người lại để nhìn theo. Minh Nguyệt vừa leo lên xe, còn quay lại nháy mắt và le lưỡi ... nhát Vũ Duy.

Xong, cô quay lại ôm vòng qua bụng Sơn, thân mật áp sát mặt vào lưng anh.

– Chạy đi chú Sơn!

Sơn tăng ga cho chiếc xe vọt lên. Chiếc xe giật giật một cái mới chích bánh,

toàn thân Minh Nguyệt đổ vào lưng Sơn. Anh vui vẻ:

– Hôm nay trông cháu vui vẻ, đi học có chuyện vui phải không?

– Dạ.

– Chú định mua cho cháu chiếc xe, vì cũng có lúc chú bận không thể đi rước cháu được. Tiền ba cháu để cho cháu cũng khá đó, cháu cứ yên tâm học.

Minh Nguyệt xịu mặt:

– Chớ không phải chú bận đưa đón chị Thu Hương?

– Cô ấy đi Thái Lan theo ông sếp cả nửa tháng nay rồi, có về đâu.

– Chú nhớ chị Hương?

Sơn phì cười. Anh không muốn thú nhận tình cảm nhớ mong ấy với cô cháu gái, đó là những chuyện rất riêng của anh. Minh Nguyệt không nghĩ như thế, cô phụng phịu:

– Cháu nói đúng chớ gì? Tại sao chú yêu chị ấy vậy, đàn bà mà hút thuốc uống rượu.

– Cô ấy bỏ hết rồi, vì yêu chú đấy. Cô ấy cũng như cháu vậy, sớm mờ coi.

Không nói nữa, cả hai im lặng trên đường về nhà. Anh không phủ nhận Thu Hương đã trở thành một phần đời quen thuộc với anh. Anh thấy nhớ cô, trong những ngày cô đi xa, nhớ mùi hương tóc dịu dàng khi cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, nhớ đôi mắt sáng long lanh như những vì sao trong đêm.

Nỗi nhớ cháy cả lòng.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 2

Tiếng khóc từ nhỏ rồi lớn dần đánh thức Sơn, anh lắng tai nghe ngóng. Nó phát xuất từ phòng Minh Nguyệt. Sơn trỗi dậy đi ra cửa. Suýt chút nữa anh

đạp vào một vật gì đó dưới chân, Sơn hoảng hốt bật đèn lên.

Là Minh Nguyệt, cô đang nằm chúi trên nền gạch lạnh mà khóc. Sơn vội thụp xuống đỡ dậy:

– Cháu sao vậy Nguyệt?

– Cháu nhức đầu mà chóng mặt nữa. Cháu định đi ra ngoài gọi chú, đi đến đây thì ngã.

Sơn vội bế Minh Nguyệt lên đi về phòng cô bật đèn cho sáng lên.

– Cháu uống thuốc gì chưa?

– Dạ chưa.

Sơn sờ trán Minh Nguyệt, nóng quá. Anh vội đi ra ngoài lấy thuốc hạ sốt mang vào cùng với ly nước, xong anh đỡ cho cô ngồi dậy:

– Cháu uống viên thuốc này cho đỡ đi, xem có bớt sốt không?

Minh Nguyệt ngoan ngoãn uống thuốc. Sơn đỡ cô nằm xuống, Minh Nguyệt ôm cánh tay anh lại. Cô bệu bạo khóc:

– Chú đừng đi! Cháu nhớ ba quá chú ơi.

– Can đảm lên chứ Minh Nguyệt!

– Chú ở đây với cháu, đừng đi ra ngoài nghe chú.

– Được rồi, chú ở đây. Cháu ngủ đi!

Minh Nguyệt nằm được một lát, cô mở mắt ra:

– Có phải chú định cưới chị Thu Hương?

– Ờ.

– Như vậy, chú sẽ không quan tâm đến cháu nữa. Chú bỏ mặc cháu phải không chú?

– Làm sao như thế được, tuy chú cưới vợ nhưng chú vẫn lo cho cháu.

– Cháu muốn chú hứa ... khi nào cháu mãn tan ba, cháu mới cưới chị Thu Hương, có được không chú?

Sơn bối rối:

– Có vợ, chú vẫn săn sóc cho cháu mà, cả Thu Hương nữa.

– Không đâu! Cháu biết chị Thu Hương không thích cháu. Cháu biết là vừa rồi cháu đòi hỏi chú một việc không thể thực hiện được. Thôi, chú cứ mặc kệ cháu đi!

Nước mắt Minh Nguyệt viên mi, cô khóc sụt sùi. Bất nhẫn, Sơn vuốt tóc cô dỗ dành:

– Được rồi, sau khi mãn tan ba cháu, chú và Thu Hương mới cưới nhau.

Minh Nguyệt mừng rỡ bật dậy ôm choàng Sơn:

– Chú hứa rồi nghen, chú phải giữ lời đó.

– Ừ, ngủ đi, sáng còn đến trường nữa!

Minh Nguyệt lấy gối đập mặt, cô nở nụ cười tinh quái sau chiếc gối. Sơn mệt mỏi ngã lưng vào chiếc ghế dựa. Ngày mai Thu Hương về đến, anh chưa biết mình mở lời với cô như thế nào nữa ...

Thu Hương đứng chờ cho chiếc xe vừa thả cô xuống chạy đi rồi mới rảo bước băng qua đường và đi vào con hẻm. Cô về đến Việt Nam lúc đồng hồ chỉ sáu giờ sáng, thành phố thức dậy và bắt đầu cuộc sống của một ngày mới.

Giờ này có lẽ Sơn còn ngủ, anh hay dậy sau bảy giờ, làm vài động tác thể dục, xong đi tắm rồi mới pha cà phê uống.

Để chiếc valy xuống đất, Thu Hương mới lục ví lấy chìa khóa nhà. Cô muốn anh ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện vào sáng sớm, anh sẽ ôm cô và trút lên mặt cô những nụ hôn nồng nàn thương nhớ.

Mở cửa, Thu Hương đi rón rén vào, cô dúi chân này vào chân kia để tháo đôi giày ra khỏi chân không gây tiếng động, xong mới đi đến phòng Sơn. Dưới ánh đèn ngủ là chiếc giường trông không, chần nệm bừa bãi. Anh đi đâu? Đẩy cửa toilet, cũng không có, Thu Hương cắn nhẹ môi. Một ý nghĩa chợt đến làm cho cô choáng váng và muốn nín thở:

Sơn ngủ trên phòng Minh Nguyệt. Đứng lặng thật lâu trấn tĩnh mình, Thu Hương bước lên những bậc thang. Cô ngập ngừng trước phòng Minh Nguyệt, cánh cửa đang mở rộng Sơn đang nằm trên chiếc ghế dài và cạnh anh là Minh Nguyệt. Minh Nguyệt vụt mở choàng mắt ra và cô đi nhanh về giường của mình ngồi xuống, mặt cúi như có lỗi.

Thu Hương bàng hoàng, hai chân cô run lên như không đứng vững, tay cô phải bấu vào cánh cửa. Sơn chợt giật mình thức giấc, anh đưa tay dụi mắt, ngồi nhanh lên:

– Ủa! Em về hồi nào vậy?

Không một lời, Thu Hương quay ngoắt xuống nhà, cô ngồi lên chiếc ghế xa lông ở phòng khách, lòng cô vừa phần nộ vừa tan nát.

Sơn ngồi xuống bên cạnh cô:

– Mới về à?

Thu Hương cay đắng:

– Lẽ ra em không nên đến nhà anh sớm như thế này, nơi này đâu còn là chỗ của em.

Sơn nhíu mày:

– Em nói gì vậy?

– Em hỏi anh, anh và Minh Nguyệt là như thế nào?

– Như thế nào là như thế nào? Em đang hạch hỏi anh vụ anh ngủ trên phòng Minh Nguyệt?

– Phải.

– Đêm qua Minh Nguyệt bệnh, ngã ở đầu cầu thang, anh lên lo cho nó, rồi ngủ quên trên đó luôn. Em chớ nghĩ bậy bạ, anh xem Minh Nguyệt như cháu của anh.

– Thật không?

– Anh không thích em có kiểu nói chuyện này. Xưa nay em có nhiều bạn trai, anh chưa hề thắc mắc họ cư xử như thế nào với em.

Thu Hương sững sờ nhìn Sơn, lòng cô tràn ngập cay đắng. Từ lúc quen nhau và yêu nhau, chưa bao giờ anh có lời lẽ này với cô.

Như không thấy ánh mắt của cô, anh đặt tay lên vai cô:

– Mới đi về mệt, vào phòng anh nghỉ đi!

Thu Hương đứng lên cho bàn tay Sơn rơi trên nệm ghế:

– Thôi, em muốn về nhà em! Em còn nhiều việc phải làm.

– Cũng được! Lát trưa, anh ghé nhà em.

Thu Hương im lặng đi ra cửa, nhấc chiếc va ly lên. Sơn định đưa Thu Hương ra cửa thì có tiếng Minh Nguyệt gọi anh hốt hoảng trên lầu. Anh vịn vai cô bóp nhẹ:

– Trưa anh đến!

Không nói gì cả, Thu Hương đi luôn ra đường, nước mắt cô bây giờ mới chảy. Anh không còn nguyên vẹn là của cô.

Hơn hai giờ. Thu Hương kéo gối dậy mặt. Cô biết Sơn không đến như anh đã hứa với cô buổi sáng. Cô còn ở nhà chờ anh để làm gì. Tốt nhất cô nên đi ra ngoài, dù đang rất mệt, hơn là cứ nằm đây đợi anh đến, để rồi anh lại giải thích.

Những lời giải thích ngày xưa có thể chấp nhận được, còn bây giờ, giống như điều anh đang lừa dối cô. Ngồi dậy, Thu Hương vội vàng thay quần áo, cô muốn đi đâu đó cho thoát khỏi cái không khí ngột ngạt vì chờ đợi, vì đau khổ ghen hờn.

Thu Hương vừa khuất ở cuối đường, Sơn cũng vừa dừng lại trước cửa nhà cô. Anh cau mày nhìn ổ khóa trên cửa. Lại đi đâu nữa rồi!

Thở dài, Sơn chạy xe đi. Anh hoàn toàn không có lỗi, tại sao Thu Hương không thông cảm cho anh. Anh ghét nhất là đàn bà ghen bóng ghen gió. Họ làm âm ỉ cũng khó chịu, mà làm lì càng khó chịu hơn. Thu Hương yêu anh, cô phải tin anh chứ.

Giờ này Thu Hương cũng lang thang trên phố, cô buồn rầu nhìn những chiếc xe chạy vụt qua. Hôm nay thứ bảy, lẽ ra là ngày cô và anh bên nhau. Từ lúc có Minh Nguyệt, cái thế giới riêng tư đó không còn riêng tư nữa.

Sực nhớ đến Quân, Thu Hương quay đầu xe lại.

Hai anh em Quân đang ngồi với nhau, Duy khoe tấm ảnh chụp được.

– Anh Quân! Đẹp không?

Quân cầm tấm ảnh, trí nhớ anh rất tồi, nhưng anh vẫn nhận ra cô gái quá giang xe mình hôm trời mưa.

– Bạn gái của em à?

Duy nhăn mũi:

– Chỉ có em thích người ta thôi, còn người ta thích ông chú. Cũng chẳng

phải chú ruột, là ông em kết nghĩa của ba cô ấy.

Quân cười chọc:

– Vậy là chú mày yêu đơn phương?

– Thì cũng như anh vậy, thích chị Thu Hương mà không dám nói.

Vừa lúc ấy Thu Hương chạy xe vào, Quân phì cười:

– Chú vừa nhắc đã có mặt rồi đó.

Vũ Duy đứng lên:

– Chị Hương! Có quà Thái Lan cho em không?

Thu Hương kêu lên thảng thốt:

– Chị quên mất rồi Duy ơi! Ngày mai chị mang đến cho.

– Nặng quá mà đi đâu vậy Thu Hương?

– “Ta buồn ta đi lang thang”, được không?

– Dĩ nhiên là được. Hồi này đi nước ngoài lia lịa nha.

– Đi hoài cho nên em sắp bị mất người yêu rồi.

– Nói chơi hay nói thiệt vậy?

– Anh muốn hiểu sao cũng được.

– Xem vẻ em mệt mỗi quá.

– Vậy à! Có lẽ tại em không ngủ được. Xuống phi cơ sáng giờ nào đã ngủ được gì đâu.

– Hoàng tử đâu rồi?

Biết Quân hỏi Sơn, Thu Hương lắc đầu:

– Không biết! Em đã nói với anh là em đi hoài cho nên sắp mất người yêu rồi. Nhưng rồi anh xem ... ba ngày em sẽ quên nhanh thôi.

– Thật không?

– Em ghét ai hỏi em câu này.

Quân cười buồn:

– Sắp đến sinh nhật của em rồi, năm nay định làm như thế nào đây?

– Em sẽ tổ chức mời bạn bè và quây một bữa tưng bừng khói lửa luôn. Anh là người đầu tiên em sẽ mời.

– Thật hân hạnh cho anh.

Một chiếc xe chạy vào. Quân nhướng mắt:

– “Hắn” tìm em kìa.

Hắn ở đây là Sơn. Anh cau mày khi thấy cả hai cùng ngồi trên chiếc ghế xích đu trước nhà.

Thu Hương lạnh nhạt:

– Anh tìm em?

– Ồ. Về nhà anh bảo.

Thu Hương đứng lên, cô nói với Quân:

– Tuần sau sinh nhật, em sẽ gửi thiệp cho anh.

Hai người đàn ông chào nhau. Thu Hương lăm lè ra lấy xe. Xe cô và xe anh

chạy song song nhau. Anh khó chịu:

- Sao em không ở nhà đợi anh?
- Ai biết anh đến lúc nào mà đợi.
- Hình như em đang giận anh?
- Anh có làm điều gì có lỗi với em không?
- Dĩ nhiên là không!

Hai xe về đến nhà Thu Hương, cô mở cửa đi vào nhà. Sơn khép cửa lại, anh ôm Thu Hương vào lòng:

– Trưa nay thằng Phong điện thoại gọi anh tới đài truyền hình gấp, nên anh phải đi gấp nó, thành ra không đến với em được.

Anh hôn cô, nụ hôn xóa tan bao hờn giận trong lòng Thu Hương. Và như thuở nào, vòng tay lại đan vòng tay, mắt chìm trong mắt.

– Em có biết anh nhớ em như thế nào không? Đã vậy đến nhà em lại đi mất, tìm thấy em, em đang ngồi ở nhà Quân, nếu là em, em có tức không?

– Vậy chứ em ngủ trong phòng Minh Nguyệt, em không tức?

– Anh chẳng có gì với Minh Nguyệt cả.

– Em cũng vậy, em đâu có gì với anh Quân.

– Vậy sao đi tìm anh ta?

– Buồn! Anh biểu em phải đi đâu đây?

– Lần sau như vậy anh đánh đòn.

Sơn cắn nhẹ lên vành tai cô. Anh biết đám mây mù đã tan, để nhường lại hạnh phúc tình yêu đôi lứa. Họ đã xa nhau hai mươi ngày qua, những cú điện thoại không lắp được khoảng trống nhớ thương. Giờ đây, anh trút nỗi nhớ thương qua những nụ hôn cuồng nhiệt.

Hờn ghen giận dỗi bay cao để tình yêu được thăng hoa.

Thu Hương vào nhà vừa lúc Minh Nguyệt dọn bàn ăn, cô cố vui vẻ đặt giỏ trái cây trên bàn:

– Giỏi vậy Nguyệt. Chị cứ tưởng em chưa về nhà.

Minh Nguyệt sầm mặt, vẻ mặt không vui. Cô nấu bữa cơm này cho cô và cho Sơn, chứ đâu có phần cô ta.

Làm như không biết Minh Nguyệt đang khó chịu. Thu Hương đi luôn vào phòng Sơn. Anh đang thay quần áo đi làm ra, mặc mỗi quần đùi. Anh cầm lấy bộ pyjama nhìn cô, cười:

– Việc gì trông em tất bật quá vậy? Lúc này anh đến đài truyền hình tìm em, họ nói em vừa về.

– À! Em đi mời dự tiệc sinh nhật. Năm nay em muốn rủ một ít bạn bè cùng vui và còn ...

Thu Hương cười bí mật.

– Anh có biết gì nữa không?

– Chuyện gì vậy? Xem về em vui và phần khởi?

– Anh đoán xem!

– Mới được tăng lương?

– Không phải!

Thu Hương ngập ngừng:

– Mình ... cưới nhau nghe anh.

Sơn mỉm cười:

– Em không đùa chớ, chịu dừng bước rồi à?

Thu Hương ngả đầu vào ngực người yêu:

– Anh có muốn chúng mình hợp thức hóa không vậy?

Sơn nhún vai:

– Em làm anh ngạc nhiên đó Hương.

– Anh có nghĩ là chúng ta có con không?

– Em luôn luôn uống thuốc mà. Lần này đi xa về, anh thấy em là lạ.

– Anh cho rằng em đề nghị kết hôn vì ... bốc đồng à?

– Chẳng phải em nói làm người tình thích hơn làm vợ?

– Có.

– Anh nghĩ chúng ta nên chờ một năm nữa đi, cho Minh Nguyệt tốt nghiệp đại học, và lúc đó xem như anh làm tròn lời hứa với anh Tuấn.

Thu Hương dang người ra, cô nhìn Sơn đắm đắm. Trước ngày cô đi Thái Lan, anh đề nghị cưới, vậy mà bây giờ, khi cô nói muốn kết hôn, anh lại “hoãn binh”. Có phải hai mươi ngày cô đi xa, tình cảm của anh đã nghiêng về Minh Nguyệt. Họ “chú chú cháu cháu” với nhau, nhưng thực sự đã có tình cảm với nhau.

Sống cùng chung một mái nhà, sáng đưa đón nhau đi, trưa và chiều về ăn cơm chung, tại sao họ không thể phát sinh tình cảm. Cô có gì ràng buộc anh đâu, ngoài những phút sống rất thực, những lúc nên một. Tình cảm có thể thay đổi mà, đâu phải cứ mãi đầy mà không vơi.

Bất gặp cái nhìn của cô, Sơn mỉm cười:

– Anh có gì lạ lắm sao?

– Không ...

– Em không giận anh à? Hợp thức hóa chỉ là một hình thức thôi. Anh nghĩ là chúng ta yêu nhau, vui vẻ, ấm áp, hơn là cưới nhau bị ràng buộc. Công việc của em hay đi, buổi tối khi em về thì anh cần phải làm việc.

– Em có nói gì đâu mà anh phải giải thích vòng vo, không cưới nhau cũng tốt, anh có sự tự do của anh và em có sự tự do của em. Tại trước khi đi Thái Lan, anh đã đề nghị cưới ... Em đi xa hai mươi ngày và có cảm giác mình rất xa lạ nhau.

– Tại sao em nghĩ như thế? Chẳng phải anh nói đêm qua anh bị cảm cúm vừa hết à? Em xem trọng chuyện ... anh không gần gũi em à?

Thu Hương sững sốt. Anh nghĩ cô là người như vậy đó sao? Cũng phải, cô

từng hư hỏng, từng sống với một người đàn ông khác, cô chỉ có thể cho anh ái ân cuồng say, chứ không thể cho anh một thân thể trong trắng.

Thu Hương cắn nhanh môi mình tưởng chừng bật cả máu, cô đứng lên:

– Thôi em về đây! À, tối mai em có tổ chức sinh nhật tại quán Gió, anh và Minh Nguyệt có đến thì đến!

– Ủa! Ngày mai sinh nhật em à? Em không nhắc anh cũng quên mất.

Thu Hương đi nhanh ra cửa vì nếu không, cô sẽ khóc trước mặt Sơn, đó là một điều cô không hề muốn.

Không thể vui vẻ khi đến với nhau nữa thì chia tay. Nhưng còn cái thai? ...

Lắc mạnh đầu, cô ràng buộc một người hết yêu mình bằng đứa con trong bụng cô ư? Ích lợi gì đâu.

Sơn đuổi theo ra cửa:

– Em ở lại ăn cơm!

Tiếng của Minh Nguyệt phía sau:

– Cháu nấu ít cơm lắm đó chú Sơn. Chú mau vào ăn cơm kẻo nguội!

Thu Hương cười nhạt. Quả là một câu đuổi khéo. Cô lên xe và mở máy chạy luôn, mặc cho Sơn bắn khoăn nhìn theo.

Lần này Thu Hương đi xa về, cô không vui vẻ, mà lại hay nổi giận. Anh chưa lo Minh Nguyệt yên ổn, xem về cả hai cô gái không ai hòa thuận với ai, làm sao anh để họ ở chung một một nhà. Lẽ ra yêu anh, Thu Hương phải thông cảm cho anh.

– Chú Sơn ơi! Cháu mặc áo này được chứ?

Cổ gượng vui, Sơn gật đầu:

– Ừ, xinh lắm.

Minh Nguyệt xụ mặt:

– Chú khen lấy có, cháu giận chú rồi. Thôi, cháu không đi dự sinh nhật chị Hương đâu!

– Thu Hương giận chú, cháu cũng muốn giận chú nữa sao? Chú luôn muốn cháu và Thu Hương vui vẻ với nhau.

– Thì cháu có nói gì đâu! Tại chỉ không thích cháu lo cho chú.

– Thôi, nhanh đi cháu!

– Dạ.

Minh Nguyệt chải lại mái tóc, cô thích thú ngắm mình trong gương. Chiếc áo đầm trắng làm cho cô trở nên e ấp như nàng công chúa Bạch Tuyết. Liệu có “ăn đứt” Thu Hương không? Chắc chắn rồi!

Minh Nguyệt vui vui với ý nghĩ, đêm nay cô sẽ chứng minh cho Thu Hương thấy, cô hơn hẳn Thu Hương tất cả. Cô ả đừng vọng tưởng về nhà này làm bà chủ.

Xịt một ít nước hoa Chanel vào cổ và ngực áo, Minh Nguyệt bước ra, cô thấy Sơn nhìn mình một thoáng sững sờ. Cô vờ vui vẻ:

– Đẹp không chú?

– Ồ đẹp! Đi thôi, trễ giờ rồi cháu!

Minh Nguyệt cố chân chừ cho đến gần tám giờ mới chịu ra khỏi nhà. Đã vậy còn kẹt xe, đến nơi gần chín giờ, tiếc đã khai mạc vì Thu Hương không đợi được.

Sơn là người yêu của cô, lẽ ra anh phải đến sớm. để cùng tiếp khách với cô. Đáng này, gần chín giờ anh mới cùng Minh Nguyệt đến. Lòng Thu Hương đầy cay đắng. Cô đặt anh và Minh Nguyệt đúng vị trí của người khách, rót rượu mời và nói dăm ba câu khách sáo rồi trở lại bàn mình cùng với Nguyễn Quân. Cô khiêu vũ liên tục với Nguyễn Quân.

Dĩ nhiên là Quân thấy ngay cuộc chiến tranh lạnh, đồng thời anh cũng nhận ra cô gái quá giang xe mình. Hôm ấy cô ta hoảng loạn và vì mưa to quá nên anh không nhìn rõ. Ngay lúc này, anh nhận ra Thu Hương không phải là đối thủ, dù Thu Hương dày dặn tình đời, biết cách xã giao. Trong khi cô ta như làm ra vẻ ngây thơ, cái ngây thơ thật quyến rũ và chết người.

Dù Thu Hương theo điệu nhạc, Quân khe khẽ:

– Anh thấy hình như có điều không bình thường.

Thu Hương cười khẽ:

– Anh nhận được à?

– Không phải em nói em và Sơn sắp cưới nhau?

– Đỗi ý rồi.

– Tại sao?

– Anh biết rồi còn hỏi chi vậy?

– Họ là chú cháu với nhau mà.

– Anh tin như vậy ư?

Quân im lặng. Bài nhạc chấm dứt. Sơn bảo Minh Nguyệt đi vào, anh đến bên Thu Hương:

– Chúng ta nhảy với nhau bài này đi!

Không một lời, Thu Hương bước theo Sơn. Cuộc đời đã dạy cho cô biết giấu kín nỗi đau vào lòng, cho nên trên gương mặt cô, Sơn không thấy điều gì cả. Cô vẫn cười nói bất thiệp, đến bàn người này vui vẻ, bàn người kia cười nói. Khi anh nắm tay cô ra sàn nhảy, cô thụ động đi theo anh như cách cư xử với của một người bạn. Anh khe khẽ:

– Em giận anh phải không?

Thu Hương cười lớn đến độ nhiều người quay lại nhìn cả hai.

– Em đang vui vẻ, rất vui trong ngày sinh nhật của mình. Sao anh lại hỏi em như vậy?

– Em vui thật?

– Ừ, ngày mai em lại đi công tác miền Trung rồi, nghe nói đảo Cát Bà đẹp lắm phải không?

Sơn thở dài:

– Em lại đi nữa?

– Đó là công việc em yêu thích. Đêm qua em suy nghĩ rồi. Tại sao em lại đòi kết hôn với anh nhỉ? Lâu lâu, em vẫn hay “tung tung” như vậy, anh hãy xem như không có gì.

– Một lát về nhà, anh đợi em nhé.

– Em định nhảy tới sáng luôn. Lâu lâu mới được quây một bữa tội gì không quây?

Sơn nhăn mặt:

– Em lại muốn sống như hồi trước à?

– Làm người đàn ông ... thiệt thòi lắm, tối nằm ngủ một mình lại càng thêm buồn. Anh Sơn! Có khi nào anh nghĩ nếu như chúng ta cứ chung sống với nhau, em sẽ có thai không?

Sơn lặng người một lúc:

– Có phải em đã mang thai rồi không?

Thu Hương lại cười, lần này cười to hơn:

– Làm gì có! Nếu có em cũng ... bỏ.

Bài nhạc dứt, cô hát tay Sơn ra khỏi người mình, đi vào ngồi cạnh Quân.

– Anh Quân cho em ly nước!

Nãy giờ, Quân đang ngồi với Minh Nguyệt, họ nhận ra nhau, câu chuyện khá tương đắc.

Quân chưa kịp đưa ly nước thì Thu Hương đã bung ly rượu của anh lên uống cạn, rồi cô nắm cánh tay Quân lôi đi:

– Chúng ta nhảy bản này đi! Điệu Cha Cha mà không quây không vui.

Bất đắc dĩ Quân nhảy theo. Bên trong Sơn ngồi xuống, anh làm li uống rượu.

Bất chợt anh đứng bật dậy nắm tay Minh Nguyệt.

– Về thôi Minh Nguyệt!

Mắt Minh Nguyệt lóe sáng lên, cô cười tươi:

– Dạ.

Cô ôm cánh tay Sơn và đi sát vào anh, trông họ như một đôi tình nhân, tình tứ nhất.

Họ đã về. Tâm trạng Thu Hương như hụt hẫng, rơi xuống tận cùng. Cô gục đầu lên vai Quân khóc âm thầm.

Một cuộc tình tan vỡ. Tại cô hay tại anh?

Xưa nay, Thu Hương sợ nhất mùi đặc trưng của bệnh viện, nồng nồng mùi ê-te, kim chích, máu và gương mặt đau đớn của bệnh nhân. Vậy mà hôm nay cô đang ngồi trong phòng chờ để đến lượt mình, bỏ đi giọt máu vừa tượng hình, nó là kết quả của những ngày tháng yêu nhau mặn nồng của cô và Sơn. Một ngày và một đêm cho Thu Hương đi đến quyết định này.

– Trần Thu Hương!

Thu Hương giật nẩy người cô đứng lên:

– Có.

– Chị vào đi!

Cô y tá vào, Thu Hương còn đứng bần thần. Từ bên trong một cô gái đi ra, cô ta trẻ quá có lẽ chưa qua tuổi hai mươi, đầu tóc đã dượt, mặt tái mét. Bà mẹ phải dìu ra. Thu Hương chột rùng mình ớn lạnh, toàn thân cô nổi gai, bởi một cảm giác sợ hãi ập đến.

– Chị Thu Hương! Vào đi chớ, bác sĩ đang đợi chị!

Cô y tá giục lần nữa, Thu Hương cố trấn áp cơn sợ hãi.

– Có đau lắm không vậy cô?

– Dĩ nhiên là phải đau rồi.

Giọng cô ta thản nhiên đến lạnh lùng:

– “Một đứa con sa bằng ba đứa con rạ”, cô có quyền suy nghĩ lại.

Thu Hương nghe toàn thân mình nổi gai, cái sợ càng nhiều hơn.

– Tôi ... không làm có được không?

– À, cái đó tùy cô!

Chỉ đợi có như vậy, Thu Hương quay ngoắt người đi, cô đi thật nhanh như muốn nhanh chóng ra rời cái nơi ghê gớm ấy.

Mãi đến lúc ra đường, nhìn dòng xe đông đảo và một cơn gió mát tình cờ đi qua, Thu Hương mới định tỉnh được. Cô đi lang thang đến hai chân mỏi nhừ mà không biết nên đi đâu. Lần đầu tiên, Thu Hương mới đi bộ như vậy sau gần năm năm vờn lên được trong cuộc sống. Cô buồn rầu nhìn người qua lại.

Sực nhớ đến Quân, Thu Hương mở điện thoại gọi cho anh.

– Alô, Quân đây!

Không hiểu sao nghe tiếng Quân, Thu Hương mừng rỡ như người đi trên biển rộng vớ được cái phao, cô nói nhanh không kịp thở:

– Anh Quân! Anh đang ở đâu vậy?

– Anh đang ở quán cà phê Gió Mùa vừa uống cà phê vừa chơi trò điện tử, có gì không?

– Em đến chỗ anh được chứ?

– Dĩ nhiên được, nhưng sao giọng nói của em nhão nhẹt vậy? Đang khóc à?

– Ồ.

– Lau nước mắt đi, rồi đến đây, tha hồ vừa chơi vừa uống cà phê. Nhưng nói trước không có rượu đâu.

– Em đến ngay.

Thu Hương tắt máy, cô bước xuống đường một chút và đưa tay vẫy chiếc taxi vừa trờ tới.

Khi Thu Hương đến, Quân đang phấn khởi với trò chơi điện tử, anh hò hét

như đứa trẻ. Nhìn thấy cô, anh cười:

– Ngồi xuống đó đi! Chơi cái này không?

Thu Hương cầm lấy con chuột, tuy nhiên cô vẫn nhăn mặt:

– Anh lớn rồi, còn chơi trò chơi con nít.

Quân trợn mắt:

– Ai nói với em trò chơi này của trẻ con?

– Xếp hình, bắn súng mà không phải trò chơi trẻ con sao?

– Ủ, sáng nay có việc làm đâu, người yêu không có, mà tiền thì có rồi cũng như không.

Thu Hương cười khẽ, cô thấy lòng mình thanh bình lại. Quân gọi mang ra một ly cà phê sữa đá, anh chỉ cho cô cách chơi. Cả hai chúm đầu vào hồ hết vui mừng, bực dọc ...

Buổi chiều phủ lên thành phố, nắng tắt cho màn đêm buông xuống. Quân vươn vai:

– Đói quá! Mình đi ăn cái gì đi!

– Ủ.

Bụng của Thu Hương cũng trống rỗng, cô có ăn gì đâu ngoài ly cà phê sữa và mấy miếng bánh Snack tôm Quân đưa cho. Cả hai đứng lên rời quán, Quân chỉ bên kia đường:

– Qua đó ăn cơm nhé!

Thu Hương gật đầu. Quân tự nhiên nắm tay cô để cả hai cùng qua đường.

Một chiếc xe chạy áp sát vào, làm cho Quân theo phản ứng tự nhiên kéo Thu Hương vào sát mình để che chắn cho cô.

Sơn dừng xe lại, anh đưa mắt nhìn cả hai, ánh mắt dừng lại nơi hai bàn tay đang ... thân mật nắm tay nhau, rồi nhìn lên gương mặt Thu Hương. Chưa bao giờ ánh mắt Sơn lạnh lùng đến như thế. Không một câu nói nào, anh vịn tay ga cho chiếc xe vọt lên, chạy đi.

Anh đã đi tìm cô cùng khắp, mỗi mệt và người đầy bụi để cuối cùng nhìn thấy cô và một gã đàn ông “dung dăng dung dẻ”.

Làm sao không tức giận, không ghen. Một đêm sinh nhật, cô xem anh như kẻ lạ, chỉ biết có Quân. Cô lại muốn trở lại cuộc đời sa đọa như ngày xưa ư? Cô chẳng phải đã nói với anh hôm đó làm một người sống đàng hoàng chịu quá nhiều thiệt thòi hay sao?

Anh đã bỏ đi. Nước mắt Thu Hương dâng mi. Ánh mắt anh nhìn cô vừa lạnh vừa rẻ khinh. Biết là cuộc tình sẽ kết thúc, nhưng sao cô vẫn nuôi hy vọng, vẫn muốn giữ lại đứa con. Bây giờ thì hết rồi.

Quân dặt tay Thu Hương đi qua đường. Anh đi lặng lẽ, không nói lời nào.

Anh tôn trọng nỗi đau của cô, bởi có ai không đau đớn khi một cuộc tình đã có đoạn kết.

Vào quán, kéo ghế cho Thu Hương ngồi, Quân đưa cho cô một chiếc khăn

ướt lạnh, ân cần:

– Lau mặt đi cho khỏe!

Thu Hương nhận khăn, trong lúc Quân gọi nước uống và hai phần ăn. Hai đĩa cơm gà, với hai đùi gà rán vàng ươm vậy mà mới chỉ nghe mùi, không chịu được. Thu Hương bặm môi, cố ngăn cơn buồn nôn. Nhưng càng lúc cơn buồn nôn càng lên cao, cuối cùng Thu Hương bùng miệng chạy đi. Quân ngạc nhiên nhìn theo. Thu Hương ở thật lâu trong toilet, cô vừa chóng mặt vừa mệt như một người bị ốm nặng. Chờ quá lâu, sợ Thu Hương xảy ra chuyện gì, Quân đi vào tìm.

Thu Hương đi ra, cô cười gượng với Quân:

– Chắc là em bị cảm rồi.

– Hay là ra ngoài anh gọi một tô mì, em ăn cho đỡ đói, rồi đi bác sĩ.

Thu Hương lắc đầu:

– Em có sao đâu! Thôi, ra trước đi anh. Bây giờ anh ăn cơm chưa?

– Chưa. Anh đợi em cùng ăn.

Quân đi trước. Thu Hương bước theo. Chợt đôi giày dưới chân cô trượt dài trên nền gạch ướt, một chân trước một chân sau. Còn chưa kịp gượng dậy, Thu Hương bàng hoàng, một dòng máu đỏ thẫm chảy tràn qua chân cô rơi xuống gạch, một cảm giác đau, đau đến kinh khủng, mồ hôi Thu Hương tươm ra.

Quân há hốc mồm, anh hoảng hốt bế xốc Thu Hương lên, cô đang oằn oại trong tay anh.

– Đau quá, anh Quân ơi ...

– Em cố gắng chịu đau, để anh đưa em đi bệnh viện ...

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 3

– Cô ấy đã sảy thai, do cú vấp ngã và cơ thể suy nhược, thần kinh căng thẳng nữa, nên mất sức đề kháng.

Quân lạnh người. Anh đã hiểu tại sao Thu Hương bất thường, tại sao cô mệt mỏi và buồn nôn. Sơn thật đốn mạt sở khanh, anh ta quát ngựa truy phong bởi cô cháu gái quá xinh xắn.

Khôn khiếp! Đôi hàm răng Quân nghiền lại trong giận dữ.

– Cô ấy tỉnh lại rồi, ông có thể vào gặp mặt.

– Cảm ơn.

Quân lao ngay vào phòng, Thu Hương vừa nhìn thấy Quân bật khóc. Quân

vỗ về:

– Đừng khóc Thu Hương! Em có mệt lắm không? Hay anh đi mua sữa cho em nhé, tại em để cho cơ thể quá suy nhược đó.

Thu Hương khép mắt lại. Buổi sáng cô định bỏ cái thai, nhưng rồi cô lại hy vọng chỉ là trong nhất thời. Bây giờ cái thai không còn nữa, xem như cô và Sơn cũng đã kết thúc, từ nay anh đường anh và cô đường cô.

– Hương này! Em có muốn anh gọi điện thoại báo tin cho Sơn không?

Thu Hương mở mắt ra, cô xua tay:

– Đừng anh, đừng gọi! Tất cả đã kết thúc rồi.

– Nhưng anh ta có bốn phận phải lo cho em chứ.

– Là em tự nguyện nói lời chia tay trước. Từ Thái Lan về, em đến ngay nhà, bắt gặp Minh Nguyệt ngủ cạnh anh ấy trong phòng, em đã buồn lắm rồi. Thế rồi anh ướm lời kết hôn, một đề nghị chính anh ấy đã đề nghị trước hôm em đi Thái Lan, anh ấy bảo hãy chậm lại một năm nữa.

– Sao em không bảo em đã mang thai, không thể đợi được.

– Em không muốn dùng cách ấy để buộc anh, có lợi ích gì đâu khi trong trái tim người ta đã có một bóng hình khác. Xem như em đại khờ đi.

Quân đau lòng vuốt mái tóc trên trán Thu Hương, cô ôm bàn tay anh giữ lại, từng giọt nước mắt cứ rơi theo từng tiếng thổn thức.

– Minh Nguyệt!

Vũ Duy đẩy mạnh cánh cửa để bước hẳn vào nhà, Minh Nguyệt khó chịu:

– Duy tìm Minh Nguyệt có chuyện gì không?

– Chắc là Minh Nguyệt biết chuyện chị Thu Hương sảy thai nằm bệnh viện chứ?

Giật mình một chút, Minh Nguyệt thản nhiên:

– Chuyện ấy thì có liên quan gì đến Minh Nguyệt?

Mắt Vũ Duy vẫn lên tia lửa giận dữ:

– Không liên quan đến Minh Nguyệt thật sao? Nếu như Minh Nguyệt không cố tình tạo hiểu lầm, họ đã vui vẻ cưới nhau. Vì Minh Nguyệt mà chị Thu Hương tuyệt vọng đau khổ đến sảy thai, Minh Nguyệt còn nói không có sao?

Vũ Duy khinh bỉ:

– Duy thất vọng đã đặt tình cảm vào Nguyệt. Nguyệt là một con rắn độc, không có lương tâm!

– Nè, Minh Nguyệt đã nói Minh Nguyệt không liên quan nghe! Duy đến đây mắng bao nhiêu đó đủ rồi, làm ơn đi về đi!

Minh Nguyệt xô đùa Vũ Duy ra để đóng cửa lại. Còn Vũ Duy cố đứng lì lại, tha thiết:

– Minh Nguyệt hãy đến gặp chị Thu Hương nói rõ là Minh Nguyệt không có gì với chú Sơn, để cho họ hòa thuận với nhau.

Minh Nguyệt khó chịu, cô xẵng giọng:

– Chuyện này đâu phải của Duy mà Duy chen vào?
– Không phải chuyện của Duy, nhưng nhìn “người ngay mắc nạn” Duy khó chịu lắm.
– Lãng xẹt!
Sơn về tới, anh ngạc nhiên nhìn cả hai:
– Gì vậy Minh Nguyệt?
– Dạ, đâu có gì.
Vũ Duy bực dọc:
– Minh Nguyệt còn muốn giấu chú Sơn chi vậy. Quả thật là Minh Nguyệt cố tình mà.
Sơn cau mày, anh nghiêm giọng:
– Chuyện gì vậy, nói rõ xem Duy.
– Có gì đâu chú.
Minh Nguyệt vừa nói vừa cố đẩy Duy, cô nói kiêu ... chế dầu vào lửa:
– Duy về đi. Anh trai của Duy tới ngày cứ ở cạnh chị Thu Hương, Duy còn đi trách chú Sơn của Minh Nguyệt.
Gạt tay Minh Nguyệt, Vũ Duy tức giận nhìn Sơn:
– Chị Thu Hương hư thai nằm ở bệnh viện Từ Dũ. Nếu chú còn lương tâm hãy đến lo cho chị ấy.
Sơn sững sốt:
– Thu Hương hư thai?
– Phải! Nếu chú không tin cứ vào đó tìm. Mấy hôm trước chỉ bị mất máu nhiều nên ngất xỉu đó.
Minh Nguyệt trừng mắt:
– Duy nói đủ chưa? Đàn ông con trai gì nhiều chuyện dữ vậy? Chuyện của Duy hả?
Đã nói được những gì mình muốn nói, Duy lạnh nhạt bỏ đi. Anh yêu Minh Nguyệt bằng mọi tình đầu của mình đó, nhưng mọi tình vừa chớm nở tắt ngay đi rồi, đó là một kẻ không đáng để anh trao gởi tình yêu.
– Vũ Duy!
Sơn gọi to, Vũ Duy như không nghe, phóng xe chạy đi. Sơn quay nhìn Minh Nguyệt, cô nhăn mặt:
– Sao chú lại nhìn cháu? Chuyện này cháu cũng mới biết. Liệu ... có phải con của chú?
Sơn im lặng, anh bắt đầu hiểu thái độ của Thu Hương. Tại sao cô không chịu nói với anh là cô đã mang thai chứ?
Bước lại xe, Sơn ngồi lên nỏ máy. Minh Nguyệt hốt hoảng dang tay ra ngăn lại:
– Chú đi đâu vậy?
– Chú đi tìm Thu Hương. Cháu tránh ra đi!

– Cho cháu đi với.

Minh Nguyệt rơm rớm nước mắt:

– Chỉ tại sự có mặt của cháu, cháu sẽ nói cho chị ấy hiểu, chú cho cháu đi với.

Sơn thở dài:

– Lên xe đi!

– Chú đợi cháu khóa cửa nhà đã chờ.

Khóa cửa nhà và ngồi lên phía sau xe, Minh Nguyệt thầm tính toán. Cô không thể nào cho gương vỡ lại lành.

Vừa trông thấy Sơn, Quân giận dữ ngay, anh đứng chắn lại trước hành lang:

– Tôi nghĩ anh không nên tìm gặp Thu Hương. Anh là một thứ bản thủ, khốn khiếp!

Sơn lạnh nhạt gạt Quân ra:

– Chuyện của chúng tôi, tôi nghĩ anh không nên xen vào. Chính vì anh mà mới xảy ra tôi tệ như thế này.

– Tại tôi?

Quân cười khẩy:

– Tại tôi hay tại anh? Đi đâu anh cũng mang theo cô cháu gái xinh đẹp mà anh còn trách tôi.

Minh Nguyệt xen vào:

– Anh Quân! Tôi nghĩ anh rõ chuyện anh mới chính là kẻ thứ ba, tại sao chị Hương luôn đi với anh, có thể là tình bạn không? Có tình bạn tốt đẹp không, khi anh Duy em trai anh luôn nói chị Thu Hương sẽ là chị dâu của anh?

Quân nhìn Minh Nguyệt. Anh không thể tưởng tượng một cô gái trông ngây thơ yếu đuối lại ghê gớm đến như thế. So về chua ngoa, Thu Hương không sánh bằng rồi.

– Anh Quân, đừng nói gì cả!

Từ lúc nào, Thu Hương gượng dậy đi ra, cô mặc quần áo bệnh viện, mặt tái xanh.

Sơn chua xót. Thu Hương đây sao? Anh suýt không nhận ra cô, cô ốm quắc người, tựa như một cây sậy, tay bấu vào vách tường. Anh bước lại ứa nước mắt:

– Tại sao em không nói sự thật hả Hương? Đâu phải anh từ chối đám cưới. Anh chỉ nói là chờ một năm nữa cho Minh Nguyệt yên ổn đâu vào đấy.

Thu Hương lắc đầu:

– Em nói rồi, em không thích ràng buộc anh. Do em phá thai, em đi ... mù vườn, người ta vụng về nên em bị băng huyết, em có ra làm sao là do em chọn.

Vẫn câu nói làm cho anh đau lòng. Anh biết xưa nay tính cô luôn bướng bỉnh, nhưng trong tình thế này, anh hoàn toàn không chấp nhận cách cư xử

của cô.

Lúc này Minh Nguyệt tiến lại, cô nắm cánh tay Sơn:

– Chú đau lòng làm gì? Chú thấy đó, chỉ đâu cần có chú. Vậy mà họ chỉ biết trách chú, trách cháu.

Quân giận dữ:

– Minh Nguyệt! Tôi nghĩ cô nên im miệng thì tốt hơn!

Minh Nguyệt chanh chua:

– Tại sao tôi im miệng, khi hai người cố tình làm cho chú tôi đau khổ. Trên đời này có ai tự nhận mình có lỗi đâu. Mình về thôi chú!

Thu Hương quay lưng, cô còn gì để nói hơn là im lặng và xem như đoạn tuyệt từ đây. Một mối tình đang tha thiết mặn nồng, chỉ có tiếng cười, nhưng rồi cơn giông chợt đến cuốn trôi đi tất cả.

Dáng Thu Hương đi xiêu vẹo, Quân vội đỡ người cô, anh dìu cô vào giường nằm cẩn thận:

– Em chưa khỏe lại bước xuống giường, lỡ té ngã thì sao?

– Cùng quá thì chết chớ có sao đâu anh?

– Đừng có nói lý sự cùn đó, anh không ưa đâu.

Nhìn họ bên nhau, tay trong tay, lòng Sơn đau đớn, anh bước đi, từng bước chân bồng bênh vụng vỡ như cỡi lòng anh đang vỡ vụn.

– Chú dậy ăn một miếng cơm hay uống một chút sữa đi, chú cứ như thế này hoài, cháu không chị nổi đâu chú ơi!

Minh Nguyệt khóc òa lên, Sơn nhướng mắt.

– Có ai làm gì cháu đâu Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bệu bạo:

– Chú còn nói nữa, chú không chịu ăn, suốt ngày uống rượu, chú làm cho cháu đau lòng. Phải, cháu là nguyên nhân cho chị Thu Hương bỏ chú, vậy để cho cháu đi. Rồi chú đi tìm chị Thu Hương năn nỉ chỉ về đây.

– Cháu đừng làm khổ chú nữa mà Minh Nguyệt. Chú đang buồn mà.

– Cháu mà làm khổ chú. Cháu thương chú, lo cho chú mà chú có biết đâu.

Minh Nguyệt sà vào lòng Sơn, cô khóc ngất lên. Sơn vuốt tóc cô:

– Chú biết cháu lo cho chú rồi. Nào, nín đi!

– Chú đừng uống rượu nữa nghe chú! Nếu ở nhà này buồn quá, hay mình về nhà Thủ Đức đi chú, cả tháng nay rồi cháu chưa về nhà đốt nhang cho ba.

Minh Nguyệt nhắc đến ông Tuấn cho lòng Sơn dịu lại. Thu Hương bỏ anh, may nhờ có Minh Nguyệt, cô cho anh cảm giác ấm áp của một mái gia đình, như ngày nào mẹ anh mất đi, anh có một Minh Tuấn dịu dặt đỡ đàn an ủi.

Mười mấy năm trôi qua, anh lại rơi vào hụt hẫng đau đớn, và Minh Nguyệt lại an ủi chia sẻ.

– Hay chú ăn cháo trứng ghen chú, cháu nấu mau lắm.

– Cũng được.

Sơn nằm xuống giường, mắt nhắm lại. Nỗi đau cuộc tình tan vỡ cứ canh cánh.

Buổi sáng, hai chú cháu cùng dậy sớm, mua ít thức ăn rồi cùng về Thủ Đức. Minh Nguyệt mở rộng cửa, xua tan không khí u ám. Cô mở nhạc vui, rồi mang bình hoa cúc trắng đặt lên bàn thờ. Thấp nhang xong, cô quay lại với Sơn vui vẻ:

- Ở đây yên tĩnh, chú có thể tự do làm thơ hay viết lách đó.
- Cám ơn cháu đã mang đến niềm vui cho chú.
- Chú đừng cám ơn mà cháu xấu hổ. Nếu không tại cháu, cô Thu Hương đâu có bỏ chú.

Sơn thở dài:

- Chú muốn quên rồi, cháu đừng nhắc nữa.

Buổi tối, Minh Nguyệt ngồi đàn để cho Sơn ngồi sáng tác. Không gian êm êm, mùi hoa dạ lan hương tỏa bát ngát. Văn thơ của Sơn thêm tha thiết.

Một cái gì đã qua.

Một cái gì đã mất.

Cho đến bây giờ ruột anh vẫn thắt.

Nhớ bao nhiêu yêu mến nồng nàn.

Nhớ đoạn đời hai ta rạn vỡ.

Nhớ trời đất em cho anh mở ...

Sơn chìm vào giấc ngủ cô liêu. Anh không hay Minh Nguyệt đến bên anh, cô quỳ xuống, bàn tay nhẹ vén mái tóc anh lòa xòa trên trán, rồi cô hôn nhẹ lên chóp mũi anh.

- Cháu sẽ vá vết thương lòng cho chú. Hãy tin như thế ...

Sơn thức giấc. Anh giật mình vì từ lúc nào Minh Nguyệt nằm ngủ dưới chân anh.

Anh cựa mình làm cho cô thức giấc:

- Chú dậy rồi à?
- Sao cháu lại ngủ ở đây Minh Nguyệt?

Minh Nguyệt nũng nịu:

- Cháu sợ ma, ai dám ngủ riêng. Chú ngủ say như chết.

Sơn nhảy xuống giường, anh vươn vai:

- Về đây mát mẻ, sáng khoái cho nên chú thấy như người bệnh vừa lành bệnh vậy. Cháu đi thay quần áo rồi chú cháu mình chạy bộ tập thể dục, Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt vui vẻ:

- Dạ.

Trời buổi sáng se se lạnh, lãnh đăng sương mù, Minh Nguyệt mặc áo quần thể thao, đầu đội nón, cô chạy lúp xúp theo Sơn.

Mồ hôi tươm ra sau mấy vòng chạy, Sơn ngồi chuối người trên cỏ ướt, nhìn

quanh:

– Hồi đó chú vẫn hay chạy bộ với ba cháu buổi sáng. Mấy năm không chạy, bây giờ chạy lại, đồ mồ hôi mệt quá.

Minh Nguyệt tự nhiên rút khăn choàng trên cổ lau mồ hôi trên cổ Sơn. Cô tự nhiên quá, bỗng làm Sơn ngượng ngập. So về tuổi đời, anh hơn cô chỉ mười tuổi, có nhiều nặng gì đâu, dù thật lòng anh xem cô như đứa cháu gái.

Anh nhích người ra đứng lên:

– Về thôi, Minh Nguyệt! Năng sắp lên rồi.

– Dạ.

Minh Nguyệt chạy theo. Về đến nhà, cô mở cửa:

– Chú tắm trước đi, cháu đi làm điểm tâm, chú thích ăn bánh mì ốp-la hay ăn mì hả chú?

– Gì cũng được.

Khi Sơn tắm xong, Minh Nguyệt làm xong hai đĩa trứng ốp-la để ăn với bánh mì.

Ngày thứ hai của hai người trong căn nhà rộng lớn, nhưng lại cho Sơn chút yên tĩnh của tâm hồn.

Sơn ngạc nhiên nhìn bàn ăn, nhiều món ăn ngon và trịnh trọng.

– Gì vậy Minh Nguyệt?

– Cháu muốn đãi chú ăn ngon một bữa thôi mà.

Cô cầm chai rượu Napoléon lên tươi cười:

– Chai rượu này của ba để lại, hồi đó ba nói hôm nào chú lên ở lại, ba sẽ khai sẽ khai chai rượu này ra đãi chú. Bây giờ ba không còn nữa, cháu thay ba đãi chú.

Sơn cảm động:

– Được! Nhưng uống một chút thôi, uống nhiều sẽ say đó.

– Dạ.

Minh Nguyệt kéo ghế ngồi, cô bắt đầu rót rượu vào ba cái ly.

– Ly rượu này của ba, một ly của chú và một ly của cháu.

Cô nâng ly rượu lên, Sơn cũng nâng lên, hai ly rượu chạm vào nhau.

Sóng mắt Minh Nguyệt long lanh:

– Cạn ly đi chú. Chúc chú luôn vui vẻ!

Sơn mỉm cười:

– Chú cũng chúc cháu tiến bộ trong việc học, thi đỗ đạt.

– Cảm ơn chú.

Cả hai vừa ăn vừa uống. Rượu đỏ hồng mắt môi Minh Nguyệt, cô ôm mặt:

– Cháu say rồi chú ơi, cháu thấy có hai cây đèn, hai cái quạt và hai chú Sơn lận.

– Cháu say rồi, hay để chú dìu cháu vào phòng. Nào, đứng lên, bàn ăn này để lát nữa chú dọn cho!

Sơn đưa Minh Nguyệt vào phòng cô nằm xuống giường:

– Cháu ngủ đi, tới sáng là khỏe ngay.

Sơn vừa quay đi, Minh Nguyệt chồm dậy, cô choàng qua người anh:

– Chú Sơn ... đừng đi!

– Lớn rồi còn sợ ma sao Minh Nguyệt? Buông chú ra!

Chẳng những không buông, Minh Nguyệt còn ôm chặt lưng Sơn:

– Chú có biết là ... Nguyệt yêu chú không?

Sơn hoảng hốt đẩy Minh Nguyệt ra:

– Cháu say quá rồi Minh Nguyệt.

– Không có say! Nguyệt đang rất tỉnh. Chú nhìn vào mắt Nguyệt xem, nếu không yêu chú, Nguyệt đâu có lo cho chú. Nguyệt lo cho chú bằng tấm lòng của một người yêu dành cho người mình yêu, chứ không phải của một cô cháu gái.

Chú ... Nguyệt yêu chú ...

– Không được đâu Minh Nguyệt.

– Tại sao không được, chú có hơn Nguyệt bao nhiêu tuổi đâu.

– Nhưng chú là ...

– Em kết nghĩa của ba? Đó chỉ là một cách nói. Nếu như chú vẫn còn nhớ chị Thu Hương, Nguyệt sẽ đợi, sẽ đợi chú.

Cô ôm qua cổ và vít đầu Sơn xuống mà hôn. Sơn bàng hoàng. Rõ ràng anh bị phần khích bởi nụ hôn, dù vụng dại, dù thơ ngây nhưng vẫn cho anh cảm xúc ... Anh đẩy mạnh cô ra bước nhanh ra ngoài. Có tiếng khóc nho nhỏ sau lưng ... Sơn về phòng đóng chặt cửa lại. Đôi mắt ông trên bức ảnh nhìn anh nửa như giận hờn nửa như oán trách ...

Buổi sáng khi Sơn dậy, Minh Nguyệt đã đi, cô để lại cho anh mảnh giấy:

“Cháu đi đến trường. Có thức ăn sáng cho chú trong tủ.

Minh Nguyệt”.

Sơn bỏ tờ giấy xuống bàn thần. Anh không thể không quan tâm đến Minh Nguyệt, nhất là từ khi Minh Nguyệt thổ lộ tình cảm. Có thể chỉ là một tình cảm bông bột trong nhất thời mà thôi.

Minh Nguyệt trong trắng thơ ngây như vầng nhật nguyệt, anh không có quyền làm vấy bẩn sự trong sáng ấy.

Suốt buổi sáng, Sơn cứ ngồi mà không viết được đoạn văn nào hết. Anh cứ viết rồi xóa, rồi xé vò nát bỏ vào sọt rác, chưa bao giờ ý tưởng anh lại lộn xộn và cạn cùng đến như vậy.

Vắng Minh Nguyệt, anh mới thấy căn nhà thật yên ắng, thật lạnh lùng. Sơn ngồi vào cây đàn piano, bàn tay anh lướt vô thức trên những phím đàn. Lẽ nào anh quên Thu Hương rồi sao?

Từ hôm đó cho đến nay cũng có ba tháng không gặp lại cô. Người ta nói cô và Quân lúc này luôn đi với nhau, như một đôi bạn tình gắn bó, vui vẻ như

ngày nào đã vui vẻ với anh.

Tình cảm có thể thay đổi nhanh như vậy sao?

Ta như cô khách thoáng đi hui. Đã gặp chiều hôm, lại bước liêu. Muốn trốn sâu đơn muôn vạn kiếp. Lại tìm sa mạc của tình yêu ...

– Chú Sơn!

Minh Nguyệt ào vào nhà như cơn lốc nhỏ, cô mặc áo sơ mi trắng váy đen, mái tóc như mới đi tiệm về. Cô nhún nhảy đôi chân:

– Báo cho chú một tin mừng.

– Tin gì vậy?

– Cháu đi thi “Sinh viên duyên dáng” được chắm vào vòng chung kết. Tối thứ bảy sẽ thi vòng cuối cùng, chú phải có mặt nghe chú. Chú mà không có mặt, cháu giận chú luôn.

Cô tỉnh như không có chuyện gì xảy ra. Sơn nhìn cô ngớ ngẩn. Minh Nguyệt bật cười:

– Cháu lạ lắm à?

– Ồ ...

– Vậy mà chú đâu có thèm nhìn cháu.

– Minh Nguyệt này! Chú xem ...

– Cháu biết rồi chú ạ.

Cô dài giọng ngăn không cho Sơn nói, rồi đi về phòng mình. Có biết bao cây si trồng cây, sao trái tim cô không rung động, chỉ hướng về chú, trong khi chú chỉ xem cô như đứa trẻ. Đêm qua, cô làm bữa cơm đặc biệt, uống rượu mạnh để có can đảm nói lên điều thầm kín của trái tim mình, cuối cùng vẫn là con số không.

Tuy nhiên, cô sẽ không bỏ cuộc. Cô sẽ chứng minh cho anh thấy cô yêu anh và tình yêu này không có gì tội lỗi cả.

Đêm chung kết đông quá. Thí sinh phải thi qua ba bộ trang phục: áo dài, áo tắm và áo dạ hội.

Những ống kính hướng về Minh Nguyệt nhiều nhất, nếu cô e ấp trong sáng trong bộ áo dài thướt tha, thì lại quyến rũ bốc lửa trong bộ Bikini và sang trọng quý phái trong bộ áo dài dạ hội, những tiếng vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Ngồi bên dưới, Sơn sững sờ nhìn. Chưa bao giờ anh thấy Minh Nguyệt đẹp tuyệt vời đến như thế, một nét đẹp say đắm lòng người, mà mãi đến bây giờ anh mới chợt nhận ra.

Bắt đầu công bố giải. Cả khán phòng như im phăng phắc:

– Thí sinh Trương Minh Nguyệt đoạt giải nhất.

Tiếng vỗ tay ồa vỡ òn ào, bạn bè tràn lên trao vòng hoa. Trong phút vinh quang, Minh Nguyệt hướng mắt tìm Sơn, cô trao cho anh nụ cười cùng ánh mắt rạng rỡ.

Vừa xong thủ tục đăng quang, Minh Nguyệt chạy xuống hàng ghế khán giả, cô nắm tay Sơn đưa lên cao:

– Xin cảm ơn chú của tôi, chú vừa là người chú vừa là người anh tiếp sức cho tôi chiến thắng.

Sơn tươi cười lẫn xúc động. Trong khi đó, từ một hàng ghế khán giả, Thu Hương đứng lên rời khán phòng. Cô đã thấy rõ tình ý họ với nhau, việc cô rút lui là lẽ phải thôi.

Từ chối lời mời đi ăn mừng của bạn bè, Minh Nguyệt ra về cùng với Sơn.

Cô ngồi sau xe anh, áp má mình vào tấm lưng rộng của anh, xúc động:

– Cảm động ghê. Lúc ấy cháu chỉ muốn chia sẻ niềm vui với chú. Chú biết không, lúc này cháu vừa ký hợp đồng năm chục triệu, để hoàn thành cho mẫu quảng cáo áo lót thời trang. Lần đầu tiên cháu làm ra một số tiền lớn đó.

Sơn sững sốt:

– Vậy còn việc học sao đây Minh Nguyệt?

– Có gì đâu chú, cháu vẫn học và học tốt. Có bao nhiêu người mẫu trong nước và cả nước ngoài, họ vừa làm người mẫu vừa đi học ...

– Nhưng chú muốn cháu lo việc học thôi.

– Vậy chú có biết là cháu ... đã yêu chú. Chính vì yêu chú mà cháu nhất định tách chị Thu Hương ra khỏi chú. Vì yêu chú mà cháu luôn phấn đấu không ngừng. Phải, cháu muốn hơn chị Thu Hương, chú có hiểu như vậy không? Sơn đỡ người ra, vòng tay Minh Nguyệt mỗi lúc ôm qua bụng anh chặt hơn thiết tha hơn.

– Lẽ ra chú phải nhìn thấy cháu yêu chú, chúng ta yêu nhau nào có tội lỗi gì hả chú?

Sơn dừng xe lại, anh quay ra đằng sau nghiêm mặt:

– Nhưng cháu nên hiểu là trái tim chú chỉ có Thu Hương.

Minh Nguyệt giận dữ:

– Thu Hương! Thu Hương! Chị ấy mà thêm yêu chú à? Chị đã tách sang gã Nguyễn Quân rồi, chú tưởng chị ấy còn chung thủy với chú ư?

Sơn trầm giọng:

– Dù cho cô ấy với ai đi nữa, chú vẫn không dễ dàng quên cô ấy.

– Cháu ghét chú lắm.

Minh Nguyệt khóc òa lên:

– Được rồi, từ nay cháu sẽ không làm phiền chú. Ngày mai cháu trở về Thủ Đức ở.

Sơn lặng im quay lại và cho xe chạy đi. Tâm sự anh như mớ bòng bong.

Tiếng động nơi cửa làm Sơn giật mình thức giấc, anh mở cửa bước ra.

Minh Nguyệt đang kéo lê chiếc va ly của cô. Nhìn thấy Sơn, cô lạnh nhạt:

– Cháu về Thủ Đức ở, không làm phiền chú nữa. Chú nên đi tìm chị Thu Hương, làm lành với chị.

Sơn giằng va ly lại nghiêm mặt:

– Nếu cháu đã gọi chú là chú thì phải nghe lời chú, ở lại đây lo học hành. Anh nhắc va ly đi lên lầu, Minh Nguyệt đuổi theo. Cô ôm choàng Sơn từ phía sau:

– Chú hãy nói đi, làm sao để cháu đừng yêu chú nữa?

Sơn gỡ tay Minh Nguyệt ra:

– Tốt nhất cháu nên học, chú muốn cháu đỗ đạt, sự mong ước của chú cũng là của cháu đó.

Anh đặt lên vai cô:

– Cháu nên hiểu tình yêu phải xuất phát từ hai người. Huống chi vì Thu Hương hiểu lầm chú mà bỏ đi một đứa con, chú đau lòng lắm, cháu có hiểu không?

– Cháu hiểu rồi, cháu xin lỗi chú.

Minh Nguyệt khóc vui trên vai Sơn. Cô hiểu trái tim anh mãi mãi không thuộc về cô.

– Cháu đi rửa mặt đi, rồi ngồi suy nghĩ lại. Cháu hơn Thu Hương về tuổi trẻ, nhưng tấm bằng tốt nghiệp đại học cháu thì sẽ không có nếu như cháu tiếp tục con đường yêu thương lãng mạn. Hãy nghe lời chú!

– Chú đi xuống nhà đi! Chú đừng làm cho cháu có cảm giác như chú là ba của cháu, cháu không ưa đâu.

Minh Nguyệt xô đưa Sơn ra ngoài, cô đóng ập cửa lại. Sơn thở dài đi xuống. Còn lại một mình, đôi hàm răng Minh Nguyệt nghiến lại, cô chỉ muốn làm cái gì đó cho Sơn thật đau, đau như côi lòng cô đang đau.

Thật lâu, cô nghe tiếng mở cửa dưới nhà, rồi tiếng xe của Sơn rời nhà. Anh đến đài truyền hình hay đến nhà Thu Hương?

Nỗi đau tình yêu không được đáp lại làm cho cô muốn nổi loạn, muốn phá tan nát tất cả. Tại sao anh không hiểu cô yêu anh bằng mối tình đầu, bằng cả trái tim thơ ngây nguyên thủy? Cô lại đi thua Thu Hương sao? Cô ta già rồi

...

Giận dữ, Minh Nguyệt xô tung valy ra, cô ném tung tóe hết mọi thứ, rồi nằm trên lán đóng bừa bãi ấy mà khóc.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 4

Cộc ... cộc ...

Thu Hương uể oải ngồi dậy đi lại cửa. Cô đã nằm như thế từ suốt đêm qua

cho mãi đến bây giờ. Hình ảnh Minh Nguyệt trên bức tường quang rực rỡ, và rồi cô bé ôm Sơn thân mật. Sơn vừa là người chú vừa là người anh. Minh Nguyệt nói đúng. Họ cũng khá xứng lứa vừa đôi, cho nên anh đã vội quên cô. Người ta thường nói:

“Yêu và thù là hai bộ mặt của tình yêu, nó luôn đi đôi với nhau”.

Tình yêu của cô và anh bây giờ thành cay đắng và giận dữ. Cô muốn quên anh, quên hoàn toàn, quên ngày tháng có nhau ngọt ngào mặn nồng, nhưng sao chẳng thể quên.

Cánh cửa vừa kéo ra, cô sững sốt khi nhìn thấy Sơn. Sau phút bàng hoàng, cô toan đóng ập cửa lại, nhưng nhanh hơn, Sơn đã len vào, rồi cũng nhanh tay gài cửa lại. Anh nhìn cô, cái nhìn xót xa.

Thu Hương bặm môi lạnh nhạt:

– Anh đến đây làm gì?

Anh tiến đến gần sát cô:

– Anh biết em hiểu lầm anh và Minh Nguyệt. Còn anh vì bức tức chuyện em thân với Quân, để rồi xảy ra chuyện đáng tiếc, chúng ta mất đi một đứa con, anh ân hận và đau đớn lắm.

– Đứa bé không còn nữa, xem như chúng ta chấm dứt và chia tay nhau, xin hãy để cho tôi yên, đừng đến đây nữa. Anh đi về đi!

– Thu Hương! Nghe anh nói ...

Thu Hương đưa tay bịt kín hai tai mình lại:

– Anh đi đi, đừng nói gì cả!

Sơn nắm hai tay cô kéo xuống, trong lúc Thu Hương cố giằng ra:

– Buông tôi ra!

Sơn buông tay cô ra, nhưng anh lại kéo cô vào ngực mình và ôm chặt lấy cô:

– Anh muốn được nói chuyện với em, chuyện đã qua tất cả chỉ là hiểu lầm.

– Hiểu lầm?

– Phải! Anh vẫn yêu em, và nếu như em muốn, chúng ta sẽ làm đám cưới ngay lúc này.

Thu Hương cười nhạt:

– Anh sẵn sàng cưới, nhưng tôi lại không sẵn sàng. Hãy buông tôi ra ...

Tiếng “buông tôi ra” chìm khuất bởi nụ hôn khép môi Thu Hương lại, nụ hôn tha thiết nồng cháy. Lý trí Thu Hương bảo cô hãy vùng chống lại tình cảm quyến rũ của anh ... Không! Không ... anh đã làm cho tôi quá đau khổ, mất một đứa con ... nhưng trái tim mềm yếu của cô lại khao khát ngã vào vòng tay anh đón nhận yêu thương.

Nước mắt Thu Hương trào ra:

– Anh bỏ tôi ra đi! Anh chỉ làm cho tôi đau khổ.

– Thu Hương ơi! Anh yêu em. Em đau khổ, anh nào có vui sướng gì đâu.

Anh cũng đau khổ có kém gì em. Hãy tha thứ cho anh, vì anh đã làm cho em

đau khổ.

Anh lại hôn cô, nụ hôn rơi trên mắt, như uống cạn những dòng thủy tinh trong suốt. Thu Hương không phản đối nữa, mà cô đứng yên cho anh hôn. Đôi môi anh cuốn lấy môi cô, nụ hôn mỗi lúc thêm nồng cháy và say đắm ... Bây giờ thì không còn gì ngăn cách, khi mà anh khao khát có cô, và cô khao khát được tan vào trong anh. Sau cơn mưa trời lại sáng ...

Minh Nguyệt thần thờ, cuối cùng thì “châu cũng về hiệp phố”. Ngày hôm qua anh nói với cô, anh và Thu Hương sẽ cưới nhau, không có gì thay đổi. Trên lầu là giang sơn của cô, và bên dưới là của anh và Thu Hương. Họ đang tất bật chuẩn bị cho một đám cưới, cô ta cười hớn hở, còn cô thì khóc trong lòng.

– Xong chưa Minh Nguyệt?

Đức Thuần nhăn mặt khi thấy Minh Nguyệt còn ngồi im một chỗ.

– Sao em không thay áo đi, còn chụp một kiểu này nữa thôi.

Đức Thuần nắm tay Minh Nguyệt bắt cô phải đứng lên. Anh dắt tay cô đi vào phòng trong và cầm lên chiếc áo màu xanh non.

– Em mặc bộ này vào đi! Làm gì hôm nay uể oải quá vậy? Mệt hả? Một lát anh mát-xa cho.

Minh Nguyệt cau mày:

– Anh hỏi em mà cứ đứng đó làm sao em thay quần áo.

– Thì cứ xem như anh không có mặt anh vậy?

Tuy nhiên anh ta cũng bước ra, không quên kín đáo nhìn lại cái camera đặt ở một nơi đang làm nhiệm vụ của nó, quay toàn bộ hình ảnh Minh Nguyệt thay quần áo. Ngày hôm qua, những thước phim thành công vượt bậc. Một Minh Nguyệt nguyên thủy phơi bày trọn vẹn, khiến cái khát khao được sở hữu mỗi lúc cứ dâng cao trong lòng anh ta.

Minh Nguyệt bước ra trong bộ dạ phục màu xanh, thay vì bảo cô ngồi xuống ghế, hay đi qua đi lại để chụp ảnh, Đức Thuần đưa cho cô một lon nước ướp lạnh.

– Uống thấm giọng đi, xem vẻ mệt mỏi quá, chụp làm sao cho đẹp đây.

Không nghĩ ngợi, Minh Nguyệt cầm lon nước ngửa cổ uống, cô uống hết một hơi dài. Đức Thuần hài lòng, anh ta thân mật vén mái tóc cô gọn lại.

– Nào, tiếp tục công việc nhé!

Anh ta hướng dẫn cho Minh Nguyệt đi, rồi bước lại chiếc máy chụp ảnh:

– Nào, chụp nghe Minh Nguyệt!

Ánh đèn flash lóe sáng thu hình ảnh của Minh Nguyệt. Chợt cô đứng lại nhăn mặt:

– Anh Thuần! Em chóng mặt quá!

– Chóng mặt hả, vậy nghỉ một chút đi! Anh ta bước lại dìu Minh Nguyệt. Toàn thân cô như có lửa, nóng quá, Minh Nguyệt nằm luôn trên chiếc ghế

dài.

– Anh Thuần mở quạt đi!

– Ồ.

Anh ta mở quạt và quay lại, từ lúc nào Minh Nguyệt cởi phăng chiếc áo cô đang mặc, bỏ xuống chân. Trên người cô bây giờ là bộ đồ lót quyến rũ. Mắt cô đờ đẫn nhìn Đức Thuần. Anh ta quỳ xuống bên chân Minh Nguyệt và bắt đầu vuốt ve cô. Bầu ngực tròn đầy và mềm mại, anh ta áp môi mình lên hôn ngẫu nhiên. Hai bàn tay Minh Nguyệt bấu chặt vai anh ta, những tiếng kêu vô nghĩa thoát ra từ môi cô ...

...

Minh Nguyệt tỉnh dậy, cô hốt hoảng ngồi ngay lên. Cô đang ở đâu đây? Người cô hoàn toàn trần trụi. Còn Đức Thuần, anh ta nằm cạnh cô, chỉ mặc mỗi cái quần cộc. Thấy cô ngồi dậy, anh ta dụi tắt điều thuốc vào cái gạt tàn thuốc mỉm cười.

Minh Nguyệt lạnh người, cô đã hiểu chuyện gì xảy ra. Con giận trào lên, cô lao vào người Đức Thuần đánh lung tung vào đầu vào người anh ta.

– Đồ khôn kiếp! Bỉ ổi!

Nắm tay Minh Nguyệt bóp mạnh lại, anh ta xẵng giọng:

– Em làm gì vậy?

– Anh còn dám hỏi tôi, đồ dê tiện!

– Phải, anh đã chiếm đoạt em đó. Anh hỏi em, chụp ảnh em, quay phim quảng cáo mẫu áo lót, chụp trong căn phòng gợi tình, em lại quá quyến rũ, anh đâu phải thánh mà không rung động trước cái đẹp. Anh yêu em, nhất định anh sẽ cho em hạnh phúc.

– Tôi không cần thứ hạnh phúc mà anh nói.

– Ngoan đi em bé! Hôm rày mới có vài tháng mà em nổi bật trong các chương trình biểu diễn thời trang, ảnh em đây trên báo, trên đường phố. Em nổi danh như cồn, là nhờ anh đó. Anh chiếm đoạt sở hữu em là vì anh muốn em hoàn toàn là của anh.

– Anh im đi!

Minh Nguyệt ném bừa những thứ quanh cô vào người Đức Thuần. Anh ta lắc đầu chịu trận cho con thịnh nộ đi qua, rồi ôm cô vào lòng.

– Em có giận dữ thì em vẫn đẹp. Em xem nè!

Đức Thuần bấm nút máy màn hình tivi, Minh Nguyệt nhìn lại, miệng cô há to ra sững sờ. Đoạn phim quay cô đang trần trụi một trăm phần trăm.

Cô nhìn Đức Thuần, anh ta nhún vai:

– Em ngoan ngoãn thì những thứ này chỉ anh và em biết. Em ảm ỉ sẽ chẳng có lợi cho em đâu. Còn hợp đồng em ký với công ty nữa, gãy hợp đồng, một đền mười đó em bé ạ.

Minh Nguyệt quy xuống. Cô thua rồi trước một con cáo già ghê gớm như

Đức Thuần.

– Minh Nguyệt!

Sơn đưa tay gõ lên cửa phòng Minh Nguyệt, cánh cửa chỉ khép hờ. Anh gọi to hơn:

– Minh Nguyệt! Chú vào được không?

Im lặng. Ánh đèn bàn bên trong vọng ánh sáng ra, Sơn đẩy nhẹ cánh cửa nhìn vào. Anh kêu lên thảng thốt:

– Minh Nguyệt!

Cô đang nằm trên sàn gạch, bàn tay yếu ớt xua xua Sơn. Anh lao lại, thụp xuống và bế cô lên giường xong anh mở ngọn đèn lớn.

Tóc tai Minh Nguyệt bù xù, mặt cô xanh tái, mắt đờ đẫn.

– Cháu làm sao vậy Minh Nguyệt?

Anh điếng người khi nhìn trên nền gạch vương vãi những vỏ thuốc. Anh hốt hoảng nắm cầm cô bóp mạnh:

– Chuyện gì vậy hả Nguyệt?

– Cháu ... muốn chết ...

Cô khép mắt lại nằm lim lim, chóng mặt và khó thở quá, đầu óc cô như có ngàn tảng đá đè lên.

– Minh Nguyệt!

Sơn bỗng xúc thân thể Minh Nguyệt đang mềm oặt trong tay anh, chạy tuôn xuống lầu và ra đường. Điện thoại trong nhà reo lên từng chập.

...Thu Hương bấm số máy điện thoại thêm một lần nữa. Không ai bắt máy!

Sơn đi đâu rồi? Anh hẹn cô đưa cô đi thử áo cưới mà. Còn mấy hôm nữa thôi, cô và anh sẽ làm đám cưới. Không thích Minh Nguyệt cho lắm, tuy nhiên Thu Hương không còn cách nào khác hơn là chấp thuận sự hiện diện của Minh Nguyệt bên cạnh Sơn. Rồi Minh Nguyệt tốt nghiệp đại học ra đời, cô ta sẽ hiểu không thể nào chen vào giữa cô và Sơn. Cô ta sẽ có một tình cảm riêng tư, tình yêu cho Sơn chỉ là thứ tình cảm lãng mạn.

Gọi điện thoại không được, Thu Hương đành ngồi chờ.

Điện thoại cô reo, Thu Hương vội vàng mở máy:

– Alô.

– Anh đây Hương. Minh Nguyệt tự tử, anh đang chờ người ta rửa ruột và làm cho nó tỉnh. Anh sẽ không đưa em đi thử áo cưới được, hay em đi một mình đi Hương nhé!

Thu Hương cắn nhẹ môi:

– Anh đang ở bệnh viện nào vậy, em đến với anh có được không?

– Anh đang ở bệnh viện 115. Em đi thử áo cưới đi, chừng nào xong đến đây với anh cũng được. Thôi, anh gác máy nhé!

Sơn tắt máy. Thu Hương im lặng. Minh Nguyệt tự tử. Nguyên nhân nào thế? Có phải do cô và Sơn sắp cưới nhau. Cuối cùng thì cô ta vẫn là bức tường

chấn ngăn bước chân Sơn đến gần cô. Cô tin tưởng vào tình yêu anh dành cho cô, nhưng còn Minh Nguyệt, cô bé ấy có chịu lặng im đâu.

Thay quần áo để đến tiệm áo cưới thử áo. Một công việc chiếm của Thu Hương gần hai tiếng đồng hồ, cô đến bệnh viện lúc gần ba giờ chiều. Minh Nguyệt đã tỉnh và nằm khóc:

– Chú cứu cháu chi vậy? Cháu muốn chết. Ba là người thân duy nhất không còn nữa, cháu chỉ còn chú. Chú sắp cưới vợ, cháu sống với ai đây. Hãy để cho cháu chết đi cho xong!

Sơn dỗ dành:

– Một con kiến còn muốn được sống, tương lai cháu đang ở phía trước, làm sao cháu lại tự hủy hoại cuộc sống của chính mình. Chú không cho phép cháu làm vậy, rõ chưa?

Minh Nguyệt khóc vui. Làm sao cô nói được tâm sự u uất của cô. Không hẳn vì anh cưới Thu Hương, mà vì ... Khốn kiếp! Đồi hãm rằng Minh Nguyệt nghiêng lại. Cô căm thù tên khốn kiếp Đức Thuận. Giá giết chết được hắn, cô cũng không từ.

Minh Nguyệt cứ khóc, còn Sơn cứ dỗ dành. Tất cả tại anh. Anh đang sống trong tâm trạng ray rứt và ăn năn. Anh phụ lòng gửi gắm của ông Minh Tuấn.

Minh Nguyệt tuyệt vọng vì anh cưới vợ, cô đi tìm cái chết, làm sao anh có thể thản nhiên xem như không có gì, cứ tiếp tục làm đám cưới và Thu Hương với danh chánh ngôn thuận có mặt trong nhà anh. Cô sẽ lấy danh nghĩa vợ anh mà buộc anh có nghĩa vụ lo cho cô, rời xa Minh Nguyệt. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra nữa ... Minh Nguyệt có mệnh hệ nào, anh ân hận cả đời

...

Thu Hương đến giữa lúc ấy, cô bước vào, cố lấy vẻ thản nhiên:

– Minh Nguyệt khỏe chưa anh?

– Khỏe rồi! Nhưng bác sĩ nói huyết áp tuột thấp, phải nằm bệnh viện mấy hôm nữa.

Minh Nguyệt nằm quay mặt vào vách, cô ghét số phận của cô. Cô bị Đức Thuận chà đạp, trong lúc Thu Hương sắp lên xe hoa làm vợ của người đàn ông cô yêu thương. Họ sẽ hạnh phúc, trong lúc lòng cô đau đớn tang thương.

– Anh quyết định thế nào đây anh Sơn?

Sơn bối rối. Ngày mai là đám cưới của anh, thế mà chiều nay Minh Nguyệt quậy tung lên, cô bứt dây chày chày dịch, bỏ bệnh viện đi và ngắt trước cửa bệnh viện. Anh thật khó xử.

Thấy Sơn im lặng, Thu Hương cười nhẹ:

– Anh không nói được phải không, vậy thì để em nói. Chúng ta hoãn lại đám cưới đi. Vì nếu cưới nhau mà tâm hồn anh bồn chồn lo lắng cho cháu anh, thì em cũng chẳng vui vẻ gì làm một cô dâu hạnh phúc.

Sơn ngẩng lên:

– Anh cảm ơn em đã hiểu và thông cảm cho anh. Minh Nguyệt bình phục, chúng ta sẽ tổ chức đám cưới ngay.

Thu Hương chỉ cười. Lời nói của anh sao giống như anh đang dỗ ngọt cô vậy. Cô lấy kính mắt đeo lên mắt:

– Thôi, anh ở lo cho Minh Nguyệt đi, em đi thông báo cho bạn bè biết chúng ta hoãn lại đám cưới!

Sơn áy náy:

– Em không buồn anh chứ Hương?

Thu Hương xót xa:

– Nếu em nói em không buồn anh là em nói dối. Em buồn thật đó, nhưng em quan niệm chuyện vợ chồng là chuyện trăm năm, cốt yếu chúng ta yêu nhau và tin nhau, đám cưới chỉ là một hình thức.

Sơn xúc động:

– Cảm ơn em.

Anh ôm cô vào lòng, Thu Hương gỡ tay anh ra:

– Thôi, em đi đây!

– Tới, em có vào không?

– Em cũng không biết nữa.

Thu Hương bước đi nhanh. Cô cắn mạnh vào những ngón tay, để ngăn tiếng khóc òa vỡ. Có lẽ tại anh và cô chỉ có duyên mà không có nợ.

Không về nhà, Thu Hương đến nhà Quân. Anh vừa ở Ban Mê Thuật về, thấy cô anh cười:

– Ủa! Ngày mai đám cưới mà rảnh rang đi tìm anh, em đừng có nói là em nhờ anh làm phù rể nha!

– Không có đám cưới đâu, đình lại rồi.

Quân cau mày kêu lên:

– Gì kỳ vậy?

– Minh Nguyệt tự tử vì chuyện anh Sơn và em sắp cưới nhau, chiều hôm qua cô ta bứt dây chuyền dịch, bỏ đi, yếu sức quá xỉu trước cổng bệnh viện, anh Sơn còn lòng dạ nào làm đám cưới.

Cô vọt ôm choàng lấy Quân bật khóc:

– Tại sao em yêu anh ấy mà phải chịu quá nhiều khổ sở như vậy hả anh?

Quân đờ người ra. Anh biết phải trả lời như thế nào? Giá như cô yêu anh, con đường hạnh phúc đâu gập ghềnh và nhiều nước mắt như thế. Tiếc là trái tim cô chỉ dành cho Sơn.

Anh vuốt nhẹ tóc cô:

– Bình tĩnh lại đi Hương. Hoãn đám cưới trong lúc đã phát thiệp đi hết, rồi làm sao?

– Đến nhà người ta nói đám cưới phải hoãn. Còn tiền đặt cọc ở nhà hàng

xem như mình chịu mất. Tuy nhiên không sao, ngày mai anh cứ kéo hết bạn bè đến, không ăn tiệc cưới coi như mình đi ăn nhà hàng, có chết ai đâu. Quân lắc đầu. Anh hiểu Thu Hương đang đau khổ, anh còn biết làm gì hơn là âm thầm giúp cô xoa dịu nỗi đau.

Sơn mở cánh cửa bước vào nhà của Thu Hương.

Sơn chột lùi lại, nhả mặt vì từ Thu Hương nồng nặc mùi rượu. Đã như vậy, cô còn phì phà điều thuốc. Anh giận dữ rút điều thuốc trên môi cô, dụi vào cái gạt tàn thuốc:

– Em đã hứa với anh là không uống rượu và hút thuốc nữa kia mà.

– Em không muốn bỏ những thứ đó nữa. Anh đi về đi!

Thu Hương không đứng vững, người cô ngã tới ngã lui thật khó coi. Sơn bực dọc ấn hai vai Thu Hương bắt cô ngồi xuống:

– Em ngồi xuống đây đi! Anh đi pha nước chanh đã rượu cho em.

Sơn quay lưng đi vào. Cửa phòng ngủ của Thu Hương mở, anh chột đứng lại bàng hoàng. Quân đang ngủ trên giường Thu Hương, anh ta chỉ mặc độc mỗi quần đùi. Bất giác anh quay lại nhìn Thu Hương, cô cũng đang phong phanh trong bộ áo ngủ mỏng manh, và đang say rượu nữa. Anh phải hiểu như thế nào đây.

Bất gặp cái nhìn của anh, cô cười:

– Anh lạ lắm sao? Anh đâu phải là chồng em, chúng ta đã hoãn lại đám cưới. Anh bận bịu lo cho cô cháu gái. Còn em? Em đã hai mươi sáu, hai mươi bảy, em cần một chỗ cho em dừng chân. Em sẽ lấy Quân làm chồng. Anh đi về đi, em tuyên bố chia tay.

Sơn còn sững sờ, Thu Hương loạng choạng đứng lên, cô đi vào phòng và nằm trên người Quân.

– Anh dậy đi anh Quân! Anh nói cho anh Sơn nghe là anh và em đã cưới nhau rồi. Tiệc rượu hôm nọ, lẽ ra chú rể là anh Sơn, nhưng sau đó là Nguyễn Quân.

Hết còn chịu nổi, Sơn tức giận lôi bừa Thu Hương dậy, anh tát vào mặt cô một cái nẩy đom đóm. Thu Hương té ngồi trên nền gạch lạnh, trong lúc Sơn giận dữ lao ra cửa. Hết tất cả rồi! Lần này thì không sao hàn gắn lại được nữa.

Cuộc tình đã đến lúc kết thúc.

Tại sao em nỡ làm vậy chứ Thu Hương? Em đã từng nói vợ chồng là chuyện trăm năm, điều cốt là hai người yêu nhau. Vậy mà em đã chọn anh ta ...

Cánh cửa đóng lại thật mạnh, cũng là lúc Thu Hương từ từ đứng lên và Quân ngồi dậy, anh xót xa đỡ người cô. Cái tát hầy còn hằn đỏ trên má Thu Hương.

Không có lời nói nào, mà chỉ có vòng tay Quân chia sẻ và ủ ấm cho Thu Hương. Cô và Quân vừa diễn tròn một vai kịch, vai kịch thật hoàn hảo.

Người ở lại chưa xót não nề.

Cuộc tình vỡ. Tình yêu còn lại là hận thù, ai oán.

Sơn say bí tỉ. Chưa bao giờ Minh Nguyệt thấy Sơn say như đến như thế, và cũng quá đau khổ như thế. Cô đỡ người anh nghẹn ngào:

– Chú ơi! Tỉnh lại đi chú!

– Tại sao em đối xử với tôi như thế hả Thu Hương? Em thừa biết tôi yêu em mà. Phải chăng em muốn trả thù tôi?

Sơn khóc rồi cười. Minh Nguyệt lơ mờ hiểu, việc cô tự tử rồi tuyệt vọng rồi bỏ bệnh viện, đã dẫn đến việc Thu Hương chia tay và ngã vào lòng Quân.

Mắt cô lóe sáng lên. Từ nay chú Sơn sẽ là của cô ...

Sơn rên khẽ, chung quanh anh một màu nhờ nhờ tối. Anh nghe cổ họng mình khát đắng. Trở mình Sơn định ngồi dậy, anh chạm phải một thân thể trần trụi và mềm mại.

– Ai đây?

Sơn kêu lên, anh đưa tay bầm ngọn đèn bàn và lùi lại hoảng sợ:

– Minh Nguyệt! Sao cháu lại ở đây?

Minh Nguyệt mở mắt ra, cô cuống cuống vơ tấm đắp, đắp lên người. Cô và Sơn cả hai đều trần trụi. Rồi cô vụt khóc, lăn vào người Sơn. Anh bối rối đẩy cô ra.

– Minh Nguyệt! Chú không hiểu gì cả?

– Đêm qua chú say rượu và chú đã ...

Sơn đỡ người ra. Anh cố nhớ lại. Từ nhà Thu Hương, anh ghé quán rượu và uống đến say ngất ngư, rồi không hiểu làm sao anh về đến nhà được nữa, rồi chuyện gì xảy ra?

Minh Nguyệt ngã vào lòng Sơn:

– Em không trách anh đâu anh Sơn, em biết chị Thu Hương làm cho anh đau khổ. Nhưng còn em, em hứa sẽ xoa dịu vết thương lòng cho anh, cũng bởi vì sự có mặt của em mà chị ấy rời xa anh.

Sơn còn biết có phản ứng nào hơn là ngồi chết lặng cho sự đau khổ giày vò anh cho đến tận cùng.

– Em không trách anh đâu Sơn ạ. Em yêu anh.

Cô ôm cổ anh để gắn môi cô vào môi anh. Anh lắc đầu:

– Có thực chúng ta ... đã với nhau sao?

Minh Nguyệt khóc òa lên. Câu hỏi của Sơn như một cái tát vào mặt cô.

Nhưng còn Sơn, anh lại hiểu là mình đã hỏi một câu không nên hỏi. Anh đã sở hữu cô lại còn hỏi như thế, tàn nhẫn quá. Anh ôm cô vào lòng.

– Chú xin lỗi.

– Em sẽ không sống nổi nếu như anh bỏ em. Sơn ơi! Em đã thuộc về anh, anh đừng bỏ em.

Sơn chưa xót:

– Dĩ nhiên là chú không bỏ cháu rồi. Chú có lỗi với ba cháu và cả với cháu.
– Không, anh không có lỗi! Là tại em yêu anh, em tình nguyện cho anh.
Sơn ngồi lặng im. Anh hiểu mình không còn có sự lựa chọn nào khác hơn.
Đức Thuận cười tươi khi nhìn thấy Minh Nguyệt. Cô bé tự tử làm cho anh ta sợ phát sốt lên, nửa tháng nay làm một con ốc sên núp trong cái vỏ ốc của mình.

– Em khỏe hẳn rồi hả Nguyệt?
– Dĩ nhiên rồi! Tôi đâu có dễ chết khi còn nặng ân oán với anh.
– Em dùng chữ “ân oán” làm như anh giang hồ vậy?
– Anh không như giang hồ thì là gì đây, anh bị ỏi vô liêm sỉ còn hơn bọn giang hồ nữa.
– Thôi mà em, chửi anh dữ vậy! Sao, tìm gặp anh có chuyện gì không?
– Dĩ nhiên là có! Tôi muốn thanh toán hợp đồng.

Đức Thuận nhún vai:

– Được thôi! Miễn là em có tiền thôi lại cho công ty, như trong hợp đồng đã quy định.

Minh Nguyệt quắc mắt:

– Anh còn dám nói với tôi như vậy?
– Tại sao anh không dám? Em hãy dụ dăng lại một chút đi, hợp đồng chúng ta chỉ có một năm. Một năm thì có là bao đâu, sẽ qua nhanh thôi.
– Nhưng tôi không muốn làm việc cho anh nữa.
– Em không muốn cũng không được.

Đức Thuận nâng cằm Minh Nguyệt lên, anh ta nhìn vào mắt cô:

– Những hình ảnh của chúng ta, anh đều cất kỹ. Khi em tự tử, em không hề để lại một lá thư nào. Nếu như ... em nói là tại anh ... Chắc, anh có chạy đàng trời cũng không khỏi nắng. Em đã được cứu sống, thì hãy xem như số phận đã an bài đi.

Ngừng lại, anh ta cười đều:

– Anh biết em yêu ông chú của em, anh sẽ để yên. Chắc chắn em cũng không muốn ông chú biết chuyện của chúng ta đâu nhỉ?

Minh Nguyệt nhìn Đức Thuận tóe lửa, cô lao vào đánh anh ta.

Chẳng những không tránh, anh ta còn bế xốc cô lên mà hôn.

– Buông tôi ra!

Minh Nguyệt nhào người ra cố tránh nụ hôn tham lam bản thiêu. Cô phun nước bọt vào mặt hắn. Hắn buông cô ra, chùi nước bọt trên mặt lạnh lùng:

– Cô đang nằm trong tay tôi, hãy tỉnh táo chút đi! Chống lại tôi, cô không còn gì cả.

Minh Nguyệt nhìn hắn. Cô biết chống cự lại hắn, cô sẽ mất Sơn và cả danh dự nữa. Hắn như con voi và cô chỉ là loài cỏ yếu ớt. Bất giác cô ôm mặt khóc òa. Hắn kéo cô đứng lên, đặt bàn tay lên vai cô và từ từ kéo dây áo của

cô xuống ...

Sơn không vui khi nhìn thấy Minh Nguyệt trở về mặt mũi bơ phờ. Cho đến lúc này anh vẫn còn lúng túng không biết xưng hô với cô như thế nào. Anh quen gọi cô bằng cháu và xưng chú. Anh ngập ngừng:

– Lại đi làm việc cho Đức Thuận nữa phải không?

Minh Nguyệt tránh cái nhìn của Sơn:

– Dạ. Dù sao hợp đồng cũng đã ký làm sao bỏ được, phải đền tiền gấp đôi.

– Lẽ ra khi ký hợp đồng, Nguyệt cần thảo luận với tôi.

Minh Nguyệt phụng phịu:

– Lúc ấy anh chỉ lo đám cưới ...

Cô im bật, mặt sầm xuống. Anh đã thật sự chia tay với Thu Hương, nhưng nỗi đau thì chẳng dễ dàng trong phút chốc đã quên. Cô sà vào lòng anh:

– Em xin lỗi.

– Không, Minh Nguyệt không có lỗi. Thôi đi tắm thay quần áo rồi xuống ăn cơm!

– Anh sợ gì mà không xưng anh và gọi em vậy?

– Xin lỗi ... thật tình chú chưa quen.

Sơn đẩy Minh Nguyệt ra, anh đi về phòng mình, Minh Nguyệt bần thần nhìn theo. Nếu như anh biết cô lừa dối anh, nếu như anh biết kẻ cô đang chung chạ là ai, anh nhất định sẽ giận dữ, từ bỏ cô. Mất anh, làm sao cô có thể chịu nổi.

Minh Nguyệt đang như người leo lên lưng cọp, không có can đảm bước xuống. Cô căm giận Đức Thuận, vậy mà đành khuất phục anh ta, để cho anh ta sở hữu chiếm đoạt cô.

Một nỗi cô đơn hoang vắng cùng cực, nỗi lòng nặng nề không biết bày tỏ cùng ai, cứ canh cánh day dứt ...

Xới cơm ra chén, giọng Sơn ân cần:

– Tôi không từ bỏ trách nhiệm của tôi với cuộc đời của Minh Nguyệt cho nên tôi quyết định, chúng ta đăng ký kết hôn, rồi đám cưới, Minh Nguyệt nghĩ sao?

Minh Nguyệt sững sốt nhìn lên. Cô không dám nghĩ Sơn đề nghị kết hôn.

Anh cứ nghĩ đêm ấy cô đã thuộc về anh rồi ư? Nước mắt cô trào ra.

– Minh Nguyệt!

Sơn nắm bàn tay Minh Nguyệt bóp nhẹ, anh cho là cô quá xúc động. Minh Nguyệt kéo bàn tay cô áp lên má cô:

– Chú ... anh nói thật chứ anh Sơn?

– Thật.

– Anh đã quên chị Thu Hương?

– Anh và cô ấy bây giờ đã có hai cuộc đời riêng biệt rồi. Có điều có thể anh chưa quên được cô ấy, hãy thông cảm cho anh.

– Em biết, em biết mà.

– Lau nước mắt đi rồi ăn cơm!

Bữa cơm trôi qua trong lặng lẽ, nét mặt Sơn đầy ưu tư. Minh Nguyệt không dám nói gì cả, dù sao thì cô cũng đạt mục đích, là làm vợ người đàn ông mình yêu thương. Làm sao để dẹp chương ngại vật Đức Thuần?

Châm dứt bữa cơm, Sơn đứng lên:

– Dù chúng ta sắp kết hôn, nhưng Minh Nguyệt cũng phải học. Ăn cơm xong, xem truyền hình một chút, rồi đi học bài đi nhé.

Sơn đi về phòng đóng cửa lại. Lát sau, Minh Nguyệt lắng tai nghe tiếng gõ trên bàn phím, cô ngồi lặng bên ngoài. Sau đêm ấy, cho dù cô muốn vào với anh, anh cũng không chấp nhận. Anh vẫn còn nhớ Thu Hương, lòng Minh Nguyệt se lại. Cô thấy đau khổ dù cô đang là người chiến thắng, một chiến thắng không chút vẻ vang.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 5

Cánh cửa vừa đóng lại, Đức Thuần đã ôm Minh Nguyệt, anh ta hôn cô tham lam. Minh Nguyệt khó chịu đẩy ra:

– Anh hãy ngồi đó cho tôi nói chuyện. Anh muốn bao nhiêu tiền thì trả lại toàn bộ hình ảnh cho tôi và để tôi yên?

Đức Thuần cười khế, mặt anh ta kề sát vào mặt Minh Nguyệt.

– Em đang có nhiều tiền lắm hay sao?

Minh Nguyệt đứng nhích ra, cô nói như quát:

– Dù không có, tôi cũng phải có, để anh không làm phiền tôi nữa.

– Dễ thôi. Một trăm triệu.

Minh Nguyệt la lên:

– Anh nói tôi đi ăn cướp hay sao mà có ngần ấy tiền cho anh?

– Anh biết em có.

– Một trăm triệu làm sao tôi có?

– Nếu em không có, thì đừng nghĩ đến chuyện xa anh.

– Năm chục triệu. Nếu không tôi cũng chẳng cần, xem như tôi mất tất cả, tôi sẽ nói sự thật với anh Sơn, chừng ấy anh có muốn tổng tiền những cô gái như tôi cũng không được.

Đức Thuần xoa cằm:

– Năm chục, bèo quá. Phải bảy chục kìa.

– Tôi chỉ có thể đưa cho anh năm chục, không bằng lòng thì thôi.

Minh Nguyệt quay lưng, Đức Thuần cười mơn trớn:

– Được, chừng nào em có tiền?

– Hai ngày nữa, tôi gặp anh ở một địa điểm do tôi chọn, anh mang hết phim và hình ảnh cho tôi, khi nào và ở đâu, tôi sẽ điện cho anh biết.

– OK.

Minh Nguyệt hăm hăm mở cửa đi, cô không thấy nụ cười bí hiểm trên môi Đức Thuần. Nhóc con, mày đã quá khinh thường Đức Thuần rồi đấy.

Giải quyết chuyện với Đức Thuần, Minh Nguyệt nhẹ cả người, cô phải mang giấy tờ căn nhà trên Thủ Đức cầm cố để bịt miệng hắn và giữ lấy tình yêu của cô.

Cô sẽ đám cưới, tình yêu có thể đến sau hôn nhân, cô sẽ cho anh tình yêu cùng sự trẻ trung tươi thắm của cô.

– Anh!

Minh Nguyệt ôm qua cổ Sơn từ phía sau, cô nồng nàn hôn vào má anh.

– Khuya rồi, nghỉ đi anh!

– Anh làm nốt chỗ này. Em buồn ngủ thì đi ngủ đi.

Minh Nguyệt phụng phịu:

– Em muốn có anh hà.

Sơn nghiêm mặt:

– Đừng trẻ con quá Nguyệt ạ.

– Anh lạnh nhạt với em làm cho em tủi thân ghê. Từ hôm đó ... có khi nào anh vào phòng em đâu. Em biết anh còn nhớ chị Thu Hương. Nhưng chẳng lẽ, em sắp làm vợ anh, anh vẫn không thể nào dành cho em chút tình cảm nào?

Nước mắt Minh Nguyệt dâng mi. Chạnh lòng Sơn kéo cô ngồi lên chân mình.

– Anh biết anh có lạnh nhạt với em, nhưng xin em hãy hiểu cho anh. Sau đám cưới, anh không để cho em buồn đâu, anh hứa mang hạnh phúc đến cho em.

Lau nước mắt cho cô, anh dịu dàng:

– Trước khi cưới nhau, anh cần làm một số việc, để sau này anh toàn tâm toàn ý lo cho em, chắc là em không nỡ trách anh?

Minh Nguyệt gật đầu, cô biết có muốn anh đến với cô cũng không được, dù sao ngày cưới cũng không bao xa nữa. Anh đã chịu cưới cô, ít nhiều gì trong trái tim anh cũng dành một chỗ cho cô.

Hôn nhẹ lên trán cô, anh đỡ cô đứng dậy:

– Chúc em ngủ ngon!

Minh Nguyệt bước đi, cô ra đến bên ngoài đứng một lúc lâu, mới lên phòng mình.

Đóng cánh cửa lại, Minh Nguyệt cởi bỏ quần áo vào phòng tắm. Cô đứng

thật lâu dưới vòi nước, để cho làn nước lạnh chảy trên mặt và trên thân thể mình.

Người cô hơi đầy đà, hình như cô mập ở phần bụng. Mấy ngày nay cô có dám ăn gì đâu, thấy cái gì cũng ngán, hai đầu vú đen sẫm lại. Minh Nguyệt mua mấy cuốn sách nói về triệu chứng mang thai, rồi que thử, cây que tím ngắt. Có nghĩa là cô đã có thai và đứa con này là của Đức Thuận - tên khốn kiếp đón mặt!

Mãi suy nghĩ, Minh quên mất mình đứng quá lâu dưới vòi nước, cái lạnh ở đâu ập đến, làm cho cô lạnh run. Minh Nguyệt vớ vội chiếc khăn lông quấn vào người, cô nhào lên giường xỏ mền trùm kín mít, vẫn lạnh quá. Hai hàm răng Minh Nguyệt như đánh bò cạp vào nhau, cô run rẩy bước ra ngoài, cố la lên:

– Anh Sơn ... anh Sơn!

Sơn nghiêng tai lắng nghe, anh bước ra ngoài và chạy vội lên cầu thang:

– Gì vậy Minh Nguyệt?

– Em lạnh quá.

Người run lẩy bẩy, cô sà vào người Sơn. Anh sửng sốt, toàn thân Minh Nguyệt nóng như lửa, hai hàm răng thì đánh vào nhau, anh vội vàng bế cô vào phòng, xoa dầu và cạo gió.

Minh Nguyệt cầm tay Sơn, cô ngập ngừng bởi điều mình sắp nói ra, không hiểu phản ứng của anh như thế nào.

– Anh ... hình như ... em có thai.

– Hử!

Sơn sửng sốt nhìn Minh Nguyệt, cô nắc lên:

– Anh không thích phải không?

– Không ... bất ngờ quá, anh không chuẩn bị kịp tâm lý. Tuy nhiên, anh cũng mừng chứ, anh đã hơn ba mươi rồi còn gì.

Anh siết nhẹ cô vào vòng tay mình, cảm giác trong lòng anh thật khó tả, nửa vui nửa lo. Minh Nguyệt đã có thai, dù muốn dù không cô cũng sẽ là vợ anh và sẽ sinh con cho anh, anh phải quên quá khứ cho mình, để tạo hạnh phúc cho gia đình.

– Nhưng ... có đúng không Nguyệt?

– Em thử que Quitick rồi. Nếu không, ngày mai anh đưa em đi bác sĩ được không?

– Được! Em còn lạnh không?

– Dạ hết rồi.

Minh Nguyệt ôm cổ Sơn, cô chờ đón ở anh nụ hôn, nhưng chỉ có nụ hôn trên trán cô. Anh dịu dàng đặt cô nằm xuống, xong kéo chăn đắp qua người cô:

– Em ngủ đi!

– Anh lại làm việc nữa à?

– Ồ, chừng nào em ngủ, anh đi xuống dưới.

Minh Nguyệt khép mắt lại, cô khao khát được anh ôm cô vào lòng, nhưng chỉ có cái vỗ nhẹ nhẹ trên tóc cô, như người cha ru ngủ con gái.

Mặt Đức Thuần nhăn nhó, anh ta kéo ghế ngồi đối diện Minh Nguyệt.

– Sao lại hẹn ở đây mà không lên phòng anh cho tiện?

Minh Nguyệt lạnh lùng:

– Đừng nói nhiều! Phim và ảnh đâu, còn bản gốc nào phải đưa ra cho hết.

– Hôm nay trông mặt em lạnh thiệt nha. Em hỏi anh phim ảnh, thì ít ra cũng đưa tiền cho anh chứ. Tiền trao thì cháo múc, không tiền anh cắt ảnh vô.

Đức Thuần vừa toan cắt tất cả, Minh Nguyệt đập mạnh lên tay hắn, cô khinh bỉ ném bì thư tiền lên bàn.

– Có cần đếm lại tiền không? Tiền ngân hàng còn đóng con dấu bảo đảm đó.

– Thôi, anh tin tưởng em đưa đủ.

Minh Nguyệt mở bì thư ra xem, có nhiều ảnh lẫn cuộn băng video. Cô cắt hết vào túi xách đứng lên:

– Từ nay tôi và anh xem như không quen nhau, làm ơn xin đừng làm phiền tôi.

Đức Thuần cười chột nhả:

– Em sắp có chồng, dĩ nhiên là anh phải để yên cho em. Vì có kẻ nhận làm cha của con anh, thì anh đại gì đi rước của nợ vào thân chứ?

Minh Nguyệt nhìn sững hắn, hai hàm răng cô nghiến lại. Cô muốn phun nước bọt hay mắng hắn một câu thật nặng mà phải cố ghìm lại. Cứ xem như đã xong, từ nay cô và hắn đường ai nấy đi. Vừa đi ra cửa, Minh Nguyệt chạm phải Thu Hương và Quân đi vào, cô khựng lại một chút rồi làm vẻ phớt lờ như không quen đi luôn ra đường.

Thu Hương nhìn theo Minh Nguyệt bần thần.

– Chào em.

Đức Thuần giơ cao tay chào, cốt cho Thu Hương nhìn thấy xấp tiền trong tay hắn. Thu Hương lặng thinh ngồi xuống cạnh Quân:

– Gọi giùm em một ly sô đa chanh.

Quân mỉm cười:

– Hôm nay đổi khẩu vị rồi à?

– Anh có thấy Đức Thuần cầm nhiều tiền không?

– Em không biết anh ta là loại người sống bám vào phụ nữ à?

– Em biết. Nhưng anh xem, trong quán này chỉ có anh ta và Minh Nguyệt vừa đi ra.

Xem vẻ Thu Hương không chú ý đến mình, Đức Thuần đi lại, anh ta vỗ tay vào túi quần mình:

– Thu Hương! Anh báo cho em một tin, anh vừa trúng số.

Thu Hương cười nhếch mép:

– Vậy hả! Có tiền rồi anh cũng tu nhơn tích đức một chút đi, để còn để đức cho con, kéo mai một chết, một cái áo cũng không có mà mặc.

Đức Thuần sầm mặt:

– Anh định cho em một cơ hội giành lại hoàng tử của em, anh ta sắp cưới vợ.

Nhưng xem ra em còn chưa ngoa quá, anh mặc kệ em.

Hắn bỏ đi một nước, Thu Hương nhú mày:

– Anh ta nói gì vậy Quân?

Nhưng rồi cô nhún vai:

– Mặc xác hắn đi!

Bưng ly nước lên uống, Thu Hương cố lấy giọng vui vẻ:

– Về Ban Mê Thuộc có quà cho em không?

– Có, nhiều cà phê hạt lắm, lấy không?

– Nếu bán được tiền thì em sẽ lấy.

– Vậy ở nhà anh đó.

– Em chẳng thèm.

Quân cười khế:

– Đùa thôi! Anh có cái này cho em nè.

– Gì vậy?

Quân rút ra chiếc vòng màu trắng sáng bóng:

– Bằng ngà voi thật đó.

Thu Hương reo lên:

– Đẹp quá anh Quân.

Quân đeo vào tay cho Thu Hương, anh khen:

– Cườm tay em tròn nên đeo vào đẹp đó.

– Anh mua hay sao vậy?

– Ủ, anh được ông bạn đi rừng Bình Phước về tặng, anh để dành cho em, anh biết em sẽ thích. Đây ...

Quân vờ đùa:

– Anh đã đeo vào tay rồi, không được tự ý tháo ra. Phong tục của người dân trên chỗ anh ở là khi nhận vòng của một người đàn ông là xem như mình đã nhận lời cầu hôn của người ta.

Thu Hương phì cười:

– Vậy em chẳng thèm đâu, trả lại cho anh nè, tháo ra đi!

– Anh đùa thôi mà. Nhưng nếu như ... anh cầu hôn em thực sự, thì em nghĩ sao Thu Hương?

– Hôm nay anh chưa uống rượu mà đã muốn say rồi hả? Đừng có đùa nữa ông mãnh, em bây giờ xin hai chữ bình yên thôi.

Quân nghiêm mặt:

– Anh không đùa! Anh nói thật đó, nói thật một trăm phần trăm, anh muốn

cưới em làm vợ.

Thu Hương không cười nữa, cô lắc đầu:

– Em chẳng muốn nghĩ gì cả. Tại sao anh lại muốn cưới em? Có phải vì anh chợt giật mình khi nhận ra mình đã qua cái tuổi ba mươi, mà vẫn chưa có một mái ấm, hay vì anh tội nghiệp em chịu không nổi cái tin anh Sơn sắp đi cưới vợ.

– Anh không nghĩ anh đã già hay em còn yêu Sơn gì cả, anh yêu em và muốn cưới em làm vợ vậy thôi. Cuộc sống của anh có em sẽ đầy tiếng cười hạnh phúc.

– Em thích chúng ta là bạn bè.

– Hay là em sợ anh cũng như Sơn?

– Không, em không nghĩ như thế, em biết anh yêu em mà.

Quân cười chua xót:

– Em biết anh yêu em, nhưng em lại chỉ có yêu mình Sơn chứ gì? Anh sẽ không đòi hỏi ở em bất kỳ điều gì hết, chỉ mong là thời gian sẽ làm cho em quên mọi chuyện cũ, và hướng trái tim của em về anh.

Thu Hương cảm động, cô để yên bàn tay mình trong tay Quân, mắt đầy lệ, những giọt nước mắt như hai dòng sông thủy tinh trong suốt cứ lăn dài trên đôi má mịn màng.

Căn phòng tối mờ mờ, một chút ánh sáng ban mai báo hiệu cho một ngày sắp lên xuyên qua khung cửa sổ. Minh Nguyệt nằm lặng im mơ màng. Cô trải qua một đám cưới có bạn bè, có người thân đến chia vui, áo cưới cô dâu lộng lẫy, nhưng chỉ có ánh mắt anh quan tâm dịu dàng sâu lắng, ánh mắt không phải của tình yêu, mà của bốn phận.

Anh uống khá nhiều rượu và trở về nhà. Căn phòng của cô bây giờ là phòng tân hôn. Thế giới của anh và Thu Hương ngày xưa vẫn còn nguyên vẹn.

Anh đã yêu cô, dần thân cùng cô như một bốn phận.

Trời sắp sáng, không gian đang thật lặng im, tiếng xe bên ngoài chạy rền rền vọng vào, xen lẫn trong những tiếng còi xe. Minh Nguyệt nhắm người lên để ngắm Sơn trong giấc ngủ. Cô đã có anh, làm vợ anh chỉ có thể xác thôi, còn tâm hồn anh không có cho cô. Có nghĩa trong trái tim anh vẫn còn đầy hình bóng của quá khứ.

Nước mắt Minh Nguyệt chảy ra. Cô mơ ước một tình yêu có từ hai tâm hồn, nhưng có lẽ ông trời đang trừng phạt cô tội gian dối.

Sơn vụt cựa mình thức giấc, Minh Nguyệt vội chùi nước mắt, cô nằm xuống. Sơn tần ngần trong một lúc. Làm sao anh không hiểu giọt nước mắt của cô, anh nhẹ ôm qua vai cô kéo nhẹ vào lòng mình:

– Anh xin lỗi.

Anh vỗ về cô bằng nụ hôn.

– Em muốn về nhà trên Thủ Đức không?

- Dạ muốn.
- Vậy lát nữa chúng ta đi.
- Mình sẽ ở trên đó hết một tuần lễ nghe anh?
- Ồ, nếu em thích. Anh hứa sẽ làm cho em vui.

Minh Nguyệt mỉm cười, cô nắm bàn tay anh đặt lên bụng cô.

- Anh nghe gì không anh, con máy trong bụng em đó. Anh Sơn nè, anh thích con trai hay con gái?
- Con trai hay con gái cũng được.

Minh Nguyệt nũng nịu:

- Con gái, em thích con gái nhưng phải giống anh.

Cô chủ động hôn anh, dần dần tìm kiếm anh. Có chút ngạc nhiên dấy lên trong lòng Sơn. Đêm qua anh cũng say rượu, nhưng anh nhớ rất rõ, anh nghe tiếng cô khóc. Con buồn ngủ và say rượu díp mắt anh lại. Anh đã ngủ sau lúc ấy, và bây giờ anh cố ôn lại lần đầu tiên của hơn hai tháng trước, anh không thể nhớ gì cả.

- Anh nghĩ gì vậy anh Sơn?
- À không ... sáng rồi, dậy đi em!

Một chút hụt hẫng trong Minh Nguyệt, hình như bị cô lôi cuốn, anh chẳng có một chút gì cảm giác cả. Minh Nguyệt muốn khóc, nhưng rồi cô cố ghìm lại và vui vẻ bước xuống giường:

- Em đi chuẩn bị quần áo về Thủ Đức nghe anh?
- Ừ, em lấy quần áo của em thôi, còn quần áo của anh dưới phòng, anh tự lấy được rồi.

Anh bước ra khỏi phòng, để đi xuống nhà. Anh đã thật cố gắng và lòng sao cứ hoang lạnh. Rồi anh hấp tấp mặc áo vào, vội vã đẩy xe ra đường. Từ trên lầu, Minh Nguyệt ngạc nhiên nhìn mình ra balcon:

- Anh Sơn! Anh đi đâu vậy?

Sơn không nghe, anh phóng xe đi luôn. Một khát khao kỳ lạ chợt bùng cháy lên trong anh là gặp Thu Hương. Cô đang đau khổ hay vui vẻ?

Sơn chạy xe như bay và cuối cùng anh đến được nơi mình muốn đến, Thu Hương đang từ trong nhà đi ra, cô sửng sốt khi thấy Sơn. Ánh mắt anh nhìn cô, làm cho cô chơi vơi như muốn ngã xuống vực sâu. Đêm qua anh đã cưới vợ, kẻ đã làm ly tán anh và cô. Sự suy đoán và rút lui của cô hoàn toàn hợp lý mà.

- Thu Hương!

Quân thẳng xích xe lại, chưa thấy Sơn nên anh vui vẻ gọi to.

- Qua đây, Hương ơi ...

Anh tắt ngay tiếng gọi vì nhận ra Sơn, anh nín thở chờ thái độ của Thu Hương. Cô bình thản sau phút xao động, hất cao mặt và bước qua đường, lên xe của Quân ngồi và đóng cửa lại. Chiếc xe của họ đã đi, Sơn còn đứng như

hóa đá bên chiếc xe của mình. Ta đã quên rồi sao, chia tay lâu lắm rồi, cô đã có Quân và anh vừa cưới vợ ngày hôm qua. Anh quay về nhà trong một tâm trạng rã rời, âm thầm như một kẻ bệnh nặng.

– Anh Sơn!

Minh Nguyệt sững sờ bởi một giọt nước mắt trên má Sơn. Cô cắn đôi môi mình tưởng bật cả máu, rồi khóc òa. Sơn ôm chầm Minh Nguyệt:

– Anh xin lỗi. Sáng nay anh bỗng muốn gặp cô ấy. Anh chạy xe như một người điên, anh tưởng tượng ra cô ấy xơ xác phiền muộn nhưng không phải thế, cô ấy đang hạnh phúc cùng Nguyễn Quân. Tha lỗi cho anh, vì anh không thể cho em niềm vui cùng hạnh phúc.

Minh Nguyệt khóc nức nở. Hạnh phúc nào sao cay đắng quá.

Lên Thủ Đức sống trong căn nhà rộng lớn, có vườn hoa và cảnh như đồng quê, cho lòng Sơn an bình lại. Buổi sáng anh chạy quanh vườn. Vườn hoa lâu quá không ai chăm sóc, cỏ mọc trùm lum. Nhìn cảnh vật Sơn ngậm ngùi.

– Anh Sơn ơi! Nắng lên rồi vào tắm đi, em làm thức ăn sáng và pha cà phê cho anh rồi.

– Ồ, anh vào ngay.

Sơn đi vào:

– Anh định lát nữa làm cỏ cho vườn hoa, cỏ mọc nhiều quá.

– Em có thuê chú Ba bên kia, một lát chú đến làm cỏ, anh vất vả làm gì.

– Anh sẽ phụ chú Ba cho vui.

Anh vuốt nhẹ tóc cô:

– Em có buồn anh không Nguyệt khi anh không đưa em đi hưởng tuần trăng mật?

– Dạ không đâu! Anh yêu và quan tâm đến em là em vui rồi. Em tin là chúng mình sẽ hạnh phúc khi con ra đời.

Lòng Sơn ấm lại. Anh còn nghĩ xa xôi gì nữa, khi có một người vợ hết lòng yêu anh và một đứa con nữa. Thu Hương, xin hãy ngủ yên trong quá khứ ...

Sáng nay Minh Nguyệt mặc bộ quần áo màu xanh, trông cô xinh xắn và đầy đà một chút, chiếc bụng nhô ra tròn trĩnh. Bất giác anh đặt tay lên bụng cô mỉm cười.

Sơn ăn sáng xong, chú Ba cũng vừa vác cuốc đi qua, Sơn vội mở cửa. Anh cười:

– Cỏ nhiều quá, anh làm cỏ chắc sẽ vất vả, tôi phụ với anh/ – Dạ.

Sơn ra sau nhà lấy một cái cuốc và kéo cắt cây. Anh hăng hái bắt tay vào việc.

Nắng lên cao, những sợi nắng bắt đầu gay gắt. Mồ hôi Sơn tuôn ra ướt đầm.

Minh Nguyệt gọi to:

– Anh để chú Ba làm được rồi.

– Anh muốn lao động một bữa, ở thành phố suốt ngày cứ ngồi bên máy, đôi

lúc cũng thấy khó chịu lắm.

Minh Nguyệt lo nước uống và nấu cơm. Sơn vừa làm vừa trò chuyện với chú Ba.

Chú ngập ngừng:

– Bộ chú định bán nhà này hả chú Sơn?

Sơn ngạc nhiên ngẩng lên:

– Đâu có! Tại sao anh hỏi tôi như vậy?

– À! Cách đây một tháng, tôi thấy Minh Nguyệt đưa hai ông, một ông địa chính một ông ngân hàng về đây xem đất, tôi cứ tưởng chú bán nhà.

Sơn cau mày, Minh Nguyệt đang làm gì vậy?

Trong bữa cơm chiều, Sơn nhìn vợ:

– Chú Ba nói hôm tháng trước em mời cán bộ địa chính và ngân hàng về xem nhà đất, có chuyện gì vậy?

Minh Nguyệt giật bắn người, suýt chút nữa cô làm rơi ly nước trên tay.

– Dạ đâu có gì! Thấy nhà mở cửa ... hai người đó quen ba, nên ghé vài hỏi thăm.

– Vậy à!

Sơn lơ đãng nhìn quanh. Anh yêu cảnh vật ở đây, nơi này cũng cho anh nhiều kỷ niệm với ông anh kết nghĩa, thuở anh còn ngồi ghế nhà trường, hai buổi đi về. Thời gian nhanh thật, mới đó mà mười mấy năm, anh bước sang cái tuổi ba mươi ba, còn ông Minh Tuấn đã đi xa, nơi nào cũng còn lưu lại dấu tích một người đã khuất.

– Anh Sơn! Anh nghĩ gì vậy?

– Đâu có! Anh nhớ ba em đó. Cây xoài ngoài kia cũng do ba em trồng. Rồi cái bàn này nữa, hồi đó anh đi mua cùng với ba em.

Minh Nguyệt nép sát vào vai Sơn:

– Em cũng nhớ ba lắm. Ba mất đi em chỉ còn có anh là người thân. Anh mà bỏ em, em chỉ có chết thôi.

– Anh làm sao bỏ em được, chúng ta là vợ chồng, em sắp sinh con cho anh rồi.

– Anh yêu con nhiều hay yêu em nhiều?

– Anh yêu cả hai.

Anh hôn lên tóc cô. Buổi chiều tan đi nhường cho đêm đến, và chính những nỗi tiếc của quá khứ cho Sơn đêm nay sống thật lòng để cho vợ mình một tình cảm đầm ấm. Quá khứ có Thu Hương chỉ là lớp bụi thời gian đang bị phủ mờ.

Minh Nguyệt mặc chiếc áo bầu, chiếc robe bầu dài quá đầu gối, trông cô mũm mĩm và lạ mắt. Sơn mỉm cười nhìn Minh Nguyệt. Một tuần lễ qua ở căn nhà Thủ Đức cho anh tạm quên quá khứ và chấp nhận sự thật. Anh đã có vợ, một người vợ anh cố dành cho cô một tình yêu dù chẳng thể tha thiết, và

mai này anh lại có con. Đứa con chào đời sẽ cho anh cái cảm giác một gia đình hơn.

Thời kỳ độc thân chấm hết.

Sáng nay, anh và Minh Nguyệt trở về thành phố, trở lại cuộc đời thường của họ. Anh đến đài truyền hình làm việc và Minh Nguyệt đến trường. Cô sắp thi tốt nghiệp trong hai tháng nữa và đây là thời gian phải tập trung nhất.

Mở cửa và mang đồ đạc vào nhà, anh hôn lên trán cô:

– Em ở nhà có mệt thì nghỉ, chớ có quá học cố. Còn cơm, chúng ta mua cơm hộp về ăn cũng được.

Minh Nguyệt mỉm cười, cô hôn lại anh:

– Không cần lo cho em đâu, anh cứ đi làm đi!

Sơn quay ra, anh cho xe chạy đi. Đường phố sáng thứ hai quá đông xe và người.

Minh Nguyệt đứng nhìn theo xe Sơn đến khuất, cô chậm chạp đưa tay toan đóng cửa nhưng một bóng người đứng trước mặt, anh ta đẩy cánh cửa lại và cười tươi:

– Chào em.

Đức Thuần nheo mắt nhìn chiếc áo bầu màu xanh dịu mát Minh Nguyệt đang mặc. Cô vẫn quyến rũ mê hồn và ngọt ngào như trái cấm. Minh Nguyệt sầm mặt, một chút sợ hãi dâng lên, cô quát khê:

– Anh còn muốn gì ở tôi nữa Đức Thuần?

– Anh nhớ em nên muốn đến thăm em.

Minh Nguyệt khinh bỉ:

– Tôi và anh chẳng có mối liên quan nào cả, xin anh làm ơn đi cho.

– Sao lại không có mối liên quan nào, em đang mang thai con của anh mà.

Minh Nguyệt sợ đến toát mồ hôi, cô kéo Đức Thuần vào trong nhà, rít khê:

– Tôi cảnh cáo anh, đứa con tôi mang không phải của anh.

– Con của ai cũng được, anh đâu có tranh giành. Anh thua bài hết tiền rồi, đêm qua cá độ đá banh để kéo lại, ai ngờ càng thua đậm hơn. Anh không nói dai đâu, anh cần mười triệu, em đưa thì anh đi ngay.

Minh Nguyệt tức giận:

– Tôi không có! Mà dù có, tôi cũng không đưa cho anh.

– Được! Nếu như vậy anh mang những tấm ảnh này bán cho Tống Kim Sơn.

Đức Thuần rút trong túi áo ra mấy tấm ảnh của Minh Nguyệt, cô tái mặt:

– Khốn kiếp! Hóa ra anh lừa tôi. Đức Thuần! Anh tưởng tôi có nhiều tiền lắm sao, để đưa cho anh năm chục triệu, tôi đã phải thế chấp căn nhà trên Thủ Đức.

Anh đúng là đồ bỉ ổi vô lương tâm!

Đức Thuần sầm mặt:

– Anh không thích nghe chửi. Anh cần tiền, nếu em không có tiền đưa cho

anh, thì anh cần đi bán những tấm ảnh này vậy. Đức Thuần quay lưng, Minh Nguyệt hoảng hốt nắm áo anh ta kéo lại:

- Mười triệu này rồi anh còn lấy của tôi bao nhiêu nữa, đồ khốn nạn?
- Anh chưa biết. Anh cũng đâu có ác với em, dù gì em cũng đang mang thai con của anh, chẳng qua anh đang “vã” quá mới đi tìm em.
- Anh còn bao nhiêu tấm ảnh như thế này nữa hả?
- Hết rồi.
- Thật không?
- Có tiền thì đưa lên, không thì tôi đi, tôi chẳng muốn đang ca ở đây cho thằng chồng của em về bắt gặp đâu.

Minh Nguyệt hăm hăm mở ví lấy tiền cho Đức Thuần, chỉ chờ có như vậy, anh ta chớp lấy cười toe:

- Anh biết là em có mà.
- Lần sau thì chẳng có cho anh đâu.
- OK.

Anh ta không quên chọt nhả nựng vào má Minh Nguyệt một cái, cô hát mạnh tay ra:

- Đưa ảnh đây!

Cầm mấy tấm ảnh, Minh Nguyệt giận dữ xé tan tành. Cô biết Đức Thuần chưa hẳn để cô yên. Để có Sơn, cô đã trả một giá quá đắt.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 6

Bước qua dãy hành lang lâu một, không hẹn mà lại gặp nhau, Thu Hương đang đi xuống. Họ khựng lại. Thu Hương cố lấy bình tĩnh, cô nhìn thẳng và đi luôn. Sơn bần thần nhìn theo. Anh biết cả hai làm chung với nhau tất nhiên sẽ gặp nhau, nhưng sao gặp nhau mà trở nên như kẻ xa lạ, anh thấy khó chịu. Tại anh hay tại cô mà cuộc tình tan vỡ đây. Cô chưa đi lấy chồng, nhưng anh cưới vợ và sắp có con. Kỷ niệm một thời yêu nhau, chần gối mặt nồng, chẳng dễ dàng quên.

Bất chợt, anh hấp tấp đuổi theo cô:

- Thu Hương!

Thu Hương đứng lại, cô không nói gì cả, mà chờ anh đến. Anh đến trước mặt cô:

- Em vẫn mạnh chứ?
- Vẫn mạnh. Còn anh?

– Anh cũng mạnh.

Chỉ có như thế thôi, rồi anh chẳng biết nói gì hơn, những điều muốn nói lại không thể nào nói. Anh đã có vợ, không còn cái tự do của người đàn ông độc thân.

Thật lâu, Thu Hương mới khe khẽ, giọng cô mềm mỏng hơn:

– Anh gọi em lại có chuyện gì không?

– Không! Anh muốn biết em có khỏe không?

– Em rất khỏe và rất vui.

Cô bước đi, Sơn còn đứng nhìn theo. Một thuở nào yêu nhau nay đã rất xa. Qua khúc cua hành lang, Thu Hương đứng lại chùi nước mắt. Anh đã cưới vợ, một tuần lễ trăng mật hạnh phúc còn gì nữa. Anh làm sao biết được cô lại chìm đắm trong men rượu và khói thuốc, chiếc gối nằm đầm ướt nước mắt.

Làm sao anh biết được điều ấy. Gặp lại nhau, cơn sóng lòng lại thét gào lại đau đớn.

– Chị Hương!

Phong ngạc nhiên nhìn Thu Hương, cô lau vệt nước mắt.

– Chuyện gì vậy anh Phong?

– Chị khóc đó à?

– Không, bụi vào mắt tôi thôi.

– Trên phòng chuyên mục thời sự, sếp Đáng đang chờ chị.

– À! Tôi sẽ lên ngay.

Thu Hương rảo bước đi. Cô cố dặn lòng mình không khóc và thật bình tĩnh khi gặp anh, vậy mà cô vẫn yếu mềm và đau khổ.

Tình yêu nào sao chẳng dễ dàng quên.

Thu Hương về đến phòng trọ, Quân đang chờ cô, tay anh xách lĩnh kinh quà Ban Mê Thuật.

– Anh đợi em lâu lắm không?

– Cũng không lâu lắm.

– Em quên nói với anh, chìa khóa em để ở trên chậu phong lan.

– Vậy à! Anh đâu có biết, lần sau anh sẽ lấy mở cửa vào nhà.

– Anh lại mang gì cho em vậy?

– Quà Ban Mê Thuật. Dạo này anh khỏe rồi. Vũ Duy thi tốt nghiệp xong nó phụ anh, cho nên anh đỡ vất vả đi về.

Quân cười:

– Hồi này thằng bé theo một cô ở trên ấy, nó tuyên bố cưới vợ Tây Nguyên, nhưng nó bảo nó chờ anh cưới vợ trước.

Thu Hương làm thinh, cô biết Quân muốn nhắc chuyện anh đề nghị kết hôn. Cô đã qua tuổi hai mươi lăm, có lẽ cũng nên kết hôn, tìm cho mình một mái ấm.

Quân đỡ cái giỏ trên tay Thu Hương:

– Em mới đi chợ về à? Anh phụ làm cơm cho.

Thu Hương cố lấy giọng vui vẻ:

– Là do anh đòi phụ em nấu đó nhen, đừng có nói chủ nhà bắt khách làm cơm.

– Anh đâu dám nói, được em cho ăn cơm nhờ là phước rồi.

Thu Hương vào phòng thay quần áo, cô trở ra, Quân đang rửa thịt:

– Em định làm gì với mấy miếng sườn non này vậy?

– Anh thích ăn ram mặn mà phải không, cho nên em mua cho anh đó.

Quân cảm động:

– Cảm ơn em. Trong giỏ của anh có mấy xấp vải thổ cẩm, anh mua cho em may áo đó.

Quân để thịt vào rổ cho ráo nước, xong anh bỏ vào đĩa bắt đầu ướp gia vị.

Thu Hương lật rau, trong họ có vẻ như một gia đình ấm cúng.

Chờ cho cơm chín xong là dọn lên. Quân nấu ăn khéo hơn Thu Hương, cô ăn được hơn hai chén, còn Quân ăn đến bốn chén.

Cô cười vỗ bụng anh:

– Anhsắp thành ông bụng bự rồi đó, ít uống bia lại đi.

– Tuân lệnh!

Anh giữ bàn tay cô đưa lên môi mình:

– Mình cưới nhau đi Hương.

Thu Hương im lặng, tuy nhiên cô không phản đối khi anh kéo cô vào vòng tay anh, rồi anh hôn cô. Nụ hôn trên trán rồi trên mắt và dừng lại trên môi cô.

Đôi môi Thu Hương tự động hé mở, cô không muốn chống cự lại hay khước từ Quân, tâm hồn cô đang hoang vắng, cô đơn, cô muốn quên Sơn, quên tất cả.

Vòng tay Quân ôm chặt lấy cô, nhắc cô cho cao hơn một chút, đôi môi họ vẫn gắn vào nhau, nụ hôn nồng say, cháy bỏng khát khao. Tay anh đặt lên hông cô rồi lần lên đôi ngực săn chắc quyến rũ.

Thu Hương buông thả hoàn toàn, cô để mặc cho lòng ham muốn tầm thường lôi cô đi thật xa ...

...

– Em ngủ hả Hương?

– Đâu có.

– Mình cưới nhau nghe?

Cô khẽ gật đầu trên ngực anh. Trong bóng tối huyền hoặc của ngọn đèn trên tường soi xuống, cô ngẩng lên nhìn Quân. Anh đắm đuối nhìn cô, chưa bao giờ anh nhìn thấy cô tuyệt đẹp đến như thế. Anh lại tìm môi cô và để cho khao khát nhấn chìm mình xuống. Trong bóng tối nhạt nhòa, nước mắt Thu

Hương lẩn tròn. Cô cần Quân như một chỗ dựa cho cuộc đời cô ...

Đời em, anh đã đi qua Sáng thơm như một luồng hoa giữa đời – Minh Nguyệt!

Sơn đẩy cửa bước vào phòng Minh Nguyệt. Không thấy cô, anh toan quay ra, chợt một bì thư rơi xuống đất, anh cúi nhặt lên. Thư của ngân hàng tín dụng Thủ Đức. Anh sửng sốt. Minh Nguyệt vay của ngân hàng tín dụng một trăm triệu, đã đến đáo hạn phải hoàn trả. Cô cần tiền làm gì nhiều như thế? Sơn bước qua phòng con, chị vú vừa thức giấc.

– Cô ấy đâu?

Sơn vừa hỏi vừa khom người nhìn con đang ngủ trong nôi. Gương mặt như thiên thần của con gái, cho anh tan đi những âu lo, anh cúi hôn nhẹ lên trán con.

Chị vú ngồi dậy:

– Dạ, cô Nguyệt đi từ sáng sớm, hình như có ai gọi điện thoại, có chuyện gì rất quan trọng.

– Anh ...

Minh Nguyệt bước vào giữa lúc ấy, cô tươi cười:

– Anh về lâu mau rồi vậy?

– Chừng mười phút.

Anh nhìn cô:

– em đi đâu thế?

– À! Em gặp cô bạn nên cùng với nó đến xin việc ở công ty Việt Tiến. Ở nhà hoài em chán lắm.

Sơn bỏ đi ra ngoài và xuống lầu vào phòng mình, Minh Nguyệt bước theo:

– Anh ăn cơm chưa, chờ em thay quần áo rồi em và anh cùng ăn.

Sơn nghiêm mặt:

– Em ngồi đó đi, anh có chuyện muốn hỏi em!

Minh Nguyệt lo lắng. Cô có quá nhiều chuyện gian dối, cho nên bất kỳ điều gì cũng làm cho cô sợ hãi. Cô cố giữ vẻ tự nhiên:

– Chuyện gì vậy anh?

Sơn ném bì thư lên bàn, anh xoáy đôi mắt nhìn vào gương mặt đang tái dần của vợ.

– Tại sao em phải thế chấp căn nhà trên Thủ Đức vậy? Lần đầu năm chục, rồi hai chục, ba chục, em dùng tiền đó vào mục đích nào vậy?

Minh Nguyệt sợ hãi, cô nuốt ực nước miếng vào cổ họng để lấy bình tĩnh:

– Anh nhặt ở đâu lá thư này vậy?

– Trong phòng của em. Anh muốn biết rõ sự thật.

– Chẳng lẽ ... em không có quyền sử dụng căn nhà ấy?

– Có. Vì nó là của ba em để lại cho em. Tuy nhiên anh là chồng em, anh có quyền biết.

– Em thế chấp để cho ... bạn em mượn tiền ... em và nó ... thua cổ phiếu.

Sơn sững sốt:

– Em tập chơi cổ phiếu hồi nào vậy?

– Lâu rồi. Anh Sơn ... em xin lỗi. Thật ra em chỉ muốn trong nhà có thêm tiền, nhưng rút cuộc ...

Sơn thở dài, vươn tay ôm Minh Nguyệt vào lòng:

– Anh biết cuộc sống chúng ta không dư dả, nếu biết tiết m vẫn có thể sống được. Em đã thế chấp rồi thì thôi, mỗi tháng bây giờ phải đóng tiền lời cho ngân hàng vì không có khả năng hoàn trả, hay là bán căn nhà trên ấy đi.

Minh Nguyệt cúi đầu:

– Em cũng định nói với anh như vậy, nhà trên đó cũng bỏ không. Có người xem nhà rồi, họ trả có sáu mươi lăm cây thôi.

– Không được! Căn nhà ấy ít nào đi nữa cũng tám mươi cây, anh thực sự không muốn bán căn nhà kỷ niệm của ba em.

– Mình không ở cũng nên bán đi anh ạ.

– Ừ, thì tùy em.

Minh Nguyệt ngã vào lòng Sơn cô cứ tưởng anh sẽ nổi cơn thịnh nộ mắng cô, bây giờ anh đã đồng ý. Có một điều, cô không muốn dính líu tới Đức Thuần, xem ra anh ta chẳng lúc nào để cho cô yên ổn.

Sáng nay vì cú điện thoại của anh ta, mà cô phải vội vã đi. Hai người đã gây nhau một trận.

– Người ta đã trả sau mười lăm cây, tại sao cô không chịu bán chứ. Tôi cho cô biết, tôi cần tiền rõ chưa.

Minh Nguyệt nhìn Đức Thuần tóe lửa. Anh ta làm như cô có bổn phận phải cung cấp tiền cho anh ta vậy. Cô hầm hầm:

– Anh tưởng là tôi không muốn bán hay sao? Nhưng tôi phải nói như thế nào với anh Sơn đây?

– Thì cô nói cô chơi cổ phiếu thua mắc nợ.

– Cái nhà trị giá cả trăm cây mà anh bảo bán sáu mươi lăm cây, anh có nghĩ đến chuyện căn nhà này là kỷ niệm của ba tôi để lại cho tôi không?

– Kỷ niệm là cái quái gì, cô chẳng than thở là chồng cô sống với cô vì bổn phận.

Minh Nguyệt nhìn xuống chân. Đúng là như thế, cô đã sinh con được sáu tháng, anh là người chồng người cha mẫu mực, hết lòng lo cho vợ cho con, nhưng tình yêu anh cho cô sao hờ hững lạnh nhạt quá, ái ân chẳng gỏi hờ hững.

Minh Nguyệt vẫn thấy mình cô đơn lạc lõng. Cô lại ngã vào vòng tay Đức Thuần. Hắn không ngừng đòi hỏi ở cô tiền bạc lẫn thể xác. Những phút ái ân cuồng vội, quên trời đất, để rồi sau đó hiểu rằng mình hoàn toàn rơi vào thế bế tắc.

Quân xé vụn tờ xét nghiệm, anh đứng bần thần nhìn những mảnh giấy bay toí tả rồi rơi trên nền đất.

Gần một năm kết hôn, anh có biết bao nhiêu là hạnh phúc và mơ ước, bây giờ hạnh phúc ấy tắt lịm như ngọn đèn trước gió. Anh không có khả năng để có con. Đành rằng y học ngày nay tiến bộ, có thể thụ tinh trong ống nghiệm, nhưng đứa con ấy có là máu thịt của anh đâu.

Không lái xe về nhà, Quân tấp vào quán rượu, anh gọi mấy lon bia và ngồi uống một mình.

Anh rõ biết khát khao của Thu Hương, là sinh cho anh một đứa con. Tuổi trước ba mươi có con vẫn tốt hơn là sau ba mươi. Anh yêu cô biết bao nhiêu, tại sao ông trời lại không cho anh điểm phúc làm cha.

Chợt Quân ngồi quay lại, anh vừa nhìn thấy Minh Nguyệt, cô đi ra từ trong khách sạn với Đức Thuần, hai người rẽ hai nơi.

Minh Nguyệt đi taxi, mãi một lúc Đức Thuần mới đón xe khác. Hình ảnh hôm nào trong quán Đức Thuần cầm cả xấp bạc lại hiện ra trong đầu Quân. Anh nhú mày suy nghĩ. Có thể nào Minh Nguyệt và Đức Thuần có một mối quan hệ mờ ám?

Ném tiền lên bàn, Quân ra xe đi về, đầu óc anh cứ lan man hết chuyện này đến chuyện kia.

Thu Hương mở cửa cho Quân vào, cô nhăn mặt:

- Anh lại uống bia?
- Ừ, có mấy chai thôi mà. Em không thích anh uống rượu?
- Ừ. Anh trở thành ông hủ hèm hời nào vậy?
- Chán anh?
- Đâu có! Chỉ không thích anh uống rượu thôi.
- Đàn ông uống rượu như đàn bà thích trang điểm thôi mà.
- Hừ!

Thu Hương xỉ vào trán Quân, anh mỉm cười cắn ngón tay út của cô.

- Lúc nào em cũng đáng yêu. Chỉ có chết anh mới hết yêu em thôi.

Thu Hương đứng im cho anh hôn cô. Anh gác cằm lên vai cô:

- Em biết lúc này anh gặp ai không?

Thu Hương cười chọc:

- Gặp cô Lin Đa gì đó ở quán cà phê Gió chứ gì?
- Bậy! Tối ngày cứ cáo đòi, anh yêu cô ấy bây giờ. Anh gặp Minh Nguyệt và Đức Thuần từ trong khách sạn Hoa Hồng đi ra.

Thu Hương sừng sốt:

- Thật không anh?
- Dĩ nhiên là thật! Sơn bị cấm sừng mà không biết.

Thu Hương lắc đầu:

- Mặc họ! Em chẳng cần quan tâm đến họ. Nhưng anh mà phụ bạc em ... em

sẽ chết đó.

Cô nép vào vai anh:

– Em quên anh ấy thật rồi, anh tin không Quân?

– Tin! Sao anh lại không tin em, vợ yêu quý của anh.

– À! Sáng nay anh đi lấy kết quả xét nghiệm như thế nào?

Quân nhún vai, cố giữ vẻ thản nhiên:

– Có sao đâu! Anh và em kết hôn chưa đầy một năm, đâu cần vội có con hả em. Anh muốn mỗi một ngày, chúng ta sống bên nhau là tuần trăng mật, mãi mãi và mãi mãi.

Thu Hương phì cười vỗ vai Quân.

– Làm ơn đi tắm và thay quần áo, em ghét mùi rượu của anh.

Quân cười vang, nhưng trong lòng anh là nỗi băng khuâng. Liệu hạnh phúc có mãi tròn đầy.

Một nhóm con trai đang châu đầu vào nhau xem ảnh. Thấy Sơn họ vội dạt ra cùng với cách cười và chào không mấy tự nhiên:

– Anh Sơn ...

– Các cậu đang làm gì vậy?

– Tán gẫu thôi, có làm gì đâu!

Miệng họ nói như vậy, nhưng lại như đang giấu giếm điều gì, Sơn bước lại gần hơn:

– Chuyện gì vậy?

– Dạ, không có chuyện gì đâu anh Sơn.

Họ lảng ra, Sơn đi vào bàn làm việc của mình. Chân anh như đạp lên cái gì đó, Sơn cúi nhìn xuống. Là một tấm ảnh! Đạp cũng đang hốt hoảng, lúc này vội cất giấu đi lúc Sơn vào, cả nhóm làm rơi tấm ảnh mà không hay.

– Anh Sơn! Ảnh đó của em.

Sơn lật tấm ảnh lại, anh toan phủi cát trên tấm ảnh và nói lời xin lỗi, nhưng mắt anh mở to ra, tấm ảnh khóa thân một trăm phần trăm và cô gái trong ảnh, không lầm lẫn đâu vào đâu được, là Minh Nguyệt, vợ của anh. Thời buổi này, qua máy vi tính người ta có thể lập nên những hình ảnh đòi trụ, nhưng tại sao lại là Minh Nguyệt, mặt cô đờ đẫn và si mê.

Mặt Sơn đỏ rồi tái lại, anh choáng váng:

– Ở đâu mà cậu có ảnh này vậy?

– Dạ, đây ở ngoài chợ trời Huỳnh Thúc Kháng ...

Đúng hơn là giống vợ của ông trưởng phòng mình quá, nên bọn Đạt mua về xem, có luôn cả đĩa sex quay Minh Nguyệt và một gã đàn ông không rõ mặt.

– Các cậu còn cái gì nữa?

– Dạ, cái này ạ.

Ngoài cả chục bức ảnh, còn cả đĩa, mà bỏ vào máy rồi hình ảnh hiện lên làm cho Sơn muốn xỉu luôn. Như thế này không thể nói là ảnh ghép hay kỹ xảo

vi tính, mà là sự thật:

Minh Nguyệt bán mình cho một gã đàn ông và họ đã quay phim cho phát hành.

Nhục! Nhục! Sơn hất đổ mọi thứ chung quanh mình. Mọi thứ đổ nát vẫn không bằng nỗi đau trong lòng anh.

Anh đã mất tình yêu cho một kẻ đáng khinh, anh đã hy sinh cuộc đời của mình cho một kẻ đã lừa dối anh. Anh bị lừa dối từ bao lâu rồi mà không biết vậy?

...

– Chị Thu Hương! Chị Thu Hương!

Thu Hương cau mày nhìn Đạt.

– Cậu làm cái gì ồn ào vậy? Đây là cái nhà của cậu hả?

– Chị khoan la đã! Anh Sơn đập bể hết đồ trong phòng làm việc của anh. Chị xuống khuyên anh đi, kéo mọi người hay biết hết.

– Nhưng chuyện gì vậy?

– Chị xem tấm ảnh này nè.

Thu Hương lịm người nhìn tấm ảnh, đồng thời cô hiểu ngay sự việc. Đóng tủ hồ sơ lại, cô đi xuống phòng của Sơn. Im lìm ...

Thu Hương ngập ngừng gõ cửa.

– Anh Sơn! Em vào được không?

Sau cơn giận dữ tốt cùng, Sơn ngồi như hóa đá.

Thu Hương kiên nhẫn gọi:

– Anh Sơn! Mở cửa cho em với!

Sơn đứng lên kéo cánh cửa, anh ôm choàng ngay lấy Thu Hương và khóc.

Giọt nước mắt đàn ông lần đầu tiên Thu Hương thấy ở Sơn, cô để cho anh ôm mình rồi nhẹ nhàng dìu anh vào ghế ngồi. Một quan cảnh đổ nát trước mắt cô, Thu Hương xót xa nhìn Sơn. Lời nói nào của cô trong lúc này cũng không chia sẻ được nỗi đau cho anh. Cô đặt tay mình lên tay anh.

– Anh bình tĩnh lại, làm ồn lên chẳng hay ho gì cả!

– Anh nhục nhã lắm em biết không?

– Muốn làm gì đi nữa, anh nên nghĩ đến danh dự của anh và con anh ở nhà. Thực sự thì em biết Minh Nguyệt và Đức Thuần lâu rồi, em không dám nói. Anh tha lỗi cho em.

Mắt Sơn đỏ hoe:

– Em không có lỗi. Em nói xem Thu Hương, có phải vì anh lạnh nhạt mà Minh Nguyệt như thế?

– Không phải! Họ đến với nhau từ lúc anh chưa cưới Minh Nguyệt.

Sơn lạnh cả toàn thân. Anh đúng là thằng khờ, bị Minh Nguyệt xỏ mũi mà vẫn ngu ngốc như một con bò. Anh đã đem cuộc đời của mình cho một kẻ không ra gì.

Thu Hương đứng lên, cô góp nhặt lại mọi thứ đồ nát.

– Hay em gọi anh Quân đến, anh và anh Quân đi đâu đó cho lòng anh dịu lại.

Anh về nhà, em không yên tâm chút nào.

Sơn lắc đầu:

– Không! Anh muốn đối diện với cô ấy. Nếu như cô ấy yêu Đức Thuần, anh sẵn sàng ly hôn. Anh biết cách giải quyết mà, em yên tâm đi.

Sơn phụ Thu Hương để ngay ngắn lại mọi thứ, anh có vẻ bình tĩnh, chứ không cuồng nộ như lúc nãy.

Mọi thứ trở lại bình thường, anh cười buồn xoa hai tay vào nhau:

– Cảm ơn em Thu Hương.

– Nhớ về nhà đừng âm ỉ nghe anh. Hứa với em đi!

– Anh hứa.

Nước mắt Sơn ứa ra. Chưa bao giờ anh thấy tiếc nuối như lúc này. Anh đã để ân nghĩa và trách nhiệm oằn nặng vai mình, để ngày hôm nay như thế này đây.

Sau khi Sơn mở cửa đi ra về, nhiều ánh mắt nhìn theo anh. Họ thương hại và cả chê bai anh.

– A! Ba của bé Bi về nè. Mừng ba đi con ...

Minh Nguyệt bế con ấn vào tay Sơn, cô tắt nụ cười khi nhìn gương mặt mệt mỏi của anh.

– Anh bệnh à?

– Không!

Sơn hôn con, anh bỗng con đi luôn về phòng mình. Con bé không có một nét giống anh, tuy nhiên anh vẫn yêu con, nó là máu thịt của anh mà. Anh áp mặt vào mái tóc thơm mùi xà phòng Baby của con. Anh nên có thái độ nào đây?

Anh và Minh Nguyệt có thể ly hôn, nhưng con bé Bi nó còn nhỏ quá để hứng chịu sự bất hạnh xa cha hoặc xa mẹ.

Minh Nguyệt mang vào một ly nước nho ép ướp lạnh, cô khuấy nhẹ rồi đưa cho Sơn:

– Anh uống đi cho khỏe.

– Cảm ơn.

Bé Bi quơ quơ tay chạm vào ly nước, Minh Nguyệt vội bế con:

– Anh mệt thì nghỉ đi.

– Bé Bi mấy tháng rồi Nguyệt.

– Dạ, con mười hai ngày nữa giáp thôi nôi. Anh muốn tổ chức sinh nhật cho con à?

– Ừ.

Minh Nguyệt vui vẻ:

- Em cũng đang định nói với anh.
- Em bán căn nhà trên Thủ Đức rồi phải không?
- Dạ. Đồ đạc em cũng bán hết, chỉ mang về đây một ít.
- Em có chuyện gì lừa dối anh không Nguyệt?

Minh Nguyệt sợ hãi:

- Anh nói gì em không hiểu. Thì em ... chỉ chơi cờ phiêu thua mất căn nhà, em cũng hối hận lắm.
- Em nói dối, em không hề chơi cờ phiêu. Em đưa cho Đức Thuận phải không?

Minh Nguyệt sợ tái người, toàn thân cô run rẩy, cô chối:

- Tại sao em đưa cho Đức Thuận, anh ta có là gì của em đâu?

Sơn thất vọng nhìn Minh Nguyệt, anh cho cô cơ hội tự thú vậy mà cô vẫn chối. Anh giận dữ rút tấm ảnh cùng cái đĩa trong cặp táp:

- Vậy thì em hãy tự mà xem đi!

Mặt Minh Nguyệt xám như chàm đỏ, cô hiểu anh đã biết việc làm nhơ nhuốc của cô.

Cô quỳ thụp xuống ôm chân Sơn khóc òa:

- Là lỗi của em. Lúc đó, em buồn anh và chị Hương cưới nhau, em đã uống rượu và buông thả. Em không ngờ trong lúc em say rượu hấn cưỡng bức em, rồi còn quay phim chụp ảnh.

Hai bàn tay Sơn nắm lại trong con đau buốt lòng, anh bắt đầu lờ mờ hiểu sự việc.

Con bé Bi bị thả trên nền gạch vụt khóc ta lên, Sơn quay nhìn con. Tại sao cho đến lúc này, anh mới nhận ra nét giống nhau giữa con bé và Thuận. Anh nhìn nó rồi nhìn Minh Nguyệt, mắt anh lúc này như mắt con báo đi rình mồi trong đêm.

- Anh muốn biết con Bi là con của ai?

Minh Nguyệt cúi đầu. Một sự thật sắp bị vạch trần, cô có muốn lừa dối nữa cũng không được. Cô quỳ lết trên nền gạch:

- Anh Sơn ơi, tha thứ cho em! Sự thật là em yêu anh, em xin thề là em yêu anh.

Như có một vật gì đó đập vào đầu Sơn đau không thể nào tưởng tượng. Đứa con này không phải của anh, nó là giọt máu của tên khốn kiếp và vô loại kia, Minh Nguyệt lừa dối anh rất lâu rồi. Anh ngã ngồi trên ghế:

- Em yêu tôi, chung sống với tôi, mà vẫn để kẻ khác lợi dụng em. Hấn cười tôi ngu ngốc. Minh Nguyệt! Tôi phải nói gì với em đây? Em làm ơn bồng con ra ngoài. Xin hãy để cho tôi yên, đừng làm cho tôi nổi điên lên. Lần đầu tiên, Sơn thô bạo kéo Minh Nguyệt và con Bi ra ngoài. Anh đóng sầm cửa lại. Sự thật phũ phàng, tê điếng đi mọi cảm giác, Sơn đau đớn gục

xuống. Lúc này nếu được điên lên, hay được chết, có lẽ sẽ dễ chịu hơn là sống.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 7

– Mở cửa! Mở cửa!

Minh Nguyệt đập mạnh cửa phòng Đức Thuận. Đức Thuận nhăn nhó, anh ta không mở rộng cửa, mà chỉ thò cái đầu bù xù của mình ra ngoài.

– Em làm gì ồn ào dữ vậy Nguyệt.

– Anh là đồ khốn kiếp!

Minh Nguyệt xô mạnh cánh cửa để len vào. Cô định xoắn lấy Đức Thuận đánh, bàn tay cô vụt buông xuống. Trên chiếc giường của hắn, một cô gái đang ngồi thu mình cuộn lại trong tấm chăn mỏng. Cô cảm hờn quay nhìn hắn.

Hắn nhún vai cười nhạt:

– Em ghen? Buồn cười thật!

Minh Nguyệt quát tướng lên:

– Tôi hỏi anh, anh đã nói phim hay ảnh cũng không còn, sao lại có ra ngoài chợ trời?

– Em nên thông cảm, những thước phim đó là vàng là tiền. Anh rất cần tiền em có biết không?

Tiền! Minh Nguyệt đau đớn. Đó là một cách nói của hắn, cuối cùng vẫn là tiền. Tiền mua được cả lương tâm và danh dự. Hắn đồn mạt, còn cô sống hai mặt. Cô yêu Sơn và can tâm để cho hắn lợi dụng cô.

– Sao, hắn đã xem phim và ảnh rồi à? Bây giờ là phần của cô, vì cô chẳng còn tiền cho tôi nữa, nên tôi phải như vậy đây. Hắn cũng chẳng có tiền bạc gì đâu. Hãy bỏ hắn đi!

Minh Nguyệt giơ cao bàn tay, nhưng rồi cô hạ xuống. Cô đánh hắn, hắn sẽ không đau vì hắn không phải là con người. Nhưng còn cô, mọi thứ đã sụp đổ và mất hết rồi ...

Minh Nguyệt tuông ra ngoài, cô cứ chạy đi trong cơn đau bời bời, bởi cô đã trót sống gian dối ...

Sơn cứ ngồi lặng im trong bóng tối chấp chùng, không gian và thời gian như không còn hiện hữu nữa. Còn lại chẳng là nỗi đau bời bời.

Bóng tối phủ trùm lên vạn vật chung quanh Sơn. Thành phố về đêm như sẫm màu theo nỗi đau.

– Chú Sơn!

Tiếng bé Bi khóc, rồi tiếng chị vú vừa dỗ con bé, vừa gọi Sơn:

– Chú Sơn! Bé Bi đòi chú, chú mở cửa cho con bé Bi vào với chú một chút đi!

Thật lâu, Sơn mới khệnh khạng đi ra cửa. Đúng hơn là tiếng khóc của bé Bi xót đau cả ruột gan của Sơn, nó khóc đến khan giọng, lẫn trong tiếng gọi “ba ơi, mẹ ơi”. Cánh cửa vừa mở ra, nó bỏ hai tay ra và chồm tới ôm Sơn. Anh xúc động ôm nó vào lòng. Nó có tội tình gì đâu, nó là lòng tham và dục vọng của người lớn.

Được Sơn bế, nó nín khóc, đưa tay sờ lên mặt Sơn, nước mắt còn ràn rụa, tiếng “hức hức” thỉnh thoảng như còn tức tưởi.

– Chị đi làm việc gì thì đi làm đi, để con bé cho tôi!

Sơn ôm con ngồi xuống ghế, anh lấy khăn lau mặt cho nó. Chắc là Minh Nguyệt đã bỏ nhà đi rồi. Nếu không, con bé đâu khóc đến như thế này.

– Ba ba ...

Nó cười với Sơn, nụ cười trẻ thơ tan nát lòng Sơn. Anh hôn con. Ba biết phải làm sao đây hả con? Ba rất yêu con, dù con không phải là núm ruột của ba.

Lời Sơn thì thâm, trẻ con có biết gì đâu, nó cười toe toét rồi nhún nhảy lắc lư trong lòng Sơn.

Bé con ra ngoài, Sơn đi tìm chị vú:

– Chị có biết cô ấy đi đâu không?

– Dạ không! Cô ấy đi từ chiều hôm qua lận.

Sơn vào phòng Minh Nguyệt, quần áo của cô còn nguyên, tiền bạc giấy tờ tùy thân còn đủ. Có lẽ cô xấu hổ với anh nên đi đâu đó vài ngày.

Sơn cũng chưa biết anh phải làm gì nữa, cuộc sống vợ chồng không thể nào tiếp tục được nữa rồi. Ý nghĩ rời bỏ căn nhà này, để mẹ con Minh Nguyệt ở lại hình thành trong đầu Sơn. Con bé Bi sẽ nhớ anh đó, nhưng rồi nó phải quen thôi.

Quay trở lại phòng, Sơn để con ngồi chơi với mớ đồ chơi của nó, Sơn lấy va ly ra, anh mở tủ và bỏ hết quần áo của mình vào. Chỉ cần Minh Nguyệt trở về, anh nói với cô đôi điều cần nói, rồi anh sẽ đi.

Đêm vào khuya. Con đường bên ngoài im ắng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy qua, Sơn đứng trên lầu buồn rầu nhìn xuống con đường vắng, cây đèn cao áp trên cao soi ánh sáng vàng vọt xuống. Đêm thứ hai, Minh Nguyệt không về. Hay cô đã đi đến ở với tên Đức Thuận? Làm sao anh có thể ngăn được, nếu như chuyện đi đến nước đó. Đêm nay lại trôi qua nặng nề như đêm qua ...

– Cô đây!

Đức Thuận lâu bầu. Cách gõ cửa này không phải của Minh Nguyệt rồi, cô ả

lúc nào cũng âm ầm. Anh ta kéo cánh cửa ra và lùi lại vì người khách là Sơn. Anh ta chột dạ, nhưng cổ trăn tĩnh lại.

– Anh muốn tìm ai?

Sơn nghiêm mặt:

– Tôi muốn tìm Minh Nguyệt. Nếu cô ấy đến đây ở thì anh làm ơn bảo cô ấy về nhà để thu xếp chuyện gia đình.

– Cô ấy có đến đây ngày hôm kia, nhưng đến đây là đi ngay. Xin lỗi, tôi không chuyên giúp được lời nhắn của anh đâu.

Sơn giận dữ:

– Anh là tên đồn mạt, tôi cảnh báo anh, Minh Nguyệt có ra làm sao, trách nhiệm này về phần anh.

Sơn hầm hầm bỏ đi. Anh không thích đi tìm Minh Nguyệt, vì chẳng giải quyết được gì cả. Nếu cô còn nghĩ đến đứa con của mình ắt phải quay về nhà.

Sau lưng Sơn, Đức Thuận nhún vai. Anh ta quá quen thuộc với những trò bỏ đi này. Có những con thiêu thân, say mê danh lợi cứ lao vào anh ta.

Sơn quay về, anh không sao yên ổn được, với việc vắng mặt của Minh Nguyệt. Xưa nay, tuy không yêu cô, nhưng anh vẫn luôn quan tâm sự vắng mặt của cô khiến anh khó chịu.

Bước qua ngày thứ tư, Sơn sốt ruột, anh đi tìm bất cứ nơi nào Minh Nguyệt có thể đến. Hoài công! Tăm tích Minh Nguyệt biệt mù.

Đức Thuận bắt đầu được công an gọi làm việc, bản tin nhắn tìm Minh Nguyệt trên đài truyền hình rồi trên đài phát thanh, qua bảy ngày vẫn hoàn toàn bất tăm.

Bé Bi bắt đầu khóc đòi mẹ, rồi lên cơn sốt cao, chưa bao giờ Sơn thấy khổ sở như thế này, nhìn con khóc đòi mẹ mà anh rớt nước mắt.

Bây giờ nếu Minh Nguyệt trở về, Sơn sẵn sàng tha thứ cho cô hết, nhưng hình bóng Minh Nguyệt như bóng chim tăm cá mịt mù.

– Anh Sơn! Bé Bi bớt sốt chưa?

Sơn lắc đầu héo hắt. Anh đưa con vào bệnh viện Nhi Đồng ngày hôm qua, và thức với con trọn một đêm một mõi, cơn sốt chỉ xuống được một chút, còn ba mươi tám độ tám. Nó cố mở mắt nhìn anh:

– Ba ... mẹ ơi!

Nó đòi gặp Minh Nguyệt, cô đã như con chim trời bay đi không biết nơi nào, quên cả đứa con thân yêu vì quá nhớ thương mà trở bệnh.

Thu Hương ái ngại, cô ngồi xuống bên giường. Người con bé nóng quá, nó đái từ lúc nào ướt cả quần. Cô cởi quần cho nó, nhúng khăn ướt lau mông và lau chân nó.

Con bé mắt mở ra.

– Mẹ!

Nó ôm chầm Thu Hương, khóc tức tưởi.

– Mẹ ơi!

Thu Hương vội vỗ nhẹ nhẹ vào ngực nó:

– Ồ, mẹ đây con. Bi của mẹ ngoan đi, mau hết bệnh, ba chờ con đi chơi nghen con.

Nó ôm chặt cổ Thu Hương, như sợ cô sẽ bỏ nó mà đi.

Chờ cho nó ngủ say, Thu Hương mới nhẹ nhàng gỡ tay nó ra cho nằm lại ngay ngắn, cô đắp khăn ướt và lau mồ hôi cho nó.

Nếu như ngày ấy, cô không mất đi đứa con, đứa bé bây giờ gần hai tuổi, nó biết đi, biết chạy và đòi đủ thứ những lời lẽ ngây thơ. Hy vọng có con tan như bọt nước rồi.

Quân cố dấu Thu Hương, nhưng rồi cô cũng biết. Cô có khao khát một đứa con, thì có sao đâu, tình cảm cô dành cho anh vẫn đầy, và mỗi tình ngày nào với Sơn chỉ còn là một ký ức buồn.

...

Bé Bi hết sốt, nó không đòi chị vú, không đòi Sơn mà đeo dính Thu Hương, không lúc nào cô xa nó được.

Sơn bực mình mắng con:

– Con hư lắm, ba giận con đó Bi! Con phải biết cô Thu Hương còn phải về nhà cô, cô còn phải đi làm việc.

Nó lắc đầu ôm cứng Thu Hương, mặc cho Sơn dỗ dành năn nỉ.

Và anh bắt đầu giận.

– Con còn cứng đầu, ba sẽ đánh con đó!

Lập tức nó khóc òa lên:

– Mẹ ơi!

Sơn bắt lực nhìn con, sự vắng mặt của Minh Nguyệt đã khiến anh bỏ tất cả mọi công việc. Và may là bé Bi hết bệnh.

Biết Sơn ngại Thu Hương đỡ lời:

– Anh cứ đi làm việc đi. Khi nào nó ngủ, em giao lại cho chị vú. Anh đừng ngại gì cả.

– Anh không ngại phần em, nhưng còn Quân, em cứ ở luôn trong bệnh viện với cho con anh, anh ấy sao không phiền.

– Em sẽ giải thích cho anh Quân hiểu.

– Nếu như vậy thì anh cảm ơn em.

Quân không vui. Anh biết rằng dù nhiều hay ít, trong tâm hồn Thu Hương vẫn còn dành tình cảm cho Sơn. Mấy ngày nay từ lúc xảy ra chuyện, cô dường như quên hẳn anh, chỉ còn biết có Sơn và con bé. Lúc này anh lên tiếng, hóa ra anh là người ích kỷ. Sự khó chịu cứ dần dặt trong tâm hồn Quân.

– Nước ... nước ...

Tiếng rên khẽ làm cho Ngữ giật mình thức giấc, anh vui mừng nhòe dãi:

– Cô tỉnh rồi hả?

– Đây là đâu vậy? Làm ơn cho tôi miếng nước.

– Vâng.

Ngữ vội vàng rót nước mang lại, anh đỡ đầu cô gái cao lên một chút, để anh có thể bôn từng ngụm nước. Xong anh để ly nước lên bàn, ân cần:

– Cô nghe trong người như thế nào rồi?

– Đau lắm! Anh là ai vậy, sao tôi lại ở đây?

– Tôi chính là người đã cứu cô và mang cô về đây. Cô đã bị một chiếc xe tông phải trong khi cô hoảng loạn chạy. Tên tông cô ngã, hẳn tưởng cô chết nên bỏ chạy luôn. Cô còn nhớ mặt hắn không?

Cô gái nhú mày, rồi lắc đầu:

– Sao tôi không nhớ gì cả.

– Có lẽ do cô bị chấn động mạnh, trong lúc ngã nên quên đi mọi việc. Không sao, cô sẽ nhớ và bình phục lại.

Ngữ đỡ cho cô nằm xuống. Anh lấy ống nghe ra:

– Tôi sẽ khám lại cho cô và chờ xem kết quả chụp hình đầu nữa nhé.

– Anh là bác sĩ à?

– Tôi là bác sĩ.

Ngữ khám cẩn thận, xong anh xếp ống nghe lại, đi ra tìm cô y tá dặn dò chăm sóc cho bệnh nhân. Trở lên phòng trực, anh mỉm cười nhìn thấy Anh Thư:

– Em đi tìm anh à? Em không đến đây thì anh cũng về nhà. Nào, chờ anh một chút, anh cần xem kỹ lại hình chụp đầu của người vừa nhập viện, rồi thay quần áo xong, anh đưa em về.

Anh Thư có vẻ không vui, cô biểu lộ ra bằng vẻ mặt khó chịu.

– Địa vị của một bác sĩ trưởng, anh có thể giao việc này cho các bác sĩ khác, tại sao lại phải vất vả như thế? Suốt đêm qua anh đã không về nhà, cả ngày nay nữa, rồi bây giờ bắt em đợi.

Ngữ vỗ về:

– Hay em về trước đi! Bệnh nhân này bị đụng xe, nếu đêm qua không phẫu thuật và nhanh chóng tiếp máu, cô ấy không qua khỏi. Bây giờ cô ấy đã tỉnh, mạch chảy rất yếu và không nhớ gì cả.

Anh Thư hất tay Ngữ đang ôm qua vai cô, giọng cô xẵng hơn:

– Gặp em, anh không hề hỏi em ngủ được không, con ở nhà làm sao. Anh chỉ nói chuyện bệnh nhân của anh, em chán lắm.

Cô bực dọc đứng lên:

– Em đi đây, nhưng em không về nhà đâu, em đi chơi.

Anh Thư vùng vằng đi nhanh, Ngữ thở dài nhìn theo, anh biết cô giận anh, và đây không phải là lần đầu. Còn anh, anh không thể bỏ mặc bệnh nhân của

mình.

Bấm chuông gọi dưới phòng quang tuyến mang ảnh bệnh nhân lên, Ngữ ngồi ngã người ra sau chờ đợi. Người bị nạn và được anh mang về có một nét mặt rất quen, tuy nhiên anh không thể nhớ mình đã gặp cô ở đâu. Trong người cô lại không có một giấy tờ tùy thân, có lẽ anh cần thông báo cho cơ quan pháp luật tìm người nhà giúp cho cô ta.

– Bác sĩ, có kết quả chụp hình rồi ạ!

– Đưa cho tôi.

Ngữ cầm lấy giờ lên cao chăm chú xem.

Cuộc phẫu thuật lấy máu bầm trong não nạn nhân không có vấn đề, cô ta đã qua cơn nguy hiểm, nhưng có lẽ chuyện nhớ lại cần phải có thời gian.

Ghi toa thuốc, những thứ thuốc cần thiết, Ngữ đi xuống phòng bệnh, anh dặn dò kỹ cô y tá.

Cô ái ngại:

– Bác sĩ! Tôi nghĩ chúng ta nên thông báo cho công an để tìm người nhà của cô ấy.

– Tôi sẽ làm chuyện đó, nhưng tạm thời cô hãy chăm sóc cô ấy giùm nhé.

– Dạ.

Trở về phòng làm việc, Ngữ thay áo blouse ra, mặc đồ thường phục vào, anh đi ra xe về nhà.

– Ba về!

Ngữ khom người bế con gái lên, anh thơm vào má con:

– Con gái ba có ngoan không nào?

– Dạ ngoan.

Nó hôn lại Ngữ:

– Ba có mệt không ba? Con đi pha nước cam cho ba uống nghen ba?

Ngữ phì cười bẹo má con:

– Công chúa của ba! Con không làm được việc này đâu, để ba nhờ dì Bảy làm.

Ngữ gọi dì Bảy pha cho mình ly nước cam, anh ôm con gái vào lòng âu yếm:

– Na có thương ba không?

– Dạ thương.

– Để đâu?

– Dạ, trên đầu ạ.

Nó nhăn mày:

– Con ghét mẹ. Suốt ngày mẹ không đánh phấn làm đẹp thì mẹ đi nhảy đầm, vậy mà mẹ còn kêu mệt kêu chán, trong lúc ba đi làm việc suốt ngày.

Ngữ cười vuốt mũi con:

– Ba làm bác sĩ thì phải chữa bệnh cho người ta chứ con. Còn mẹ con, tại

bây giờ không đi làm vì che bệnh viện có mùi khó chịu, dĩ nhiên là phải nhàn rồi rồi.

– Mẹ có chịu dạy con học đâu. Mà mẹ dạy con cũng chẳng thềm học, mẹ cứ hay cốc lên đầu con, đau lắm ba ơi.

Ngữ xoa lên đầu con. Bé Na là niềm vui của anh mỗi khi từ bệnh viện về nhà, hay mỗi lúc Anh Thư dẫn vật gây sự. Hôn nhân của anh quả là sai lầm, vì tham vọng có một đường riêng, anh bằng lòng lấy một người mình không yêu, để rồi cuộc sống lúc nào cũng tẻ nhạt, nỗi cô đơn hoang vắng cứ bao vây quanh anh khi trở về nhà.

– Ba ơi! Con đói quá hà.

Bé Na nũng nịu bưng ly nước cam của Ngữ uống, anh xoa đầu con.

– Ồ, để ba nói dì Bảy dọn cơm cha con mình cùng ăn.

Trong bữa ăn, bé Na nói véo von chuyện đi học của nó, phiền muộn trong lòng Ngữ cũng tan đi.

Buổi sáng, Ngữ xuống phòng bệnh, cô gái có vẻ khởi sắc hơn, tuy nhiên cô vẫn không nhớ gì cả. Cô y tá đặt tam cho cô tên Nga. Anh vui vẻ khám bệnh lại.

– Về nhà?

Cô ngẩn người nhìn Ngữ, cô không hình dung nổi mái nhà của mình như thế nào. Điều này làm cho Ngữ bận tâm.

Anh không thể để cô ở lại bệnh viện khi cô đã lành bệnh. Nếu bên công an vẫn chưa tìm được thân nhân cho cô, anh cần phải lo cho cô. Tình người và người cùng lương tâm của một thầy thuốc không cho phép anh đẩy cô gái ra ngoài xã hội, khi cô vừa bình phục và đang bơ vơ.

Buổi chiều, anh liên hệ bên công an. Trung Kiên chẳng những chưa tìm được giùm, còn trêu chọc:

– Thì anh cứ cho cô ấy ở nhờ nhà anh, hay là sợ sự tử găm?

– Bậy! Tớ mà sợ vợ!

– Vậy thì ra tay nghĩa hiệp đi!

– Không phải nghĩa hiệp, mà là thấy người ta hoạn nạn, mình giúp, như vậy thôi.

Đôi bạn kéo nhau đi. Họ là đôi bạn thân từ thời còn ẵm nhào, bây giờ mỗi người đều có gia đình, tình thân thiết mỗi ngày càng thắt chặt hơn.

Chợt Trung Kiên đặt tay lên vai Ngữ:

– Cậu nên khuyên bà xã cậu, ai đã có chồng con, ra đường là phóng xe như bay, tối nào cũng đi vũ trường nhảy nhót với bọn choai choai, coi không được tí nào.

Ngữ thở dài:

– Tớ là thằng đàn ông tồi nhất, không khuyên bảo được vợ mình. Nếu không có bé Na chắc đã bỏ nhau từ lâu.

Trung Kiên thương hại.

– Cậu thấy đó, tiền có thể mua tiên nhưng không thể mua được hạnh phúc. Hơn mười một giờ rưỡi đêm, Ngũ dụi tắt điều thuốc toan quay vào. Tiếng xe đỗ bên dưới đường làm anh dừng lại và nhìn xuống. Anh thư đang xuống xe, cô mặt áo đỏ chói hờ cả một phần lưng phía sau.

– Bye.

Gã đàn ông trên xe vẫy tay lại, tuy nhiên gã chưa vội lái xe đi, mà còn ngồi trên xe mui trần nhìn theo dáng đi nhún nhảy của Anh Thư, rồi chợt bước xuống.

– Anh Thư!

Cô quay lại, lập tức vòng tay rắn rỏi ôm qua người cô, môi gã gắn vào môi cô, nụ hôn dài ... như một thế kỷ. Anh Thư chẳng những không chống cự lại, cô còn hưởng ứng và đáp lại nụ hôn say đắm kia.

Thật lâu, họ mới buông nhau ra, bàn tay gã đàn ông còn đặt lên ngực cô.

Cái cảnh trông thấy quá đậm ô và chướng mắt, Ngũ ho khê từ trên lầu cao.

Lúc này Anh Thư mới giật mình đẩy vội gã đàn ông ra.

– Về đi!

Cô điềm tỉnh đi qua cánh cửa Ngũ vừa mở. Ngoài đường, gã đàn ông cũng vội vàng lái xe đi. Ngũ nhìn vợ. Cô không chút nao núng trước cái nhìn của anh.

– Em cứ tưởng tối nay anh lại ở bệnh viện với bệnh nhân của anh.

Ngũ mai mỉa:

– Cho nên em mới làm chuyện khó coi trước nhà như vậy? Lần sau em nên mời gã vào nhà, hơn là ở ngoài đường như thế chướng mắt.

Anh Thư cười nhạt:

– Anh ghen? Tôi tưởng mắt anh mù và tai anh điếc rồi chứ, không ngờ tai anh vẫn nghe mắt anh vẫn sáng. Đúng, tôi thích làm như vậy đó. Anh say mê công việc hơn vợ anh mà, trong lúc đó có bao nhiêu gã si tình sẵn sàng quỳ dưới chân tôi.

Ngũ lạnh lùng:

– Họ chỉ lợi dụng em thôi. Em nên nghĩ đến danh dự của tôi và của gia đình em.

– Danh dự? Thời này người ta dùng tiền để mua danh dự, bộ anh không biết chuyện này sao?

– Đủ rồi!

Ngũ hết còn mềm mỏng nổi, anh quát lên:

– Tôi đã dùng lời lẽ ôn tồn để nói chuyện, tại sao em không suy nghĩ vậy? Em phải nhớ em đã có chồng, em phải biết tôn trọng tôi một chút.

Anh Thư cười khẩy:

– Đừng quên danh dự của anh là do tôi cho anh. Nếu như tôi không lấy anh,

anh sẽ chẳng được làm giám đốc bệnh viện Tâm Thư, anh chỉ là một tên bác sĩ quèn trong bệnh viện nào đó của thành phố này, làm sao anh có xe hơi để đi, có nhà lầu để ở, thần tượng cho mấy con y tá trẻ và để cho anh không ngừng làm Mạnh Thường Quân ...

Bốp! Một cái tát nẩy lửa vào gương mặt đẹp đẽ và cái miệng chua ngoa của Anh Thư. Cô lùi lại bung mặt:

– Anh dám đánh tôi à?

Cô hung dữ lao vào đánh xé Ngừ.

– Đồ chó! Mày tưởng mày là ai chứ mà dám đánh tao?

Bốp! Chát! Thêm hai cái tát tai nữa vào mặt Anh Thư, máu rịn ra bên khóe mép. Anh Thư lùi lại, cô không dám xông vào đánh Ngừ mà chửi những lời lẽ thô tục và khó nghe nhất, không thể tưởng tượng nổi nó lại phát ra từ một người có học và xinh đẹp. Ngừ buông thông tay, anh có muốn xảy ra có sự này đâu, nhưng dù có là thánh đi nữa, anh cũng không nhịn nổi sự hỗn hào quá trớn kia.

Anh Thư luôn có tật nói dai nhách, Ngừ chán nản quay trở lên lầu. Anh sững sờ vì từ lúc nào bé Na đứng trên cầu đầu thang, nó đang khóc. Ngừ ăn năn khom người bế con lên đi về phòng con đóng cửa lại.

– Ba xin lỗi con Na ạ! Ba không hề muốn thế.

Con bé ôm cổ Ngừ, nó dụi mặt vào cổ anh. Hai cha con im lặng và nằm xuống cạnh nhau, bóng tối mênh mông và nặng nề.

Sáng nào cũng vậy, chỉ có Ngừ dậy sớm cùng con gái ăn sáng và sau đó Ngừ đưa con đến trường sau đó đến bệnh viện.

Sáng nay anh chỉ uống cà phê, chuyện của tối qua vẫn còn âm vang nặng nề. Có lẽ đã đến lúc phải chia tay. Anh trả lại bệnh viện Tâm Thư cho gia đình Anh Thư, trở lại bệnh viện anh công tác lúc mới ra trường. Bảy năm kết hôn, nhiều nỗi buồn hơn nụ cười, anh đã mang đến cho bệnh viện Tâm Thư biết bao nhiêu bệnh nhân. Đối với mọi người, anh là một thầy thuốc giỏi. Nhưng trong đôi mắt Anh Thư, anh chỉ là một kẻ nhờ vợ mà có sự nghiệp như ngày nay. Anh sẽ bỏ hết để ra đi và chỉ mang theo một đứa con gái yêu độc nhất.

– Con xong rồi ba.

Bé Na nhai nốt miếng bánh mì, nó uống một hơi sữa, nhảy xuống ghế chạy lon ton vào toilet. Sau tuổi, con bé tự biết lo cho bản thân mình, ăn uống và làm vệ sinh để đến trường.

Ngừ uống hết phần cà phê, anh cũng đứng lên đi ra xe. Bé Na đeo cặp táp chạy ra, hai bím tóc lúc lắc theo bước chân chạy nghịch ngợm. Cho xe chạy ra đường, Ngừ quay sang nhìn con gái, con bé xinh quá, đã bao nhiêu lần chính vì con mà anh cứ để mặt cho mọi việc xảy ra. Bây giờ chắc chắn phải kết thúc thôi. Anh cất giọng:

– Na này, nếu ba và mẹ không ở chung nữa, con theo ba hay theo mẹ?

– Con theo ba.

Con bé trả lời ngay, không chút đắn đo suy nghĩ. Trong tâm hồn non nớt của nó, Anh Thư giống bà dì ghê của công chúa Bạch Tuyết hơn là mẹ nó. Ngữ thờ dài lặng im lái xe.

Bé Na ngậm ngừng:

– Ba à! Có phải ba muốn ly hôn?

– Ai nói với con như thế?

– Dạ, bà Bảy.

– Vậy con biết ly hôn là gì không?

– Là ba mẹ không ở chung với nhau nữa.

– Vậy con có trách ba không?

– Dạ không! Con thương ba.

Ngữ chớp mắt, anh nắm tay con siết nhẹ, xem ra con bé khôn trước tuổi.

Thương con quá, nhưng anh còn biết làm sao.

Đưa con đến lớp xong, Ngữ mới đến bệnh viện. Thay áo blouse xong, anh đi xuống phòng bệnh.

Nga đã khỏe hẳn, cô đang ngồi ăn sáng. Thấy Ngữ vào, cô bỏ tô cháo đang ăn, gật đầu chào anh.

Ngữ mỉm cười:

– Cô đã khỏe hẳn rồi chứ?

– Dạ. Nhưng bác sĩ, có phải tôi đã khỏe thì phải đi khỏi nơi này không?

– Phải. Đâu có bệnh nhân nào đã bình phục mà muốn ở lại bệnh viện đâu.

Nga cúi đầu:

– Tôi thật tình không biết mình phải đi đâu hết. Bác sĩ, hãy cho tôi ở lại đây được không?

– Cô ăn sáng đi! Một lát, tôi trở lại xem bệnh cho cô.

Ngữ đi lên lầu một, anh đến phòng Tổng giám đốc gõ nhẹ cửa.

– Vào đi!

Anh đẩy cánh cửa bước vào, ông Long ngẩng lên vui vẻ:

– À, Ngữ! Có việc gì đi gặp ba sớm vậy? Mẹ con mới nhắc con sáng nay, bảo chủ nhật đưa bé Na về nhà ngoại chơi.

Lòng Ngữ thoáng chùn lại, lời nói nào định nói ra chợt ngập ngừng. Ông Long nhận ra nên hỏi:

– Có chuyện gì vậy?

– Con muốn từ chức giám đốc, ba hãy giao nhiệm vụ của con cho bác sĩ Quý.

Ông Long cau mày:

– Lại “cơm không lành canh không ngọt” nữa à?

Ngữ lắc đầu:

– Con không muốn giải thích với ba. Ba hãy cho phép con được từ chức.

Quá hiểu chuyện gì xảy ra, ông Long bức bối:

– Ba không giải quyết gì hết. Bệnh viện đang rất cần con. Đảm bảo nếu con không làm cho Tâm Thư, sang bệnh viện khác cũng là chữa bệnh, nhưng ba không muốn cho con đi. Ba cũng biết ba quá nuông chiều Anh Thư, nên nó quen thói hỗn hào. Hãy vì ba mà bỏ qua mọi chuyện.

– Con không muốn sự việc xảy ra tồi tệ hơn nữa. Xin ba hiểu cho con!

Ngữ cương quyết đặt tờ đơn lên bàn, còn một thủ tục anh cần làm nữa là ly hôn. Chẳng thà như thế. “Một bát nước đã tràn ra, có lấy lại cũng chẳng còn nguyên vẹn”.

Ông Long xé tờ đơn từ chức của Ngữ bỏ vào sọt rác.

– Ba sẽ không giải quyết đâu. Ba già rồi, việc điều hành bệnh viện đều trông cậy vào con, con đừng để bệnh viện chúng ta thất bại.

Ông nói đủ thứ khuyên Ngữ cố nhường nhịn Anh Thư. Ngữ ngồi im lặng nghe, anh chưa biết mình nên có thái độ nào nữa.

Nhớ đến việc của Nga, Ngữ ngập ngừng:

– Con có một bệnh nhân, cô ấy hoàn toàn mất trí nhớ. Bên công an lại chưa tìm người nhà của cô ấy để báo tin, con không biết xử lý như thế nào.

– Cứ bố trí cho cô ấy ở khu nhà tập thể của nhân viên.

Ngữ vui mừng:

– Dạ. Thôi, con đi làm việc.

– Ồ. Con cũng nên suy nghĩ đi Ngữ. Làm việc ở đâu cũng không bằng làm việc ở nhà. Để ba khuyên Anh Thư, nó còn hỗn hào là ba đập nó chết luôn. Ngữ đi ra, cuối cùng thì anh chẳng giải quyết được gì cả. Thôi thì cứ mặc Anh Thư.

Nhưng có lẽ anh chẳng thể nào chịu sự xúc xiểm hỗn hào quá quắt của cô như đêm qua.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 8

– Anh Sơn! Đã có tung tích gì của Minh Nguyệt chưa?

Sơn lắc đầu buồn hiu. Sự bất tin của cô càng đẩy anh vào thế quẩn bách.

Vừa làm việc, vừa đi tìm cô vừa phải lo cho con bé Bi. Đạo này, nhờ có Thu Hương mang con bé về bên nhà chăm sóc, đỡ nhọc nhằn cho Sơn, nhưng nỗi lo lắng về Minh Nguyệt chẳng thể vơi.

Thu Hương ái ngại:

– Em nghĩ có lẽ Minh Nguyệt không sao đâu. Nhất thời cô ấy thấy có lỗi nên

bỏ đi. Rồi cô ấy sẽ trở về. Phần bé Bi, anh cứ giao cho em.

– Cảm ơn em nhiều lắm Thu Hương.

– Có gì đâu, anh Quân cũng rất mến trẻ con.

Thu Hương ở lại phòng Sơn một lát, cô mới xuống phòng làm việc của mình, không ngờ Quân đang đợi cô.

Thu Hương ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy anh?

– Có mẹ ở Ban Mê Thuột vào, anh định vào bảo em xin nghỉ chiều nay. Nay giờ em đi đâu vậy?

– Em lên phòng anh Sơn, hỏi xem anh có tìm được Minh Nguyệt chưa? Cô ta thật vô trách nhiệm bỏ đi làm cho bao nhiêu người lo lắng.

Quân cau mày nhìn Thu Hương, cô chẳng quan tâm gì đến mẹ chồng lặn lội từ Ban Mê Thuột vào thành phố mà chỉ lo lắng cho Sơn. Con hờn ghen cô ghìem xuống lại âm ỉ cháy, anh xẵng giọng:

– Vậy em có về nhà hay không?

Không chú ý đến chất giọng bức dọc, Thu Hương gật đầu:

– Có. Bây giờ là ba giờ ba mươi. Chạy đến trường của bé Bi là mười lăm phút, em phải đi rước nó, hay anh về trước đi.

Quân cau kinh:

– Em định mang con bé ấy về nhà mình, rồi chỉ tính chuyện lo cho nó mà không lo cho mẹ?

Thu Hương ngạc nhiên:

– Thì cả nửa tháng qua em vẫn làm thế, sao hôm nay anh khó chịu?

– Lẽ ra em phải nhận sự khó chịu của anh ngay từ đầu. Anh tự hỏi, không biết tại sao em bắt quàng chuyện của người khác làm chuyện của mình. Ai buộc em lo cho con bé, em quan tâm đến Sơn nhiều hơn là quan tâm đến anh.

– Anh nói cái gì vậy anh Quân? Thực sự là anh thấy đó bé Bi nó chẳng chịu ai hết nó đòi có một mình em.

Quân mai mỉa:

– Vì nó muốn em thay mẹ nó đó, Minh Nguyệt đã đi rồi. Còn anh, anh lại không thể cho em một đứa con. Anh là cái chướng ngại không nên có, để em đoàn tụ với anh ta.

Hai tai Thu Hương lùng bùng, cô không tưởng tượng Quân có thể nói ra lời lẽ này. Ngày xưa cưới cô anh luôn tế nhị dịu dàng, một năm kết hôn chưa đủ để chứng minh trái tim cô đã dành hết cho anh sao? Cô khó chịu:

– Em không nói chuyện với anh nữa. Anh về trước đi. Một lát em về sau.

Cô khóa tủ hồ sơ lại, lấy xách tay đeo lên vai đi ra. Cô ghét bị ai nói điều mình không hề có. Cô là vợ Quân, lẽ ra anh phải hiểu cô chứ. Đàng này, anh lại luôn mang mặc cảm không thể cho cô đứa con. Cô yêu trẻ con, đây đâu

phải là cái tội.

Khi Thu Hương đến trường, phụ huynh đến đón con cũng khá đông. Bé Bi chạy ra đến khi thấy Thu Hương, nó sà vào lòng cô. Một nét buồn phảng phất trên gương mặt trẻ thơ, nó chưa biết nói để nói lên tiếng lòng nó nhớ mẹ.

Thu Hương ôm nó, cô hôn nhẹ vào má nó:

– Cô đến đón con, rồi tối ba đưa con về nhà con.

Một bóng áo xanh đi qua, con bé ngẩng lên vui mừng:

– Mẹ!

Nhưng không phải, mặt nó xụ xuống héo hắt. Thương quá, Thu Hương ứa nước mắt kéo nó vào sát lòng mình hơn.

Mình Nguyệt tề đến thế thì thôi. Cô ta quả là người mẹ vô lương tâm.

– Bé Na, con chào cô đi!

Ngũ đây con tới trước, con bé ngoan ngoãn chào Nga, nó ngập ngừng:

– Ai vậy hả ba?

– Là cô Nga. Cô ấy bị mất trí nhớ, ba gọi ở chung với cô Mai trong lúc chờ người nhà cô ấy tìm đến.

– Mất trí nhớ là sao hả ba?

– Là không còn nhớ gì chuyện cũ, không nhớ cả đường về nhà.

Nhìn con bé dễ thương xinh xắn, bất giác Nga nhớ đến một gương mặt trẻ con, cũng rất xinh xắn và dễ thương. Cô không sao hình dung rõ nét hay nhớ là nó ở đâu, nhưng một sự xúc động dạt dào, làm sao cô thụp xồng và ôm bé Na.

– Cô chào cháu. Cô tên Nga.

Bé Na vui vẻ:

– Ở nhà con tên bé Na, đi học con tên là Tâm Như.

– Tâm Như! Tên rất đẹp!

Nga mỉm cười đứng lên:

– Và cháu cũng dễ thương lắm.

Cô dắt bé ra ngồi lên chiếc ghế đá, Ngũ cũng ngồi ở chiếc ghế đối diện:

– Ngày mai tôi đưa cô đến phòng công an để lấy dấu vân tay, để tìm thân nhân cho cô.

Nga tự lự:

– Tại sao người ta có thể quên quá khứ của mình vậy? Có phải trong quá khứ của tôi chỉ toàn là chuyện buồn? Gia đình tôi là ai, họ có đi tìm tôi không? Hay tôi chỉ là một kẻ vô gia cư?

Ngũ an ủi:

– Cô đừng quá lo lắng, công an sẽ giúp cô tìm được người thân.

Nhìn Nga, bỗng dưng Ngũ nghĩ, nếu như anh quên được quá khứ có lẽ sẽ dễ chịu. Một cuộc chiến tranh lạnh đang xảy ra giữa anh và Anh Thư, cô chẳng

còn xem anh vào đâu.

Buổi chiều đang buông dần xuống. Anh lại phải về nhà mình, căn nhà rộng, trán lẹ, đầy đủ tiện nghi, nhưng lại lạnh vắng nặng nề.

Bé Na đang tíu tít với Nga. Kỳ lạ là cô kể chuyện Thánh Gióng, công chúa Bạch Tuyết cùng bảy chú lùn rất rành rọt. Có thể tâm hồn cô đang trở về dĩ vãng, một dĩ vãng chưa rõ nét.

– Na ơi! Về thôi con, tối rồi.

– Dạ.

Con bé nhảy xuống ghế, nó nắm tay Nga đặc đặc:

– Mai con đến cô kể chuyện nữa nghe!

Nga mỉm cười vẫy tay với nó:

– Tạm biệt!

– Anh đứng lại!

Anh Thư quát to lên. Thái độ của cô làm Ngữ khó chịu, anh đi luôn vào.

Anh Thư cầm cái điện thoại trên tay, cô ném vèo vào người Ngữ, chiếc điện thoại va vào thành cầu thang gỗ rơi xuống đất.

Ngữ nhìn vợ bằng đôi mắt lạnh chưa từng có, không một lời, anh bỏ đi luôn lên lầu.

Anh Thư đuổi theo, cô đứng chặn trước mặt Ngữ:

– Tôi muốn biết con nhỏ mà mỗi buổi chiều anh cứ đến thăm, cô ta là ai?

Bây giờ anh “pát- xê” qua cô ta chứ không phải là cô y tá Mai xinh đẹp của anh nữa hả?

Ngữ lạnh lùng :

– Em thực sự muốn biết?

– Dĩ nhiên!

– Đừng hành hạ nhau nữa Anh Thư, tôi bằng lòng ly hôn rồi mà!

– Nhưng tôi lại không muốn ly hôn nữa. Bây giờ anh là một bác sĩ giỏi, có tiếng tăm, có sự nghiệp, tại sao tôi lại chịu ly hôn?

– Như vậy em muốn gì?

Anh Thư nghẹn lại. Cô muốn gì đây? Chính cô cũng chưa biết mình muốn gì. Sự lạnh lùng của anh làm cho cô đau khổ. Cô không thể mở miệng để nói với anh rằng cô cần anh, cô yêu anh. Cô không chịu nổi sự cô đơn giày vò cô.

Anh đừng nhìn cô với anh mắt như thế! Nhưng cuối cùng Anh Thư không nói được gì hết.

Ngữ đẩy vợ ra để đi lên lầu. Anh Thư ôm choàng lấy anh, giọng cô oai oán:

– Anh nói anh tha thứ cho em, nhưng tại sao anh không thể cho em tình cảm của anh.

– Em có biết tình khi tình cảm đã hết rồi thì sao không? Người ta chỉ cư xử với nhau như tình bạn. Anh tôn trọng em vì em là mẹ của bé Na và nếu như

em tôn trọng em, tôn trọng anh, em hãy dừng lại những cuộc ăn chơi sa đọa của em, và trước nhất, em hãy cai ma túy đi.

Anh Thư lùi lại:

– Đâu phải em không muốn, nhưng mà em không có nghị lực. Em sợ lắm anh Ngữ. Em thà chết chứ không bỏ được. em biết anh từng giúp em nhưng rồi em cứ dần thân vào con đường đó.

Ngữ nghiêm khắc:

– Và em biết chuyện gì xảy ra chứ? Anh không nói, em cũng hiểu kia mà.

Anh Thư nhắm mắt lại, cô ôm tay Ngữ:

– Em cần anh Ngữ ạ, nhưng em không thể bỏ chuyện đó được.

Ngữ lắc đầu xẵng giọng:

– Vậy cô hãy đi tìm những tên đó đi!

Anh bước tránh ra để đi. Anh hết cách rồi, Anh Thư từ sử dụng thuốc lắc rồi chuyển sang dùng ma túy, bao nhiêu lần Ngữ nhốt cô vào phòng, cô đều phá cửa trốn nhà đi. Ngữ là một bác sĩ chữa bệnh cho người bệnh. Nhưng đau đớn thay, anh không chữa bệnh được cho chính vợ mình.

– Anh Ngữ! Tại sao anh không tha thứ cho em? Anh biết là em không có dũng cảm để cai mà.

Ngữ dừng lại, cứng rắn:

– Em phải có dũng cảm.

– Được, em sẽ bỏ. Anh sẽ không bỏ em chứ?

– Nếu em bỏ được tại sao anh lại rời bỏ em chứ.

– Vậy anh hãy trói tay em lại, và nhốt em vào trong phòng kia đi.

– Anh không làm như vậy, chỉ cần em dũng cảm chịu đựng vượt qua, anh tin em sẽ bỏ được.

Ngữ dịu lòng bước lại ôm qua vai vợ dìu vào phòng. Anh tha thiết:

– Em phải suy nghĩ Anh Thư ạ. Anh và con, ba mẹ là quan trọng. Hãy dũng cảm vượt qua!

Anh Thư ứa nước mắt gục trong lòng Ngữ. Anh xoa vai cô nhẹ nhàng như vỗ về. Chỉ có những lúc này họ mới thật gần gũi nhau và anh quên được những chuyện đau lòng cô gây ra cho anh.

– Ba ơi! Về nhà rửa mặt đi ăn kem hả ba?

– Ừ.

Ngữ cho xe quẹo vào nhà. Từ ngoài cổng, Ngữ đã nghe tiếng nhạc chát chúa vọng ra. Anh cau mày rồi lắc đầu. Vậy mấy ngày qua công của anh là công cốc rồi. Anh Thư trở lại con đường cũ. Ngữ chỉ muốn quay ra tức khắc nhưng rồi anh cố dần lòng đi vào, anh đứng lại nơi cửa. Muộn mất rồi, hình ảnh anh không muốn bé Na nhìn thấy đang hiện ra trước mắt anh.

Anh Thư mặc bộ đồ áo lót mỏng dính, cô múa may quay cuồng trong cơn phấn khích của điệu nhạc, còn tên Đức Thuận ngồi nhâm ly rượu tán thưởng.

– Mẹ!

Bé Na chạy nhanh ra ngoài, nó òa khóc lên, Ngữ chạy theo con.

– Bé Na!

– Ba ơi! Con không muốn mẹ làm như vậy.

Ngữ ôm con, chính anh cũng đang muốn khóc. Anh Thư cứ hứa rồi tái phạm.

Lòng kiên nhẫn của anh không thể hơn được nữa.

Bé con ra xe, Ngữ lái xe đến nhà Mai, chỉ có ở đó anh mới tìm thanh tịnh cho lòng mình.

Mai quá quen với tiếng xe của Ngữ, nên cô mở cửa cho cha con Ngữ vào nhà. Chẳng nói gì cả, cô rót hai ly nước lạnh, một cho Ngữ và một cho Na. Cô biết anh đang phiền muộn và những phiền muộn này xuất phát từ Anh Thư.

Ngữ hóp một hóp nước:

– Cám ơn em.

– Em nấu thêm cơm anh ở lại ăn nhé.

– Thôi, em cho bé Na ăn giùm anh thôi, anh không đói đâu.

– Sợ em hết cơm à?

– Không! Tại anh không muốn ăn.

– Cô ấy lại sử dụng thuốc nữa phải không anh?

– Cô ấy cứ lừa dối anh, còn anh thì cứ tin. Để khi biết cô ấy không bỏ được, anh như người bị sốc vậy. Anh đứng ở giữa ngã ba đường, cố giải thích làm dữ rồi năn nỉ, bây giờ thì anh chán lắm. Anh tuyệt vọng lắm vì không hoán cải được cô ấy.

Ngữ cố ngăn xúc động, dù đây là lúc anh mềm yếu nhất, anh muốn được áp mặt lên vai Mai mà khóc. Ước muốn đó đành dừng lại bởi con gái anh, bé Na, nó đang nhìn anh chăm chú.

– Ba ơi! Có phải ba muốn khóc không?

Ngữ hít mạnh:

– Đâu có! Ba nghe cay mắt.

– Con biết ba muốn khóc cũng như con hồi nãy vậy. Con ghét mẹ làm cho ba buồn.

Ngữ ôm con vào lòng. Chính bé Na vực anh cho anh đứng lên, và anh tự nhủ mình không có quyền gục xuống.

Thật khuya, Ngữ mới về nhà. Anh Thư nằm nửa người trên ghế, nửa người dưới đất. Cô choáng tỉnh dậy để nhìn thấy ánh mắt Ngữ nhìn cô lạnh lẽo.

Còn bé Na, nó lùi lại khi cô vẫy tay gọi:

– Bé Na!

– Mẹ đừng đến gần con, con sợ mẹ lắm. Mẹ là người xấu.

Anh Thư vùng lên, cô tát mạnh vào mặt con:

– Còn ba mày là người tốt đó hả? Ông ấy đến nhà con Mai ...

Ngũ quát to:

– Cô im đi, đủ rồi!

– Tôi không im! Vì anh lạnh nhạt mà tôi đi vào con đường này. Tôi biết tôi có lỗi vì đã sa ngã, không chung thủy, nhưng giá anh cho tôi cơ hội. Anh có cho tôi cơ hội không?

Ngũ đi nhanh lên lầu, lòng anh chán ngất, những phút dịu êm hiếm hoi đã đi qua, và trở về với sự thật đau lòng.

Ầm ... ầm ...

Anh Thư đập ngã cái bàn, cô hần học đập phá và chùng như sự phản kích trong cơn giận dữ làm cho cô muốn phá tan hoang tất cả.

Xoảng ...

Bình hoa trên bàn rơi xuống đất. Anh Thư còn định vung tay nữa, cô chợt buông lỏng tay vì thấy bé Na đang cô đưa hết cả hai bàn tay vào miệng nó, con bé đang cố ngăn tiếng khóc. Anh Thư như muốn nổi điên lên, cô hét tướng lên:

– Tại sao mày khóc? Ai đã làm gì mày đâu. Mày gọi con Mai là mẹ mà. Nó là mẹ mày hả? Hả?

Cứ sau mỗi tiếng “Hả”, Anh Thư lắc mạnh vai con bé Na, mắt cô long lên.

Sợ khiếp đảm, bé Na vùng mạnh ra, nó hét lại Anh Thư:

– Cô Mai là mẹ con, cô Mai yêu con. Còn mẹ không phải, mẹ là bà điên, mẹ là mẹ phù thủy.

Nó chạy thục mạng lên những mảnh chai vỡ rơi tung tóe trên nền gạch.

– Á ...

Đôi chân trần nhỏ xíu giẫm lên mảnh thủy tinh, bé Na đau đón quỵ xuống.

– Ba ơi! Cứu con ...

Anh Thư sực tỉnh sau cơn điên cuồng loạn, cô sụp xuống ôm chân con:

– Na ...

Đang rất đau, máu chảy tràn ra dưới chân đọng vũng, nhưng nhất định nó không cho Anh Thư chạm vào.

– Na! Mẹ xin lỗi con.

– Bà đang ra đi. Hu hu ... Đau quá ba ơi!

Nó xô Anh Thư ra, cố đứng dậy để đi lên lầu. Máu tràn ra theo từng bước chân nhỏ bé, cho Anh Thư kinh hoàng, toàn thân cô như muốn đổ sụp xuống.

Tiếng kêu khóc làm cho Ngũ giật mình, anh chạy lao xuống. Máu! Từng trong thấy máu, vậy mà Ngũ muốn xỉu luôn, anh bế xốc con lên.

– Hu hu ... ba ơi đau quá.

Ngũ quát vợ:

– Còn không mau đi lấy bông băng cầm máu cho con.

Mặt Anh Thư xanh mét, cô run rẩy đi lấy bông băng và thuốc khử trùng. Ngữ vừa lau máu vừa khử trùng vết thương, ngăn không cho máu chảy nữa, anh vừa vỗ về:

– Bé Na của ba ngoan! Can đảm lên con nhé, giã mạnh chai chảy máu thôi mà.

Xong, anh băng bó vết thương ở chân nó lại và bế con lên lầu. Anh Thư rụt rè:

– Anh Ngữ! Vết thương ở chân con có sâu không?

Ngữ nhìn vợ cái nhìn dữ dội, tuy nhiên lời lẽ của anh lại dịu êm:

– Hơi sâu một chút, cô làm ơn bảo người dọn dẹp cho sạch dùm đi!

Anh Thư đứng lại. Vết thương của con cô cũng đau lòng chứ sao không, nhưng con bé thà để ba nó chăm sóc chứ không cho cô chạm vào. Cô là mẹ của nó mà, vậy mà nó chỉ yêu thương Ngữ và oán ghét cô. Cô hung dữ và xấu xa lắm sao?

Thật khuya, khi tất cả đi vào tĩnh lặng, Anh Thư mới lên phòng con. Hai cha con Ngữ ôm nhau ngủ, tay con bé ôm qua bụng cho nó. Anh Thư đứng tần ngần nhìn cảnh tượng ấy, rồi cô bước vào lấy tấm đắp, đắp lên hai người cha con.

Ngữ cự mình, làm cho Anh Thư hoảng hồn thụt lui, anh lại nhắm mắt ngủ tiếp. Thực sự là anh vừa thức giấc và giả vờ ngủ tiếp. Anh tránh đến tối đa trò chuyện với vợ, có ích lợi gì đâu, lại đi đến cãi nhau. Tình cảm thời cả hai người còn học chung của thuở nào, sao giờ đây chỉ còn là hành hạ và giằng vò nhau.

Những câu xúc phạm của cô dần dần đẩy anh vào thế mặc cảm, anh chỉ là kẻ nhờ vợ. Có bao nhiêu bác sĩ ra trường, cuộc sống của họ cũng chùng mịch. Còn anh, anh có tất cả. Nhưng khi anh có tất cả hình như hạnh phúc mỗi ngày cứ mỗi bay cao, để chỉ còn là hận thù, là chán chường. anh thu mình vào vỏ ốc ô đơn, còn Anh Thư cứ lặn xả vào cuộc sống sôi động. Trở xuống phòng mình, Anh Thư nằm lặng yên trong bóng tối, mắt cô mở to nhìn ngọn đèn trên tường.

Hai con thằng lẳng đuối nhau. Liệu có nên tiếp tục cuộc sống “đồng sàng dị mộng” nữa hay không?

Ngữ đi xuống, anh bật ngọn đèn bàn và ngồi đối diện Anh Thư. Cô cũng ngồi dậy, lúc này cô trở nên lặng lẽ hơn.

– Anh muốn nói gì thì nói đi! Tôi biết anh muốn ly hôn nhưng vì ba tôi và vì bé Na, nên anh không thể ly hôn. Anh khinh dễ tôi phản bội anh. Còn tôi vừa yêu anh vừa hận anh. Chúng ta nên kết thúc cuộc sống chung, tôi sẽ về nhà ba mẹ tôi ở. Anh cứ ở đây và làm việc ở bệnh viện.

Anh Thư đã chịu nói ra điều muốn nói nhưng Ngữ biết chẳng thể dễ dàng, chính vì vậy mà bao năm qua xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Anh Thư nói

tiếp:

– Về phần con bé Na, nó theo anh chứ không theo tôi. Chỉ cần tôi không xuất hiện ở đây mọi thứ sẽ đâu vào đó, đúng không?

– Chúng ta ly hôn nhưng có một điều tôi muốn nói với em, Đức Thuận không phải người tốt, em nên chấm dứt mối quan hệ đó đi.

– Đó là việc của tôi, anh không cần quan tâm!

– Như vậy em có nghĩ đến tương lai của bé Na không?

Anh Thư cay đắng:

– Đời bây giờ có tiền là có tất cả. Ngày xưa người ta cưới vợ cho con còn phải xét xem cha mẹ nó như thế nào. Nhưng ngày nay người ta cần xem cô con dâu đó có của hồi môn hay không thôi.

– Em sẽ hối hận nếu như tiếp tục đi lại với hắn.

Ngữ đứng lên đi lên lầu, cuộc nói chuyện kết thúc. Anh Thư kéo chiếc gối đây mặt. Cô không hiểu mình muốn gì nữa. Tình yêu của Ngữ chẳng? Điều cô muốn mãi mãi không có. Trong trái tim anh, cô là một người vợ sa đọa hư hỏng.

Bàn tay cô trót đã nhúng chàm ...

Ngày ấy ...

– Anh Thư!

Đức Thuận gõ nhẹ lên mặt tủ kính, mà này giờ bạn bị chọn mua áo, Anh Thư không để ý. Cô quay lại cười:

– Anh Thuận mà cũng vào shop quần áo của phụ nữ nữa à? Định mua tặng cho mấy cô bồ người mẫu của anh à?

Đức Thuận nhăn mặt:

– Ai cũng nói anh bồ với người mẫu, anh có tiếng mà chẳng có miếng. Mấy cô nhờ anh mà nổi tiếng, sau đó quay đi một trăm tám mươi độ.

Đức Thuận trở giọng tán tỉnh:

– Hồi này, xem vẻ em đẹp ra đó Anh Thư, gái một con trông màn con mắt.

Anh Thư cười lớn:

– Anh muốn gì mà khen em đây, anh Đức Thuận?

– Em đẹp anh mới khen chứ. Sự thực anh muốn mời em chụp ảnh mẫu cho cuốn tuyển tập thời trang anh sắp tung ra vào cuối tháng bảy. Nếu em chịu, anh sẽ dành cho em ba trang hình lớn. Đẹp như em mà ở nhà chờ chồng đi học nước ngoài phí thật đó.

Anh Thư liếc Đức Thuận. Cái miệng anh ta dẻo quá. Nhưng được đàn ông khen đẹp chẳng phải một mình cô thích mà có chín mươi chín cô trong số một trăm cô gái cũng đều thích.

– Em mà đẹp, có con rồi anh Thuận ơi.

– Em đẹp thật mà. Sao, mua chưa? Chọn đi, anh trả tiền cho!

Anh Thư chọn cái áo đến sáu trăm ngàn, cô chờ thái độ của anh ta, và thật

hào phóng, anh ta rút ra sau tờ giấy bạc một trăm ngàn đưa cho cô bán hàng.

– Em mua gì nữa mua đi! Anh có quen thân với nhà thiết kế Hoàng Hùng, em cứ lại đó đặt may, anh trả tiền cho.

Dĩ nhiên là Anh Thư thích mê, bởi sự hào phóng và cái dáng nghệ sĩ kia. Rồi shop quần áo, Đức Thuần mời cô vào một nhà hàng sang trọng. Lúc này Anh Thư không nén được lòng ham thích được xuất hiện trong các cuốn đặt san thời trang:

– Lúc này anh nói anh dành cho em ba trang ảnh nếu em bằng lòng cho anh chụp ảnh?

– Ừ, anh sẽ trả cho em mỗi kiểu ảnh là ba triệu.

– Ba triệu?

– Ừ, về nhà suy nghĩ đi!

Con số ba triệu cho một kiểu ảnh không phải đã hấp dẫn được Anh Thư, mà là khao khát thấy ảnh mình trên báo. Tuy nhiên, cô còn vờ vĩnh:

– Anh sẽ chụp cho em bao nhiêu kiểu?

– Tùy em! Em nên biết em rất đẹp. Vóc dáng của em, anh bảo đảm khi trang điểm và mặc quần áo do nhà thiết kế Hoàng Hùng may, tuyệt luôn.

– Anh có quá lời khi khen em không vậy?

– Hãy tin anh đi! Em như vậy đó ai dám nói em đã có chồng, có con. Anh sẽ chỉ cách cho em tạo dáng khi đứng trước ống kính.

Đức Thuần dẫn Anh Thư đến giới thiệu với nhà thiết kế tạo mẫu Hoàng Hùng. Phần trang phục và cảnh chụp ở đâu, Đức Thuần lo hết. Anh Thư chỉ cần ngồi im cho người ta trang điểm.

Buổi chụp hình bước sang buổi thứ ba, hôm nay cần chụp những kiểu áo ngủ và quảng cáo giường nệm Kim Đan.

Anh Thư không ngại lắm, vì đi theo cô và Đức Thuần còn có tay phó quay, hai cô gái nữa, họ mang valy quần áo lên đến lầu chín khách sạn Prince.

Đức Thuần giải thích:

– Anh sẽ chụp cho em sáu kiểu, cùng sáu bộ quần áo ngủ. Em sẽ rất vất vả và mệt, cố gắng nhé.

Anh Thư quả thật xinh đẹp và quyến rũ trong các bộ áo ngủ thướt tha, trông cô quá gợi cảm. Họ chụp xong gần một chục kiểu ảnh trong gần hai giờ đồng hồ.

Đức Thuần buông máy nằm lãn trên giường:

– Mệt thật đấy! Em thì khỏe vì nhận của anh mười triệu. Trong lúc anh còn rửa ảnh, chọn ảnh mới đưa cho thợ in.

Anh Thư cũng ngồi dựa lưng vào giường, thở mệt:

– Nhe anh nói em thấy ham, có vào nghề mới thấy cũng mệt bỏ hơi tay luôn. Máy cô người mẫu chia nhau sang phòng khác, chỉ còn lại Anh Thư và Đức Thuần. Anh ta dạn dĩ xoa nhẹ tay lên vai cô.

– Anh không ngờ trang điểm lên em lại xinh đẹp bội phần, trông em gọi cảm thật.

Bàn tay này giờ xoa lên vai Anh Thư, rồi rờ xuống ngực cô. Chợt anh ta kéo mạnh cô vào ngực mình và hôn mạnh lên môi cô. Nụ hôn mãnh liệt, Anh Thư ngây ngất vì Ngữ chưa bao giờ hôn cô như vậy. Cô còn đang bàng hoàng, giọng anh ta êm như ru, ngọt như mật:

– Em đẹp quá, làm sao anh không yêu em cho được hả Anh Thư.

Anh ta quỳ dưới chân Anh Thư và mặt áp vào ngực cô, tôn sùng cô như vị Thánh Nữ. Bàn tay không ngừng ve vuốt lên đôi ngực tròn đầy của cô.

Một hấp lực ghê gớm, Anh Thư muốn vùng ra chống lại, cô kêu lên khe khẽ:

– Đừng, anh Thuần!

Đôi môi anh ta khép chặt môi cô thật say đắm, nụ hôn làm cho Anh Thư hoàn toàn khuất phục, thân thể cô như mềm nhũn ra tan thành nước, và rồi cô buông thả hoàn toàn, quên mất một hiện thực cô đã có chồng, một đứa con gái vừa tròn hai tuổi và Ngữ đang du học tại Pháp ít nữa một năm anh mới trở về.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 9

– Mẹ ơi!

Mắt đứa bé đầy lệ, nó mở to mắt ra, hai bàn tay bé nhỏ chắp chới đưa lên cao gọi ta tiếng “Mẹ ơi!”.

Nga đứng nhìn nó. Đứa bé lao lại, nó vụt ôm chầm lấy cô.

Nhưng một cánh tay mạnh mẽ giật phăng đứa bé trên tay cô, gương mặt anh ta giận dữ:

– Cô không có tư cách làm mẹ. Đồ lừa dối, tôi ghê tởm tới khinh bỉ cô.

Gương mặt anh ta dễ sợ quá, Nga hét to lên, cô giật mình và mở mắt ra bàng hoàng nhìn quanh, thì ra cô đang ngủ mơ.

– Nga, có chuyện gì mà cô hét lên dữ vậy?

Mai đây hé cửa phòng Nga, cô lắc đầu khi thấy Nga đang ngồi trên giường:

– Cô nằm mơ thấy gì vậy?

– Tôi thấy một đứa bé và một người đàn ông, đứa bé khóc gọi tôi bằng mẹ, còn ông ta thì thật hung dữ mắng tôi là đồ lừa dối đáng khinh.

Nga bung mắt:

– Có thể nào đó là những điều đã xảy ra trong quá khứ của tôi không?

Mai bước vào, cô đến ngồi cạnh ôm vai Nga.

– Cũng có thể xảy ra trong quá khứ và trong giấc mơ cô nhớ được. Có khả năng một thời gian nữa cô sẽ bình phục.

– Tôi sẽ bình phục?

Đó là ước mơ cháy lòng của Nga. Cô là ai? Một thoáng trôi qua còn gì nữa, cô không quen với những ngày nhàm chán này. Và cứ nhắm mắt lại, cô nghe ai đó gọi thật xa ... Minh ... không phải tên Nga.

– Thôi cô ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa.

Mai bóp nhẹ vai Nga, toan đứng lên, Nga giữ tay cô lại:

– Chỉ ở đây với tôi được không?

– Được chứ.

Đôi bạn mới nằm bên nhau, Mai thân mật:

– Cô còn sống là nhờ bác sĩ Ngữ đó. Ông sống rất có tình có nghĩa, nhưng gia đình thì chẳng mấy hạnh phúc, tội nghiệp lắm. Bà vợ của ông quá tệ, đã ngoại tình, còn công khai đi với tình nhân. Thằng cha đó nó lợi dụng bà thì có.

Mai khép mắt lại, cô hình dung ra khuôn mặt Ngữ. Anh có khuôn mặt vuông, với cái mũi cao và cằm cũng hơi cao, hơi dài. Đôi môi không mỏng không dày, trê một gương mặt khắc khổ, nghiêm nghị. Cô yêu anh bởi đôi mắt hiền hậu và như u uất điều của cuộc sống. Cái ngày anh bắt gặp Anh Thư và Đức Thần, anh đã đến căn phòng này của cô và ngồi khóc như đứa trẻ trên vai cô, cô chỉ biết lặng im chia sẻ.

Anh không nói ra điều gì cả và chính điều không nói ra, cho cô biết nỗi đau đó vô cùng. Cô lặng lẽ làm tất cả cho anh, một sự cam chịu nhưng bất công từ anh. Bởi nỗi đau của anh cũng chính là nỗi đau của cô.

Đêm im lặng quá ... Chợt tiếng phi cơ bay trên cao xé tan sự im lặng rồi tất cả lại rơi vào khoảng lặng im mênh mông. Mai quay nhìn Nga, đôi mắt của Nga đang mở to, đôi mắt đẹp và buồn vời vời ...

Cha con Ngữ đi phía trước, bé Na thích thú nhảy chân sáo, nó quay lại với Mai và Nga:

– Mau lên cô Nga, cô đi gì chậm dể vậy?

Nga mỉm cười:

– Đi dạo phải đi chậm chớ cháu. Hôm nay Tâm Thư học được gì rồi nào?

– Dạ con học chữ em mờ (M) mờ-a-ma-i, tên cô Mai là Mờ-a-i Mai, phải không cô Mai?

– Đúng đó, cháu giỏi lắm.

Đang đi, nó vụt hét to:

– Mẹ!

Anh Thư đang xuống xe cùng với Đức Thuận, cô đứng lại. Cô chẳng có gì phải e ngại, nhưng dù sao để cho con gái bắt gặp cô đang đi cùng với Thuận thì không nên chút nào.

Đức Thuần vụt hét lên. Không phải anh ta sợ Ngữ, mà là nhận ra Minh Nguyệt. Anh ta lao lại như cơn lốc, chụp tay cô:

– Minh Nguyệt! Thì ra cô trốn ở đây. Cô làm cho công an làm khó làm dễ tôi, hóa ra cô trốn ở đây.

Mắt anh ta quay nhìn Ngữ, cái cười nhiều hàm ý:

– Anh cũng biết chọn người lắm đó. Anh có biết cô ta là ai không? Người mẫu chuyên quảng cáo quần áo cho công ty Arons đó.

Ngữ chờ người ra. Hèn nào anh trông cô rất quen.

Còn Nga – Minh Nguyệt, cô đang cố vùng ra khỏi tay Đức Thuần:

– Anh làm gì vậy? Có buông tay tôi ra không? Tôi và anh có quen nhau hay sao?

Đức Thuần ngăn người ra, nhưng rồi anh ta cười nhạt:

– Cô làm mặt lạ với tôi? Đừng có giở trò này với tôi, xưa rồi cô Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt sợ hãi lùi ra sau lưng Ngữ, tay cô đẩy anh ra phía trước như muốn nhờ anh che chở giùm cho cô. Ngữ nghiêm mặt, anh đưa tay đẩy Đức Thuần ra xa:

– Anh nhận ra cô ấy là người quen?

– Cô Minh Nguyệt thì tôi còn lạ gì cô ấy, tôi ...

Sực nhớ ra bên cạnh anh ta còn có Anh Thư, anh ta nói trớ ra:

– Chồng của cô ta đang tìm cô ta ở nhà. Anh không tin, tôi sẽ gọi điện hăm đến cho anh.

– Nếu như vậy thì anh gọi đi. Cô ấy bị tai nạn giao thông mất trí nhớ, cho nên tôi đã để cho cô ấy ở nhà cô y tá Mai.

– Đúng đó.

Mai hắt mặt giọng khó chịu:

– Anh là cái gì của cô mà làm như cô là tội phạm, giữ chặt lấy tay người ta? Đúng đang xa quan sát Đức Thuần, Anh Thư chợt hiểu sự thật. Cô gái kia, hẳn cũng từng như cô bị Đức Thuần lợi dụng để trở thành kẻ phản bội chồng.

Lòng Anh Thư chợt thật lạnh, cô quay lưng đi lại xe của mình ngồi vào, mở máy xe phóng đi.

Thuần hét gọi to:

– Anh Thư! Chờ với!

Hắn liếc Ngữ rồi lao ra đường vẫy một chiếc xe bảo đuổi theo Anh Thư.

Ngữ thờ dãi nhìn theo.

– Cô yên tâm đi! Hắn sẽ báo cho người nhà của cô đến đây tìm cô.

Minh Nguyệt vỗ trán, cô cố nhớ. Nhưng đầu óc cô trống không, không thể hình dung được điều gì. Cô bước theo Ngữ. Buổi chiều đang về trên thành phố.

Minh Nguyệt nói chuyện với bé Na, Ngữ ngồi ở ghế xa lông, anh bắt đầu quan sát Minh Nguyệt. Cô là một phụ nữ đẹp, một vẻ đẹp thu hút và gợi cảm mà mãi đến bây giờ anh mới có dịp nhận ra.

Dường như nhận ra mình bị quan sát, nên Minh Nguyệt nhìn lên. Ngữ không tránh, mà anh nhìn cô.

– Một lát anh ấy sẽ đến. Cô chuẩn bị tinh thần nhé!

– Anh ấy?

Minh Nguyệt lặp lại, Ngữ gật đầu giải thích:

– Là anh Kim Sơn, chồng của cô.

Minh Nguyệt lắc đầu. Cái tên Kim Sơn chẳng gợi cho cô nhớ chút gì cả.

Kim Sơn! Điều gì đó đã xảy ra trong quá khứ, sao chỉ có mùi mờ sương khói?

– Xin lỗi ...

Chắc chắn là Sơn, Ngữ đứng vội lên, trong lúc ánh mắt Sơn hướng về Minh Nguyệt, rồi anh đi nhanh về phía cô, giọng anh xúc động đến nghẹn nghẹn:

– Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt bờ ngõ nhìn Sơn:

– Anh là ...

Ngữ đỡ lời:

– Cô ấy đã mất trí nhớ sau vụ tai nạn giao thông.

Sơn lặng người nhìn Minh Nguyệt, niềm xúc cảm cứ dâng trào lên trong tim anh. Cô vẫn bình an. Lạy trời!

– Mẹ!

Tiếng kêu của bé Bi từ ngưỡng cửa, Minh Nguyệt mở to mắt. Cô vẫn không nhớ gì cả, nên cứ ngồi lặng im. Đây là những người thân của cô, là chồng và con. Họ đang xúc động đến rơi lệ. Cô đang dang tay ôm con. Bé Bi sờ lên mặt Minh Nguyệt, xong nó nép vào lòng cô, bập bẹ:

– Mẹ ti (đi) ... đâu vậy?

Minh Nguyệt lắc đầu. Nó còn quá nhỏ để nghe cô giải thích. Sơn quay qua Ngữ, anh bắt tay Ngữ:

– Cảm ơn anh đã cứu sống cô ấy.

Ngữ khiêm nhường:

– Không có gì đâu! Tôi rất mừng vì anh đã đến, gia đình đoàn tụ. Anh có thể nhờ bác sĩ chuyên khoa thần kinh điều trị cho cô ấy, và cũng có thể khi sống trong môi trường cũ và đứa bé sẽ giúp cho cô ấy nhớ lại tất cả.

– Vâng. Cảm ơn anh.

Sơn ngồi xuống cạnh Minh Nguyệt, anh lạ lùng nhìn đầu tóc của cô, mái tóc dài không còn nữa, mà cắt sát vào da đầu, những sợi tóc bắt đầu mọc dài ra.

Bất giác anh đưa tay ra sờ lên tóc ngắn ấy, một thái độ bày tỏ tình cảm, Minh Nguyệt ngượng ngùng né người cô không quen được với điều thân

mặt ấy.

Riêng Sơn, anh chỉ biết bày tỏ tình cảm của mình như thế. Một tháng qua, lúc mà tuyệt vọng nhất, nghĩ rằng cô không còn nữa trên thế gian này, lòng anh cứ ngậm ngùi ai oán. Minh Nguyệt có đáng trách, nhưng sao anh không mở rộng lòng lúc ấy?

Bây giờ anh đã tìm thấy cô, cô đã quên hết, trách nhiệm của anh càng nặng nề hơn.

Chuyện vẫn với Ngữ một lúc, Sơn nói cảm ơn lần nữa, rồi nắm tay Minh Nguyệt dịu dàng:

– Mình về nhà nghe em?

Ngữ gật đầu:

– Anh ấy là chồng của cô. Cô hãy về nhà, anh ấy sẽ giúp cho cô nhớ.

Minh Nguyệt đi theo Sơn, đầu óc cô trống rỗng.

Bước qua cánh cửa nhà vào phòng khách, Sơn mở rộng cửa:

– Em nhớ gì không? Đây là nhà của chúng ta đó.

Minh Nguyệt chợt nhìn lên bức ảnh to treo tường. Ảnh đám cưới. Hiểu ý Sơn vui vẻ:

– Đây là ảnh cưới của anh và em. Còn đây là ảnh chụp em và con lúc bé Bi được sáu tháng tuổi.

Minh Nguyệt ngỡ ngàng ngắm hai tấm ảnh. Người phụ nữ trong hai tấm ảnh kia là cô ư? Cô ta tươi cười rạng rỡ và hạnh phúc. Cô đã từng sống những ngày như thế ư? Cô nhìn ảnh rồi nhìn Sơn:

– Em không hiểu được em đã đi đâu và tại sao em lại chạy đi hoảng loạn, để cho người ta tông xe vào em?

Sơn mỉm cười:

– Có thể hình ảnh nào đó quá hãi hùng, làm cho em sợ nên bỏ chạy đi, và đường Sài Gòn lúc nào xe cũng đông như mắc cửi, điều tất nhiên là xe phải tông vào em. Em đã không sao trở về nhà, là anh và con vui lắm rồi.

Sơn bế con lên:

– Bé Bi nó đã vì nhớ em mà sinh bệnh, phải vào bệnh viện Nhi Đồng nằm hết một tuần lễ. Em bế con đi!

Minh Nguyệt cúi nhìn con, dù có cảm giác rất lạ, nhưng khi nhìn vào mắt con, cô vẫn thấy có một điều gì đó nao nao và rung động. Con vì nhớ cô mà sinh bệnh. Cô sụp xuống ôm con vào lòng:

– Mẹ xin lỗi con. Có lẽ mẹ đã bỏ con lâu lắm. Trong giấc ngủ mẹ cứ thấy một ánh mắt trẻ thơ và tiếng gọi mẹ, bây giờ thì mẹ đã hiểu.

Giọt nước mắt Minh Nguyệt rơi mau trên má cô. Con xúc động đứng lặng im. Có một điều anh hiểu rằng, anh cần phải quên quá khứ, cũng như ông trời bắt Minh Nguyệt phải quên.

Minh Nguyệt đi lên phòng của cô, có rất nhiều ảnh chụp cô, Sơn và con, cô

cười rạng rỡ. Duy có Sơn, nét mặt của anh giống như vui gương vậ.

Sơn mở cửa sổ ra:

– Em nghĩ đi! Nhà chỉ có anh, chị vú và bé Bi nên hơi bề bộn một chút.

Anh đi ra, trả cho cô một không gian chỉ có cô. Minh Nguyệt kéo những tủ quần áo ra, có rất nhiều quần áo của cô.

Trên bàn là sách vở, những cuốn sách học và nét chữ của cô.

Bây giờ em đã hai mươi Em đã biết yêu, anh biết không?

Anh không biết, khiến lòng em rung rung ...

Minh Nguyệt cứ đọc lại mãi bài thơ. Cô đã viết cho anh, có phải anh là người đang là chồng của cô?

– Mẹ ơi!

Một bàn tay ấm sờ lên mặt Minh Nguyệt, đánh thức cô. Cô mở mắt ra. Bé Bi đang cười, tay nó cầm một bịch bánh.

– Mẹ nhủ hủ (mẹ ngủ hủ)?

Minh Nguyệt cười với con:

– Ồ.

– Mẹ bánh hủ?

Hiểu con mời mình ăn bánh, Minh Nguyệt lắc đầu. Cô ôm con vào lòng:

– Mẹ không ăn đâu.

– Ba nói ... cơm đó.

– Ủ, mẹ xuống ngay.

Rửa mặt, chải gỡ xong, Minh Nguyệt dắt tay con đi xuống. Sơn ngồi ở bàn ăn, anh vui vẻ:

– Bé Bi, con ngồi đây, ghế kia là của mẹ con.

– Dạ.

Sơn xới cơm ra chén, chén của bé Bi hơn nửa chén, anh xé thịt nhỏ ra và gấp trứng bỏ vào, xong anh nhìn Minh Nguyệt:

– Em cầm đũa lên đi!

Bé Bi xúc một muỗn cơm đút vào miệng, nó ăn cơm rành rẽ và không làm rơi cơm lên bàn.

– Mẹ cơm đi.

Minh Nguyệt gật đầu:

– Ủ, mẹ ăn đây.

Buổi cơm đoàn tụ nhẹ nhàng. Vừa lúc ấy, Thu Hương đến, cô chào Minh Nguyệt. Minh Nguyệt chào lại:

– Chào chị. Chị là ...

– Tôi là Thu Hương, không nhớ được à?

Minh Nguyệt lắc đầu, kẻ đứng trước cô không cho cô một ý niệm nào hết.

Thu Hương cười với bé Bi:

– Bi này! Cô có mua cho con kẹo dâu tằm, kẹo con thích đó.

Con bé cười nhăn nhăn:

– Con thích mẹ hà.

Thu Hương xịu mặt, vẻ không vui. Chưa gì con bé đã xa lạ với cô. Bao giờ Minh Nguyệt cũng hạnh phúc hơn cô. Cô ta biến mất làm cho bao nhiêu người lo lắng, rồi trở về, xem về Sơn khởi sắc. Lòng cô chột mênh mông buồn. Cô khao khát một mái ấm như thế này, nhưng dạo này Quân cứ lạnh lùng, nóng nảy, dường như chờ cô nói ra điều gì đó, là anh sẵn sàng quát tướng lên gây lại.

Cái tính dụi dằng và vì cô, anh bỏ đi đâu mất rồi?

Minh Nguyệt đi vào trong, cô trở ra với cái chén và một đôi đũa.

– Chị ăn cơm luôn!

Sơn nói theo:

– Ừ. Sẵn bữa, ăn cơm luôn đi Thu Hương.

– Thôi, em không ăn đâu. Một lát em về nhà ... ăn chung với anh Quân.

Sơn mỉm cười:

– Cũng được. Minh Nguyệt! Một tháng em không có ở nhà, Thu Hương đã chăm sóc bé Bi giùm em đó.

Thu Hương ngắm Minh Nguyệt. Minh Nguyệt lạ hẳn, có lẽ tại cô cắt tóc, mái tóc chỉ kịp ra như người ta cắt đầu đình vậy, nhưng lại cho Minh Nguyệt nét đẹp khỏe mạnh hơn.

– Em thấy Minh Nguyệt lạ quá phải không? Cô ấy bị chấn thương đầu, giải phẫu rút máu bầm ra nên cắt tóc ngắn như thế, chừng vài tháng nữa tóc lại dài ra.

Minh Nguyệt lặng lẽ ăn cơm. Cô thực sự không biết nói như thế nào với người khách vừa xuất hiện, cô ta là như thế nào đối với cô vậy?

Ăn cơm xong, Sơn để cho Minh Nguyệt với bé Bi, anh mời Thu Hương ra phòng khách.

– Nghe nói em sắp đi lấy tin ở Hà Nội à?

– Dạ.

– Ngày kia, anh theo anh Phong đi Tây Ninh, đài truyền hình muốn có một bản tin về núi Bà Đen và vùng đạo trên ấy.

– Thích quá nhỉ! Nếu không đi Hà Nội, em đi cùng với anh. Em cũng hiếu kỳ muốn biết về núi Bà Đen lắm, nghe nói có một hang gió, vào đó tối nhưng gió nhiều lắm.

– Anh cũng có nghe nói, Phong bảo sẽ quay về hang gió đó.

Thu Hương ngập ngừng:

– Anh định như thế nào về chuyện của Minh Nguyệt vậy?

– Anh chưa có quyết định gì hết, cô ấy không còn nhớ chuyện gì nữa.

Nhưng dù sao anh không thể bỏ trách nhiệm của anh.

– Trách nhiệm? Chẳng lẽ vì ân nghĩa ngày xưa anh được cur mang mà anh

trả bằng hết cuộc đời mình?

– Dù sao thì cô ấy cũng là vợ anh.

Mắt Thu Hương long lanh nước mắt:

– Anh có biết cho đến bây giờ em vẫn không quên anh được, dù em cố quên anh. Em đã rất cố gắng làm một người vợ yêu chồng, nhưng khó quá. Em khao khát có một đứa con cho em quên sự cô đơn của mình, anh Quân lại không thể cho em một đứa con. Giả như hồi ấy Minh Nguyệt không làm cho chúng ta chia tay nhau, bây giờ con chúng ta hơn hai tuổi rồi. Đôi lúc cứ nghĩ đến điều đau lòng đó, em lại chịu không nổi.

Sơn tự lự:

– Anh hiểu sự đau khổ của em. Cũng như cảm ơn em đã làm rất nhiều điều cho anh. Nhưng bây giờ hai hoàng đế cảnh khác nhau, anh không thể bỏ Minh Nguyệt và bé Bi, khi anh là chỗ dựa của mẹ con cô ấy. Em và Quân có thể xin một đứa con. Quân yêu em, anh nghĩ là em sẽ có hạnh phúc.

– Hạnh phúc!

Thu Hương chua chát:

– Hai chữ hạnh phúc đối với em thật là trừu tượng. Em có nghĩ ra em đang hạnh phúc, nhưng là hạnh phúc ảo tưởng. Minh Nguyệt thật diễm phúc, cô ta mang đến bao nhiêu là bất hạnh cho anh và em, nhưng hạnh phúc vẫn mỉm cười với cô ta, còn em chỉ có nỗi buồn.

Thu Hương gục lên vai Sơn, anh nhẹ nhàng đỡ cô đứng lên:

– Em về nhà đi, giờ này chắc Quân đang đợi em.

– Quân về Ban Mê Thuộc rồi. Đạo này anh ấy thích về trên ấy hơn là ở nhà với em.

Sơn thở dài. Anh chỉ có thể san sẻ cùng cô nỗi buồn, còn tình cảm dừng lại ở tình bạn. Nhưng trái tim Thu Hương không muốn dừng lại ở đó, sự trở về của Minh Nguyệt làm cho cô ray rứt khó chịu. Hạnh phúc là gì, là được bên người mình yêu. Nghịch cảnh đang ngăn cô đến gần anh. Làm sao để xóa đi nghịch cảnh ấy.

Sơn lên đến phòng Minh Nguyệt, bé Bi đang ngủ. Anh toan bế con xuống, Minh Nguyệt giữ tay anh lại:

– Anh để con ngủ với em cũng được. À! Em muốn nói chuyện với anh.

Minh Nguyệt bước xuống giường thật khẽ, để không đánh thức con, cô đi ra balcon, đứng tựa lưng vào thành lan can.

– Xin lỗi, lúc này em không có ý nghe chuyện của anh và chị ấy đâu.

Sơn ngăn người nhìn Minh Nguyệt, cô cúi xuống chân mình:

– Có phải ngày xưa anh chưa bao giờ có tình cảm với em?

– Không phải đâu.

– Vậy ... em có phải là vợ của anh không?

– Dĩ nhiên rồi, em là vợ anh?

– Em về nhà đêm nay là đêm thứ ba rồi phải không anh?

Sơn nhíu mày, song anh vẫn gật đầu:

– Phải.

– Em tuy không còn nhớ chuyện quá khứ, nhưng em vẫn hiểu, anh cư xử với em như một người thân với người thân chứ không phải vợ chồng. Do đó, em muốn biết điều gì xảy ra trong quá khứ?

– Chẳng có gì cả. Vợ chồng giận nhau là chuyện thường. Hôm ấy ... chúng ta đã cãi nhau vì một chuyện trẻ con, em giận anh và bỏ đi. Anh đi tìm em, bé Bi vì nhớ em mà sinh bệnh. Bây giờ em đã về nhà, vấn đề em nhớ lại hay không là chuyện thời gian, bác sĩ Hữu đã hứa sẽ điều trị cho em.

Anh ôm qua vai cô bóp nhẹ:

– Khuya rồi, em vào phòng ngủ với con đi. Ngày kia anh phải đi công tác, cho nên em phải ở nhà với di Ba. Hãy yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu!

Anh dìu cô đi vào, và đặt lên trán cô nụ hôn:

– Chúc em ngủ ngon.

Anh khép lại cửa phòng giùm cô, rồi đi xuống lầu, Minh Nguyệt thần thờ nhìn vào cánh cửa đóng lại. Cô ghét đầu óc mình tại sao không thể nhớ gì cả.

Ánh đèn hắt sáng từ trong nhà cho Thu Hương biết Quân đã về. Cô đứng lại mở ví lấy khăn lau nước mắt. Câu chuyện lúc này với Sơn, hãy còn cho cô nỗi buồn về thân phận mình. Vuốt tóc cho gọn lại, và định tỉnh mình, Thu Hương đẩy cánh cửa bước vào nhà, cô cố nở nụ cười với Quân:

– Em tưởng là anh còn ở Buôn Mê Thuột, nên em đến nhà bạn chơi. Anh về hồi nào vậy, sao không điện thoại cho em?

– Em có mở máy điện thoại sao?

Như sức nhớ, Thu Hương cười gượng:

– Điện thoại hết pin mà em quên.

Cô ngồi cạnh Quân:

– Cà phê thu hoạch hết rồi hả anh?

– Ừ. Nhưng anh định về Ban Mê Thuột ở luôn.

Thu Hương cau mày:

– Sao cho được, em đang làm việc ở đài truyền hình mà.

– Nghỉ việc đi, anh đâu có nghèo mà em cần đi làm. Chúng ta bán nhà này về Ban Mê Thuột ở.

Thu Hương kêu lên:

– Em không nghỉ việc đâu, em muốn được làm cho đài truyền hình, phải khó lắm em mới vào đó được. Năm nay em quen việc ở đó rồi. Về Ban Mê Thuột em biết làm gì đây?

Quân nghiêm mặt:

– Có chồng em phải theo chồng chứ! Em muốn ở hoài Sài Gòn này vì em

thích công việc mà em nói, hay vì Sơn vậy?

– Cái gì? – Thu Hương khó chịu – Anh lại nữa rồi!

– Chúng ta hãy thật lòng với nhau đi. Anh biết em yêu Sơn và vẫn còn yêu, anh chẳng qua là một chỗ dựa cho em mà thôi.

– Anh đừng nói như thế!

Như không nghe Thu Hương phản đối, Quân nghiêm giọng:

– Anh nói đúng sự thật nên em không muốn nghe chứ gì. Em vẫn còn yêu anh ta. Chiều nay em ở nhà Sơn, anh đã đến đó và nhìn thấy xe em trên hàng ba.

– Em đến đó gặp bé Bi, anh biết em thích trẻ con mà.

Quân khoát tay:

– Anh không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào cả. Chúng ta đã sống chung với nhau một năm và anh đã hiểu rõ anh đã thất bại khi muốn trái tim em thuộc về anh. Chỉ có thể xác của em ở bên anh, trái tim em dành cho anh ta.

– Anh Quân! Không phải đâu!

– Anh cho em hai điều để lựa chọn:

Một nghỉ việc theo anh về Ban Mê Thuật sống; hai là chúng ta ly hôn, đường ai nấy đi.

Thu Hương sững sờ nhìn Quân. Cả hai điều đó, cô không muốn chọn điều nào hết. Cô lắc đầu:

– Anh đừng ép em. Em van anh.

– Anh mệt mỏi lắm rồi khi sống trong cuộc sống như thế này. Cho nên nếu em không chọn, anh sẽ chọn giùm em. Chúng ta ly hôn, căn nhà này anh vẫn để cho em ở, anh trở về Ban Mê Thuật.

Nước mắt Thu Hương ứa ra:

– Tại sao phải như thế này hả Quân?

Quân quay đi tránh phút xao động anh từng dần vật và anh không muốn sống trong một hoàng cảnh như thế này nữa. Thà chia tay nhau, để cho Thu Hương tự do. Rồi anh sẽ quên cô và những chuyện đau lòng sẽ qua mau.

Anh đứng lên đi vào phòng đóng cửa lại, và giam mình trong đó.

Anh thư vừa hé cánh cửa, Đức Thần đã gọi to:

– Anh Thư!

Rồi Đức Thuận cười tươi với Anh Thư:

– Bỗng dưng em biến mất vậy? Anh đi tìm em muốn chết.

Anh Thư châm biếm:

– Anh tìm tôi vì cần tôi hay cần tiền vậy?

Đức Thuận nhăn nhó:

– Em hỏi thật khó nghe.

Anh đang đẩy mạnh cánh cửa để bước vào nhà:

– Em và anh ta ly hôn, sao không chịu đến ở với anh, mà thuê nhà ở đây vậy?

– Anh không sợ tôi phá bĩnh chuyện làm ăn của anh? Có mặt tôi, mấy con nai tơ ấy làm sao sụp bẫy của anh được. Tôi tuyên bố tôi và anh cắt đứt, từ nay anh đường anh và tôi đường tôi. Tôi cảnh báo anh hãy tu nhơn tích đức đi, anh hại nhiều người quá, có ngày quả báo ở tù đó.

– Anh đâu còn quen ai ngoài em nữa đâu. Lúc này anh sống đoàn hoàng rồi. Anh Thư bủ môi:

– Ma nó tin anh! Thôi, làm ơn đi về đi, tôi đã ly thân, cha mẹ từ bỏ, không còn là cái mả cho anh đào nữa đâu. Ra giùm.

Mặt cho Anh Thư quát tháo, Đức Thuận đi vào ngồi trên ghế. Giọng anh ta thật ngọt ngào, môi nở nụ cười mà anh ta tin là hào hoa và tinh tứ nhất, nụ cười mà bao cô gái phải lòng chạy theo và dâng hiến.

– Anh chỉ muốn được gặp em, nhìn thấy em, cần giữ em. Anh nhớ em nên đi tìm em mà em cứ xằng giọng quát tháo chửi mắng anh. Tàn nhẫn quá Anh Thư à.

Anh Thư cầm xác tay lên:

– Đừng nhiều lời nữa! Tôi phải đi đây, mời anh đứng lên đi ra ngoài và đừng bao giờ quay lại đây quấy rầy tôi nữa. Tôi quá chán bộ mặt sở Khanh của anh rồi.

– A ... em ghen vì anh đã từng với Minh Nguyệt? Tại nó mê anh bỏ chồng, chứ anh chỉ yêu có một mình em.

– Tôi tởm miệng lưỡi của anh quá đi.

Anh Thư kéo cánh cửa như sẵn sàng rời nhà, chờ cho Đức Thuận đi là cô đóng cửa lại. Nhưng anh ta thản nhiên ngồi ngả người ra phía sau, mặc cho Anh Thư quát tháo, trừng mắt và mắng mỏ nặng lời. Còn Anh Thư, một nỗi cô đơn vây bọc cô, cô và Ngữ đã ly hôn, từ nay cô có tự do của cô và anh có tự do của anh, nhưng sao cô chẳng thấy dễ chịu. Mà là một sự hụt hẫng mất mát và hoang vắng, để cho cô hiểu với Ngữ là tình yêu. Còn Đức Thuận chỉ là thỏa mãn dục vọng thấp hèn, cô cần anh ta để lấp đi khoảng trống cô đơn. Đức Thuận đứng lên, anh ta đi lại tủ lạnh mở ra, lấy lon nước bật nắp và ngửa cổ uống. Tức mình Anh Thư quát:

– Anh có nghe tôi nói gì không hả?

– Em uống đi cho hạ hỏa, đàn bà cau áo hoài mau già.

– Tôi không uống!

Anh Thư hất mạnh lon nước cho rơi xuống đất, nước đổ tung tóe trên nền gạch. Đức Thuận nhún vai, anh ta nắm mạnh tay Anh Thư kéo vào, và dùng chân đá cánh cửa lại.

– Em nghe cho rõ, bây giờ anh chỉ còn có em, và em cũng vậy, chúng ta không thể nào bỏ nhau.

– Buông tôi ra! Anh chẳng yêu tôi, còn tôi cũng chẳng yêu anh. Tôi không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với anh, anh rõ chưa?

– Anh không biết và cũng chẳng cần biết. Hãy ngoan ngoãn đi em!

Anh ta bế thốc Anh Thư lên đi lại chiếc giường, mặt cho cô vùng vẫy. Đặt cô lên giường, anh ta chồm theo và hôn cô ngầu ngiến.

– Buông ... ra ... ra ...

Anh ta khép môi Anh Thư bằng nụ hôn, và như cách đây bốn năm, anh ta dùng “xảo thuật” quyến rũ Anh Thư, những nụ hôn cháy bỏng đam mê, và bàn tay không ngừng vuốt ve. Nếu như trước đây bốn năm, Anh Thư hoàn toàn khuất phục và buông thả thì hôm nay trong lòng cô là một sự căm thù, một phần nộ ghê gớm. Anh tự cho mình cái quyền sở hữu và khi đã muốn phải được.

Chính anh ta làm tan nát mái ấm của cô, chồng ly hôn, cha mẹ từ bỏ, bạn bè rẽ khinh, vậy mà anh ta vẫn chưa chịu buông tha cho cô.

Anh Thư không vùng vẫy nữa mà cô nằm im. Anh ta cúi nhìn cô cười:

– Anh biết mà, em hung hăng rồi cũng thua anh thôi. Có cô gái nào dám xa anh, chỉ có anh bỏ họ. Anh sẽ không bỏ em đâu, anh sẽ ở bên em mãi mãi. Môi anh ta gắn vào môi cô, cô và anh ta đang là một tinh thể ... Anh Thư nhẹ đưa tay lên bàn, cô quờ quạng và chạm được vào đuôi dao Thái Lan, con dao gọt trái cây mới mua ngày hôm qua, mũi và cạnh sắc bén. Nghiến răng, Anh Thư vung tay lên ...

Một tiếng phụp khô khan, cô nghe tiếng Đức Thuần kêu lên sừng sốt và đau đớn, máu tràn ra trên lưng anh ta ... Anh ta đổ gục xuống. Anh Thư ném con dao, cô kinh hãi nhìn anh ta giãy chết, người anh ta đầy máu, tay cô đầy máu.

Bắc giắc, Anh Thư tuôn lại cửa, cô quỵ xuống nơi cánh cửa đóng lại.

– Tôi đã giết người. Chúa ơi!

Buổi sáng khi Quân thức dậy, Thu Hương đã đi, cô đã để lại trên bàn cho anh lá thư.

“Anh Quân – em đi công tác Hà Nội, ba ngày nữa mới về. Em chưa thể có quyết định nào cả, xưa nay anh hay chiều em, tại sao bây giờ anh lại buộc em.

Em không muốn mất anh, hay mất công việc em yêu thích ...”.

Quân vò nát lá thư ném xuống chân, mà không xem tiếp lá thư. Thu Hương không chịu chọn lựa, anh sẽ thay cô chọn lựa vậy. Ly hôn và anh quay về Ban Mê Thuột, núi rừng hoang dã sẽ cho anh quên hết.

Đêm qua, Thu Hương gọi cửa hai lần nhưng anh không mở. Có ích lợi gì đâu, để anh lại mềm yếu rồi hoài sống trong đau khổ. Tình yêu đã không có thôi thì chia tay đường ai nấy đi cho nhẹ lòng.

Đánh răng và thay quần áo, Quân pha cho mình một tách cà phê, anh ngồi

trầm ngâm một mình. Gần chín giờ, Quân rời nhà. Nơi anh đến là văn phòng luật sư, để làm thủ tục ly hôn. Xong, anh quay về nhà, thu dọn hết quần áo và những gì của mình mang ra xe. Anh sẽ không trở lại căn nhà này nữa, nơi này sẽ của mỗi mình Thu Hương.

Phút ra đi sao lòng ngậm ngùi u uất.

Dầu tin tưởng, chung một đời một mộng.

Em là em – anh vẫn cứ là anh.

Cả hai vũ trụ chứa đầy bí mật.

Quá khứ em, anh không nhắc cùng em.

Linh hồn anh u uẩn còn hơn đêm.

Hình như điện thoại trong nhà reo. Mặt kệ, Quân bấm khóa nhà lại. Từ nay anh đường anh và Thu Hương có cuộc đời của riêng cô ...

Thu Hương đã ra đến Hà Nội. Trời Hà Nội lạnh quá, cô mặc áo dày thế mà vẫn lạnh. Ngoài lúc đi lấy tin và quay phim, cô ở lì trong phòng, gọi điện thoại cho Quân mấy lần, di động tắt máy, điện thoại bàn không ai bắt, có lẽ anh về Ban Mê Thuật rồi cũng nên. Vợ chồng xa nhau một tuần lễ, buổi tối gặp lại, có thể cô không đi công tác Hà Nội cũng được, nhưng thái độ lạnh lùng nhốt mình trong phòng của anh, làm cho cô chán nản. Tại sao không thể vui vẻ vậy, một Quân lịch lãm và sẵn sàng vì cô đâu rồi? Có phải cô cũng có lỗi, khi không trọn vẹn cho anh?

Chợt Thu Hương giật mình, bản tin trên báo làm cho cô sững sờ. Đức Thuận bị đâm chết bằng những nhát dao trí mạng. Bất giác, cô nhắm mắt lại, không giám nhìn vào gương mặt anh ta trên tờ báo. Dễ sợ quá. Anh ta chết để đền tội cho những gì mình đã gây ra.

Hai Dòng Sông Thủy Tinh

Chương 10

Minh Nguyệt nhìn thật lâu bức ảnh của Đức Thuận trên báo, đó là người đàn ông đã chụp tay cô và nói lên những điều cô không hiểu gì cả vào buổi chiều hôm đó.

Anh ta đã chết. Cô chưa biết tìm anh ta ở đâu để hỏi một sự thật cô cần biết, anh ta đã chết.

Cất tờ báo vào dưới gầm bàn, Minh Nguyệt đi lên lầu. Căn nhà lúc này chỉ có một mình cô và người làm. Hơn một tuần lễ đi qua cô vẫn là cô. Cách cư xử của anh làm cho cô khó hiểu, có một khoảng cách xa đến diệu vợi. Làm sao để nhớ những gì đã xảy ra trong quá khứ?

Tức mình, cô gạt mạnh tay lên trán. Cô là gì của Sơn đây? Tại sao anh ta luôn ân cần lo lắng cho cô, nhưng là sự lo lắng đầy trách nhiệm như của một người anh, một bậc trưởng thượng.

– À! Cô ở đây mà tôi đi tìm này giờ. Minh Nguyệt quay lại, cô thờ ơ nhìn chị vú nuôi của con gái:

– Có chuyện gì không chị?

– Dạ, chú Sơn gọi điện thoại nhắn về, tối nay chừng chín giờ chú mới về đến nhà.

– Vậy à?

– Dạ.

Chị vú quay đi, Minh Nguyệt gọi giật lại:

– Chị vú!

– Dạ.

– Chị nuôi bé Bi từ lúc tôi vừa sinh nó ra phải không?

Chị vú mỉm cười:

– Lúc đó cô vừa sinh bé ra được một tuần. Chú Sơn đúng là người chồng gương mẫu, săn sóc cho cô hết mực, hiếm có người đàn ông nào như vậy.

– Còn tôi lúc ấy?

– Cô trẻ con lắm, nhõng nhẽo bắt chú Sơn phải dỗ.

– Chị thấy anh ấy có yêu tôi không?

– Có chứ. Nếu không yêu cô, chú đâu có lo cho cô tỉ mỉ như vậy.

Minh Nguyệt thần thờ:

– Chị nói sai rồi, anh ấy không hề yêu tôi. Tôi đã thấy ánh mừng như thế nào khi tìm gặp tôi, nhưng cuối cùng ánh thân với người phụ nữ hay đến đây gặp anh hơn là với tôi. Anh ấy có vào phòng tôi ban đêm đâu, vợ chồng mà như vậy sao?

– Cô Minh Nguyệt à! Tôi xuống nhà làm công việc nhà?

– Chị không trả lời tôi được, nhưng tôi biết là chị biết. Hãy nói cho tôi nghe đi!

– Cô Minh Nguyệt! Tôi là người làm, sự thật tôi cũng không biết gì đâu.

Hay cô hỏi chú Sơn ấy.

– Nếu hỏi được, tôi đã hỏi rồi.

Minh Nguyệt thở dài:

– Thôi, chị đi làm việc đi!

Hai bàn tay vịn vào khung cửa sổ, Minh Nguyệt nhìn ra khoảng trời xanh mênh mông, khát khao nhớ lại quá khứ cháy bỏng trong lòng cô.

Mai mở cửa cùng bước vào với Ngừ. Trong phòng lặng im như tờ và trong một góc, Anh Thư ngồi thu mình lại như con tôm, tóc cô rối bù và đôi mắt lác thần sợ hãi.

Ngừ càng tiến đến, cô càng thu mình lại.

– Đừng ... đừng ...

Ngữ dịu dàng:

– Sao em không nằm trên giường mà lại nằm dưới đất? Anh bế em lên giường nằm nhé.

Anh bế cô lên, dù cô có phản kháng, mọi phản kháng vô hiệu và yếu ớt. Anh Thư của thuở nào chỉ còn là một bộ xương bọc da, hai má cô hóp xâu vào, lưỡng quyền nhô cao, đôi mắt đại khờ. Sự hiểu biết ý thức không còn tồn tại, mà như lạc vào cõi vô thức nào đó. Nhìn cô, Ngữ chua xót, anh cố gìm nước mắt mình lại.

Cột tóc cô cho gọn lại, Ngữ lấy chiếc khăn ướt từ trên tay Mai, anh lau nhẹ mặt mũi và tay cho Anh Thư.

Lúc này Anh Thư chỉ nằm yên, nhưng dòng nước mắt từ hai bên khóe cứ chảy dài.

– Em đừng khóc nữa! Uống một chút sữa nghe Anh Thư?

Cũng chẳng có cái lắc đầu hay gật đầu. Mai đưa cho Ngữ ly sữa, anh luôn muốn mình tận tay chăm sóc cho vợ.

Cho uống sữa xong, Ngữ thăm mạch cho Anh Thư, mạch của cô nhảy yếu quá.

Cho đến lúc rước cô về từ trại giam để chữa bệnh, anh mới phát hiện Anh Thư bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Đầu óc cô cũng chẳng còn minh mẫn để nhận thức ra điều gì sau cái chết của Đức Thuận. Tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm khiến lòng anh đau đớn. Ngoài sự chăm sóc chu đáo ân cần, anh còn biết làm gì hơn.

Chích cho cô mũi thuốc, Ngữ ngồi bên thân nhìn cô, anh biết cô đang rất đau, và cũng chưa khi nào anh nhìn thấy cô dũng cảm chịu cho cơn đau hành hạ mình.

– Em đau quá! Hãy cho em chết ...

Ngữ ôm choàng vợ, nước mắt anh hòa lẫn nước mắt cô.

– Anh phải làm gì để giúp em đây, hả Anh Thư?

Sau mũi thuốc chích, cơn đau của Anh Thư dịu bớt lại, cô run rẩy đưa tay lên sờ mặt Ngữ.

Mái tóc óng mượt ngày nào nay còn loe ngoe mấy sợi, một thân thể quyến rũ chỉ còn như một con ve bị ép xác.

– Em ngủ đi Anh Thư! Giấc ngủ sẽ giúp em bớt đau đớn.

Anh Thư dùng tay mình trên môi Ngữ, cô nhìn anh thật lâu, cái nhìn ai oán não nùng ...

Một cái nhìn lần cuối cùng. Buổi sáng khi Ngữ thức dậy, Anh Thư đã ra đi, thân thể cô hãy còn ấm. Ngữ ôm chầm lấy thân thể lép kẹp không còn sự sống nữa, khóc òa như đứa trẻ.

Mai cúi đầu lặng im đưa tiễn một người đi. Hồn linh hồn Anh Thư đang bay

cao, bay cao.

Anh Sơn! Tha thứ cho em!

Minh Nguyệt sợ hãi, hai chân cô lùi dần, cô thấy gương mặt Sơn ai oán. Thu Hương nhìn cô khinh bỉ và bé Bi cứ khóc gọi mẹ.

– Anh Sơn ... anh Sơn ... đừng bỏ em ...

Một bàn tay lay mạnh vai Nguyệt.

– Minh Nguyệt! Em thấy gì mà la dữ vậy?

Minh Nguyệt choàng tỉnh mở mắt ra. Thì ra cô vừa nằm mơ, cô mơ thấy anh xua đuổi hắc hủi mình.

– Minh Nguyệt!

Gương mặt Sơn lo lắng cúi gần sát Minh Nguyệt. Cô vội ôm choàng lấy anh thổn thức:

– Anh đừng bỏ em! Em mơ thấy anh đuổi em đi.

Sơn cười nhẹ:

– Chỉ là mơ thôi mà.

– Sao anh vào đây vậy?

– Nghe tiếng em ú ớ nên anh chạy lên. Nếu đã không nhớ được gì cả, đừng cô suy nghĩ. Bác sĩ nói em cần thư giãn. Hay chủ nhật này anh đưa hai mẹ con em đi chơi Vũng Tàu nhé.

– Vũng Tàu hả ở đó có gì không?

– Biển. Tắm mát vậy thôi.

Sơn vỗ về:

– Thôi, em ngủ lại đi!

Sơn gỡ tay Minh Nguyệt, đỡ cô nằm xuống.

– Nếu khó ngủ, em mở nhạc nghe.

Anh toan mở nút volume máy, Minh Nguyệt nắm tay anh lại.

– Em là vợ anh có đúng không anh?

– Em lại suy nghĩ gì nữa rồi. Ngủ đi Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt lắc đầu:

– Em muốn anh trả lời em, có phải là anh chỉ yêu chị Thu Hương và không yêu em nên gia đình chúng ta không vui, hay là em có lỗi làm gì đó, em van anh, anh hãy nói cho em biết. Em chịu không nổi tình trạng như thế này.

Anh bảo em là vợ anh, nhưng không phải như thế. Có vợ chồng nào mà chồng ngủ một phòng, vợ một phòng. Anh đi đâu, làm gì, em không biết gì cả. Em thực sự khó chịu lắm.

Sơn nhìn Minh Nguyệt. Anh biết giải thích như thế nào đây. Cô đã quên quá khứ là điều đáng mừng. Nhưng còn anh, anh rất muốn quên, để đến với cô và xem cô như vợ mình nhưng không phải dễ dàng.

– Anh Sơn nói đi anh Sơn!

– Em đang trong thời gian chữa bệnh, đừng suy nghĩ vẩn vơ mà thần kinh

căng thẳng. Ngủ đi em!

Anh lấy tấm chăn đắp qua ngực cô, tắt ngọn đèn lớn rồi đi xuống. Minh Nguyệt nằm mở to mắt, sao cô thấy buồn trước sự quan tâm lo lắng của anh. Chỉ là quan tâm lo lắng chứ không phải là tình yêu. Bắc giác, nước mắt cô chảy ra.

Tra chìa khóa vào ổ, Thu Hương thở dài. Cô hy vọng Quân có ở nhà, nhưng căn phòng chìm trong bóng tối cho cô biết Quân lại đi.

Cô băn khoăn với hai điều kiện của Quân mấy ngày nay và vẫn chưa chọn cho mình một quyết định nào.

Kéo cánh cửa nhà ra và bật ngọn đèn lên cho sáng, Thu Hương bỏ túi xách quần áo trên nền gạch. Cô toan đi vào phòng thì một tờ giấy dán trên bàn làm cho cô đứng lại và cầm lên xem. Thư của Quân.

“Thu Hương.

Thủ tục ly hôn anh đã nhờ văn phòng luật sư lo, trong một tuần lễ nữa em sẽ nhận được thông báo.

Anh đã lấy hết đồ đạc và quần áo của cá nhân anh đi, anh về Ban Mê Thuật. Em không cần ái ngại gì cả, cứ ở nhà này, nó thuộc về phần em. Anh đã không cho em một gia đình hạnh phúc, càng không cho em được một đứa con, trong lúc em yêu thích trẻ con. Thôi thì mình chia tay nghe em. Chúc em gặp nhiều may mắn và hạnh phúc.

Quân.”

Thu Hương thần thờ buông lá thư, anh đã giúp cô chọn lựa rồi đó, nhưng sao cô không vui. Bao nhiêu năm qua, những lúc cô khó khăn nhất, đau khổ nhất, anh luôn cận kề bên cô. Bây giờ anh quyết định chia tay rời xa cô, chấm dứt những ngày sống bên nhau, để lại trong lòng cô một khoảng trống hụt hẫng.

Đi nhanh vào phòng, nhìn những ngăn tủ trống, chỉ có quần áo của cô thôi, Thu Hương ứa nước mắt. Lỗi tại cô, cô đã không cho anh trọn vẹn tâm hồn mình. Nhưng tại sao anh không mở lòng rộng lượng như ngày xưa hả Quân? Ngả người lên giường, Thu Hương nằm úp mặt xuống nệm, đầu óc cô suy nghĩ lan man, rồi vụt trở dậy. Cô muốn đi gặp Sơn ...

– Em đang ngồi ngoài xe trước nhà anh, anh có thể ra với em không anh Sơn? Anh Quân đã quyết định ly hôn, em thật sự bối rối và đau khổ. Em không biết mình như thế nào.

– Được rồi, anh sẽ gặp em. Em đợi anh một chút!

Sơn gác điện thoại, anh khoác thêm chiếc áo khoác, mở cửa phòng đi ra ngoài. Anh không thấy, từ trên cầu thang Minh Nguyệt lùi vội vào. Khuya rồi anh Sơn còn đi đâu vậy?

Sơn đi ra đường, Thu Hương vội xuống xe. Anh giúp Hương đẩy xe vào hàng rào nhà mình. Cả hai cùng ngồi trên chiếc ghế đá.

Thu Hương ghen ngào:

– Em thật sự bối rối, anh khuyên em nên làm sao hả anh?

Sơn trầm giọng:

– Điều quan trọng là em có yêu Quân không thôi. Nếu có, em hãy bỏ công việc về Ban Mê Thuật.

Hai cách giải quyết, ô không muốn chọn cách nào hết. Cô không nỡ chia tay với Quân vì anh từng là điểm tựa cho cô, nhưng muốn quên Sơn chẳng dễ dàng.

Tâm trạng của cô thật mâu thuẫn. Cô ngược nhìn Sơn:

– Anh Sơn! Anh có còn yêu em không? Anh nói đi, em muốn biết ý của anh. Anh có sẵn sàng ly hôn với Minh Nguyệt để đến với em không?

Sơn nghiêm mặt anh đặt hai tay lên vai Thu Hương cho cô ngồi ngay lại:

– Anh còn yêu em, nhưng bây giờ chúng ta không còn sống cho chúng ta nữa, em đã là vợ của Quân. Còn anh ...

Thu Hương đau đớn:

– Anh phải lo cho Minh Nguyệt nữa chứ gì? Anh Sơn! Bé Bi không phải là con của anh. Minh Nguyệt có lỗi với chúng ta rất nhiều. Cô ta đã gây ra biết bao nhiêu chuyện, tại sao anh lại phải vì cô ta?

Cánh cửa nhà vụt bị đẩy ra và Minh Nguyệt, cô đứng nhìn cả hai:

– Anh Sơn! Em nghĩ đây là lúc thích hợp nhất để em biết trong quá khứ em đã làm gì? Anh nói đi!

Sơn bối rối buông Thu Hương ra, anh đứng lên:

– Em vào nhà đi Minh Nguyệt, chuyện anh và Thu Hương không liên quan đến em.

– Tại sao không liên quan đến em? Cô ấy chẳng phải vừa nói em gây ra bao nhiêu chuyện, và bé Bi nữa, nó không phải là con anh. Anh nói đi, em muốn biết!

– Minh Nguyệt! Anh nghĩ là em nên vào nhà đi.

Anh quay sang Thu Hương:

– Khuya rồi, anh đưa em về!

Thu Hương cũng đứng lên, cô đẩy Sơn sang một bên để đối diện với Minh Nguyệt:

– Cô muốn biết? Được, tôi cho cô biết ...

– Đừng, Thu Hương, không được nói!

Mặc cho Sơn kéo cô đi, Thu Hương cứ trút hết cơn giận trong lòng mình ra:

– Tôi và Sơn sắp đám cưới thì cô tự tử. Anh ấy tưởng cô tự tử vì anh ấy, chúng tôi phải hoảng đám cưới, hóa ra cô tự tử vì một người đàn ông khác. Cô làm vợ anh ấy trong lúc tôi đau khổ, quá bất công cho tôi. Trong lúc đó cô vẫn có mối quan hệ cùng người đàn ông đó. Cô nói đi, cô sai hay là đúng đây. Tôi muốn giành lại anh ấy đó, vì anh Quân đã bỏ tôi rồi, cô có hiểu

không?

Minh Nguyệt sững sốt lùi lại, hai tai cô lùng bùng. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao anh cư xử với cô như thế, là vợ chồng nhưng chẳng phải là vợ chồng. Cô là một con người tồi tệ xấu xa như thế đó.

Lùi mãi, Minh Nguyệt quay ngoắt vào, cô chạy lên lầu vào phòng mình, rồi ngã người trên giường. Tôi là một con người xấu xa, vậy tại sao tôi không chết đi?

Từng dòng nước mắt cứ chảy lặng lẽ ...

Con đường im vắng, chỉ có Sơn và Thu Hương:

– Anh nghĩ là em không nên nói những lời gay gắt đó.

– Anh đau lòng giùm cho Minh Nguyệt?

– Dù sao cô ấy vẫn đáng thương hơn là đáng trách.

Thu Hương đau đớn:

– Trái tim anh vẫn còn hình bóng của Minh Nguyệt. Đúng, em đã sai. Vừa đau khổ vì hành động của Quân, em vội vàng tìm đến anh và muốn có anh để che chắn cho em, đâu em biết tình cảm giống như một ly nước khi đã tràn vậy, không thể lấy lại được nguyên vẹn. Anh không thể trọn vẹn cho em và em cũng vậy. Em đi về đây.

Sơn ái ngại.

– Anh đưa em về.

Thu Hương thần thờ:

– Không cần đâu! Em sẽ về nhà, nhưng có lẽ em sẽ chẳng quyết định gì cả.

Thôi thì cứ mặc kệ cho việc xảy ra.

Thu Hương lên xe, Sơn bước theo:

– Em chạy xe cẩn thận.

– Em sẽ không sao đâu.

Cô gài số cho xe nhích bánh chạy đi, Sơn bản thân nhìn theo.

Những gì đã qua xin hãy để yên trong quá khứ.

Sơn chậm chạp quay vào, Minh Nguyệt ngồi thu mình trên ghế, cô nhìn anh lặng lẽ. Anh đến ngồi cạnh cô.

– Em đi ngủ đi, những lời Thu Hương lúc nãy không nghiêm trọng đâu.

Chúng ta cứ vui vẻ sống trong nhà, hãy vì bé Bi, chắc em muốn con hạnh phúc và vui vẻ phải không?

– Em là người xấu lắm phải không anh?

– Trong đời, ai cũng có lúc lỡ lầm. Đi ngủ đi em!

Anh dìu cô lên lầu, Minh Nguyệt gỡ nhẹ tay anh:

– Em đi một mình được.

Cô bước lên từng bậc thang. Hãy sống vì con.

– Ủa, Nga!

Mai vui mừng chạy băng ra:

– Chị cứ tưởng em sẽ không trở lại nữa chứ. Em chẳng mập thêm tí nào cả. Sao vậy?

Nga ôm qua vai Mai:

– Chị vẫn khỏe?

– Ừ. Khỏe.

– Còn bác Sĩ Ngữ và bé Na hả chị?

– Ông ấy thì càng thu mình vào ốc đảo của mình hơn, chị thấy tội quá.

Nhưng thôi, mỗi người một hoàn cảnh biết chia sẻ như thế nào đây? Có điều vì bé Na, thỉnh thoảng ông chịu đi chơi với con, cũng tạm gọi được đi.

Mai mỉm cười:

– Còn Nga, vui vẻ và hạnh phúc chứ?

– Nếu như chị biết em là người xấu, chị có ghét em không?

– Chị không tin em là người xấu chút nào đâu.

– Có đó! Đứa con mà anh Sơn khổ cực lo lắng không phải là con anh ấy, anh ấy lo cho em cưới em vì ngỡ bé Bi là con của anh.

– Nhưng quan trọng là em cho anh ấy một gia đình hạnh phúc.

– Em đã lừa dối và phản bội anh ấy. Bây giờ thì em hiểu tại sao em là vợ anh ấy, nhưng không phải là vợ. Một người vợ có danh nhưng không có thực.

Mai ái ngại:

– Rồi bây giờ em quyết định như thế nào?

– Em không biết. Mỗi ngày đối mặt nhau, vui vẻ với anh ấy trước mặt con gái mình, em đau khổ lắm. Nhưng bỏ đi mang con theo thì không được, mà đi thì em chẳng biết đi đâu.

– Hay em đến làm việc ở bệnh viện đi! Bệnh viện đang cần người bán căng tin, chị nghĩ việc đó em làm được. Cũng chẳng có gì, hơi vất vả một chút vì đứng suốt ngày, nhưng tiếp xúc với mọi người, em sẽ thấy nhẹ nhàng. Làm đi nhé!

Minh Nguyệt cảm động, cô gật nhẹ đầu. Ra ngoài xã hội cũng là một cách để cô thoát ly những ràng buộc và hệ lụy chung quanh mình.

– Em quyết định rồi phải không?

– Đã!

– Vậy thì anh cầu chúc em gương vỡ lại lành.

– Gương vỡ lại lành ... - Thu Hương cười nhẹ, tay cô nhắc ly rượu lên – Nào uống đi anh Sơn! Em sẽ về Ban Mê Thuật và chúng ta sẽ không còn cơ hội để gặp nhau.

Sơn cầm ly rượu cho ly rượu của anh cùng vào ly rượu Thu Hương, cả hai cùng uống cạn. Đây sẽ là lần sau cùng gặp nhau, giữa một người bạn và một người bạn. Tất cả sẽ chỉ còn kỷ niệm, một kỷ niệm đẹp.

– Dô đi anh Sơn!

Giọng Thu Hương bắt đầu có nhạ. Cô hát mà như khóc ...

“Giờ biệt ly cứ đến gần từng phút.

Em và anh thấy xa nhau một chút.

Anh lặng im, còn tôi chẳng biết nói gì.

Cứ nhìn nhau rồi lại nhìn nhau ...”.

– Em đừng khóc cũng đừng hát nữa! Bởi vì điều chia ly này đâu xảy ra bây giờ, mà có từ hơn hai năm trước.

– Từ hai năm trước, em tưởng em yêu Quân và anh ngỡ anh một đời hạnh phúc an phận với Minh Nguyệt.

Thu Hương rót rượu vào ly, cô nốc cạn vào miệng. Ngày hôm qua Quân ra “tối hậu thư” cho cô lần nữa, nếu không muốn ly hôn phải về Ban Mê Thuật, và cô đã bằng lòng. Nhưng lúc này đây khi sắp rời bỏ Sài Gòn, rời xa công việc cô yêu thích, Thu Hương lại bàng hoàng đau đớn, cô không chọn Quân và bỏ tất cả để đi xa.

Đã quyết định nhưng sao lòng cứ bồi bồi đau xót. Lại một ly rượu đầy nữa tràn ly, Thu Hương cầm lên, Sơn giữ tay cô lại:

– Đừng uống nữa! Em say rồi, vào nghỉ đi! Anh đi về.

Đổ ly rượu vào mâm, Sơn đứng lên:

– Chúc em may mắn và hạnh phúc.

Anh loạng choạng bước đi, nhưng một vòng tay ôm qua người anh và mặt cô áp vào lưng anh thổn thức:

– Em không muốn về trên đó đâu. Em yêu anh, nhưng tại sao không thể có anh? Tại sao, anh nói đi!

Sơn đờ người ra, rồi khẽ kéo Thu Hương ra phía trước. Hai gương mặt đối diện nhau thật gần, nghe hơi nóng phả vào mặt nhau, nóng bỏng. Hai tay anh ôm lấy gương mặt người yêu cũ, cơn sóng nào vụt tràn bờ cho đôi môi tìm đôi môi. Nụ hôn say nồng đắm đuối như của thuở nào ...

...

“Sơn! Anh không cần hỏi hặn đâu. Vì trong một phút nằm trong vòng tay anh, em biết là em chỉ yêu có một mình anh. Cho nên em quyết định đăng ký đi Canada học về khoa truyền tin hai năm.

Hãy để cho Quân với cuộc đời của anh ấy, và anh với cuộc đời của anh. Mẹ con Minh Nguyệt rất cần anh.

Đêm qua, em sẽ nhớ mãi, đó là đêm hội ngộ cũng là đêm ly biệt giữa hai chúng ta, em sẽ nhớ suốt đời.

Chúc anh hạnh phúc. Hôn anh.

Thu Hương”.

Sơn thần thờ đáp lá thư lên mặt. Lại một lần nữa anh làm thay đổi quyết định của Thu Hương, mà lẽ ra anh không nên để điều đáng tiếc xảy ra. Và nó đã xảy ra. Giọt nước mắt hạnh phúc của cô rơi đầm ướt ngực anh.

Anh vẫn nhớ cái cảm giác thật rung động, thật bàng hoàng, khi đôi môi

chạm vào nhau, hai thân thể hòa quyện vào nhau.

Bây giờ thì chỉ còn lại dư hương của một cuộc tình, một tình yêu tuyệt diệu, những cảm xúc cứ mãi lắng đọng.

– Anh sơn! Em vào được không?

Minh Nguyệt đẩy nhẹ cánh cửa bước vào. Sơn dừng tay trên bàn phím một hồi:

– Có chuyện gì không Minh Nguyệt?

– Dạ có! Em tìm được một căn bán hàng ở căn tin bệnh viện Tâm Thư. Em muốn nói với anh là em sẽ đi làm.

– À, được đó!

– Còn một điều nữa, em muốn nói là chúng ta hãy ly hôn. Em không muốn ràng buộc anh phải miễn cưỡng với em.

Minh Nguyệt cười nhẹ:

– Người ta đâu phải ở đời chỉ cốt có tình yêu mới sống được phải không anh?

Còn có nhân nghĩa nữa chứ.

– Nhưng còn bé Bi, anh không muốn con sống không có cha hay không có mẹ, nó cần có cả anh và em.

– Thì anh vẫn là cha và em là mẹ nó. Chúng ta sẽ không nói gì cả, anh tiếp tục cuộc sống của anh và em sống cuộc sống của em. Sẽ không có điều gì xảy ra cho em đâu, anh yên tâm đi!

– Ừ, thì anh tùy em quyết định. Thực sự thì anh luôn muốn em sống vui vẻ.

– Được sự đùm bọc của anh đối với em quá vui vẻ rồi.

Sơn trầm ngâm:

– Em có trách anh không Nguyệt, vì thật sự anh không yêu em?

– Làm sao trách anh được. Người có lỗi là em. Thực sự em đã nhớ được khá nhiều điều trong quá khứ và em hiểu tình cảm chiếm đoạt thì không thể nào có hạnh phúc. Bây giờ chị Thu Hương đã đi xa, em càng thấy em có lỗi với anh.

Anh không vui thì em cũng chẳng vui vẻ gì.

– Anh không đâu.

Anh nhìn Minh Nguyệt cười, nụ cười không trọn vẹn. Minh Nguyệt đứng lên:

– Ngày mai, em bắt đầu làm việc cho căn tin, cho nên sáu giờ sáng em sẽ đi.

Anh lo cho con giùm em.

– Được rồi! Yên tâm đi!

Sơn quay lại bàn phím khi cánh cửa khép lại. Nhưng đầu óc anh lại suy nghĩ lan man. Anh chẳng thể nào quên Thu Hương và đêm chia ly ấy. Nỗi nhớ sao mênh mông thiết tha.

Hai năm sau ...

Sơn hồi hộp đi qua đi lại. Quả thật, anh không giữ được an bình cho tâm hồn mình khi sắp đối diện Thu Hương. Hai năm chia tay là hai năm không gặp nhau.

Hai năm qua anh đã sống bằng kỷ niệm đẹp đẽ của đêm chia tay ấy. Hai năm qua em có còn là của tôi hay không? Tôi vẫn cứ yêu em và nhớ em.

Kia rồi! Thu Hương đi lẩn trong đám hành khách, một tay xách chiếc valy nhờ vả ... một tay dắt đứa trẻ. Cô bước tới, từng bước chân rộn ràng.

Họ dừng lại trong một khoảng cách ngắn ngủi và nhìn nhau.

– Mẹ!

Thằng bé lay nhẹ tay Thu Hương. Sơn choáng người. Đứa bé ... Thu Hương đã lập gia đình rồi ư? Sơn nghe tim mình thắt lại đau đớn. Nếu như cô lấy chồng, điều đó cũng phải thôi, anh có quyền gì đâu.

– Hồng Sơn! Con chào ba đi!

Sơn ngơ ngác. Còn thằng bé thì ngây người nhìn Sơn:

– Chú là ba của con? Ba ơi!

Nó ôm choàng chân Sơn. Anh sửng người ra nhìn Thu Hương rồi lại nhìn nó.

Anh đã nhận ra nó thật giống anh từ cái cằm hơi dài, chiếc trán bướng bỉnh.

– Em không biết anh như thế nào, nhưng Hồng Sơn là con anh đó. Lẽ ra em nói điều này với anh, nhưng rồi em cứ đắn đo mãi.

Xúc động quá, Sơn chỉ còn biết dang rộng vòng tay đón cả hai mẹ con. Anh ôm cả hai thật chặt vào mình, như sợ sẽ tan mất đi lần nữa, hạnh phúc đến quá bất ngờ.

– Ba ơi!

Thằng bé cựa quậy trong vòng tay Sơn, vì anh ôm nó chặt quá. Thu Hương mỉm cười:

– Anh bỏ mẹ con em ra chứ, anh làm cho em và con sắp ngộp thở đây nè.

– Anh có mơ không Hương?

Không có câu trả lời mà chỉ có nụ hôn gần lên má anh ...

Thu Hương thức giấc, cô nằm lặng im mơ màng. Cô nghe tiếng vòi nước chảy trong phòng tắm, rồi sự im lặng đột ngột. Tiếng chốt cửa và Sơn đi ra, chiếc khăn tắm quấn phần dưới thân như người ta quấn xà rồng. Anh mỉm cười khi đã thấy cô thức giấc.

– Em ngủ say thật, bé Hồng Sơn cũng vậy, đi phi cơ không quen à?

– Dạ. Anh vẫn tập thói quen dậy sớm?

– Ừ, anh quen rồi.

Anh ngồi xuống cạnh cô, một khoảng nệm lún xuống, và mùi xà phòng tỏa ngát vào mũi Hương. Cô xúc động ôm lấy anh, vùi mặt vào vùng ngực rộng còn ướt nước. Hai năm rồi mới gặp lại nhau, cảm giác thật xúc động khi được anh ôm lấy.

Anh áp hai bàn tay vào gương mặt cô, cho mặt cô đối diện với mặt anh, rồi từng nụ hôn rơi xuống.

Nước mắt Thu Hương rơi nhạt nhòa, những giọt lệ hạnh phúc, cứ lăn dài và lăn dài, như hai dòng sông thủy tinh.

– Từ nay mình nhất định sẽ không xa nhau nữa, không có gì có thể chia ly chúng ta nữa ...

– Và chỉ duy nhất có hai chúng ta ...

Hết

Nguồn: TaiXiu

Người đăng: ms

Thời gian: 07/09/2005 1:20:49 CH